

VS 2.

*Fagara,
planeta pěti tyranů*

Martin S. 2024

Fagara, planeta pěti tyranů

Vesmírné Společenství 2.

Martin S. 2024

Veškeré poznámky a připomínky a stížnosti jsou vítány:

mar.stu@seznam.cz

Chtěli byste vědět, o čem se v této knize píše? Tak tuhle stránku přeskočte.

Vesmírné Společenství je jednotné a mírumilovné. Oproti tomu Země stále zůstává nejednotná a částečně barbarská. Díky čemuž lidé Země dokáží učinit to, co si civilizovaní příslušníci Společenství nedokáží představit ani v nejhorším snu. A není to nic jiného, než let vesmírem na palubě Fagarského nadsvětelného hvězdoletu, který nedávno přiletěl do Společenství a požádal o pomoc s bojem proti pěti krutým vládcům jejich planety.

Skupina pozemšťanů, pod vedením Jaroslava Šikuly a s plánem, jak za pomoci tamního odboje svrhnout kruté císaře, vyráží na Fagaru jen proto, aby se jejich plán změnil.

A o několik dní později znovu a pak znovu.

A aby to nebylo tak jednoduché, tak se po čase ukáže, že přítel může být nepřítel a nepřítel? Kdo ví?

JÁ ANO.

Martin S.

1. Setkání na Lifotu

„Všichni na svá místa. Z Guliru se vynoříme za dvě minuty,“ oznámila nám všem, pilotka Palaj.

„Už je nejvyšší čas. Energii čerpáme z nouzového akumulátoru,“ pronesl jsem nahlas. Hlavně kvůli mé manželce Palaj. Nechtěl jsem, aby náš pobyt v Guliru moc protahovala. Byť by se mělo jednat jen o několik málo vteřin. Museli jsme nutně zpět do eukleidu a dobít akumulátory prostřednictvím našich solárních panelů.

„Vynoření za pět, čtyři, tři, dva, jedna.“

Najednou se celý hvězdolet prudce otřásl. Naštěstí jsem o tomto jevu věděl již během stavby doma na Fagaře, a tak jsme mohli namontovat bezpečnostní pásy na většinu sedadel. Bez nich bychom se nyní váleli po podlaze a naráželi do všeho možného. Nepříjemná představa.

„Zahajte podrobný průzkum celé oblasti,“ nařídila Palaj „Nechci, aby se zopakovala situace z minulé soustavy,“ ještě dodala.

Půl hodiny poté, co jsme se vynořili z Guliru, se k nám nebezpečně přiblížilo několik bludných kamenů. A málem do nás vrazily. Na úhybný manévr už nebyl čas. Tak nás Palaj vtáhla do Guliru.

Sice jsme měli dostatek času na usazení se do křesel a zapnutí bezpečnostních pásů, ale už se nám nedostalo dostatek času na dobítí akumulátorů. Proto jsme sem doletěli na doraz. Vyčerpali jsme i většinu energie z nouzového akumulátoru.

„Jen radar krátkého dosahu. Na víc nemáme energii,“ změnil jsem Palajin rozkaz na energeticky úspornější variantu.

Hloubkový průzkum provedeme až poté, co se nabije několik akumulátorů.“

„Radar nic nezachytil,“ ohlásil po chvíli Šaryn.

Po dvaceti hodinách nabíjení palubních akumulátorů jsem konečně povolil spustit dálkový radar. Nicméně se to ukázalo jako bezvýznamné. Sice zachytil řadu bludných kamenů, a to jak samotářů, tak i celá hejna, jenže ty nás nikterak neohrožovaly.

K tomu všemu odhalil tři planety. Ta první byla příliš blízko ke hvězdě, takže musela být pekelně žhavá. Třetí se mi zdála být příliš daleko od hvězdy. Ale ta druhá planeta, ta se nalézala v ideální vzdálenosti od hvězdy. Teď ještě aby měla kyslíkovou atmosféru.

Kompletní nabití všech akumulátorů zabralo více než čtyřicet hodin. Až poté jsme se mohli vydat na cestu ke druhé planetě. Snad se na nás konečně usměje matka štěstěna a konečně nám dopřeje obyvatelnou planetu.

Doletět k druhé planetě nám trvalo dalších deset dní. A k naší velké lítosti ona planeta nevypadala moc pohostinně. Povrch celé planety byl zahalen šedo-rudými mraky. Po poradě jsme rozhodli, že se pokusíme o přistání na povrchu. Ale až zítra. Nejprve se na to vyspíme.

„Palaj, zahaj sestup do atmosféry,“ vyzval jsem svou ženu. „Ale buď opatrná a měj oči na stopkách. To ostatně platí pro všechny. Kvůli těm zatraceným mrakům nemáme žádnou představu o tom, co nás tam může čekat. Ani radar jimi nepronikne. Takže při první známce nebezpečí se okamžitě vrátíme zpět do kosmu.“

„Možná se mi to jen zdá, ale ty mraky začínají řídnout.“

V okamžiku, kdy to Íný dořekla, mraky zmizely. A pod námi se objevil povrch planety. Hned na první pohled bylo vidět, že tato planeta pro nás nebude obyvatelná.

„Alzí, jaké je složení atmosféry?“ obrátil jsem se na palubní bioložku.

„Ještě nemám nic spolehlivého, ale takhle předběžně to nevypadá moc hezky. Spousta dusíku, nějaká sloučenina fosforu a chlóru. Na lepší výsledky je příliš brzy. Dej mi alespoň hodinu, Zulgy.“

„Palaj, můžeš někde přistát?“

„Pokusím se o to, ale před námi jsou nějaké hory. Ráda bych je přeletěla a zkusila to až tam. Třeba to tam bude vypadat jinak.“

„Jak myslíš. Ty jsi pilotka, tak se rozhodni sama.“

„Zulgy!“ zavolala mě Palaj po několika minutách letu.

„Co se děje Palaj?“ zeptal jsem se, neboť jsem nechápal, co ji tak rozrušilo.

„Jsou tam stavby.“

Rázem jsme všichni zpozorněli. Stavby mohly znamenat jen jedno. Planeta je osídlená inteligentními tvory.

„Vypadá to jako nějaká továrna,“ konstatoval Šaryn. A měl pravdu. Opravdu to vypadalo jako továrna.

„Palaj, zpomal na minimální rychlost a obleť tu stavbu dokola. Ať si ji můžeme prohlédnout.“

„Tamhle. To vypadá jako vchod,“ usoudila Palaj. A opravdu to vypadalo jako vchod.

„Přistaň poblíž toho vchodu,“ rozhodl jsem v okamžiku.

„Co teď?“ zeptal se Vajga.

„Počkáme a uvidíme. Jestli je někdo doma, tak si nás snad všimne.“

„A když si nás nevšimne?“ chtěla vědět Palaj.

„Počkáme a uvidíme,“ rozhodl jsem.

„V nejhorším případě si oblékneme skafandry a zkusíme zaklepat na dveře,“ nadhodil Šaryn.

„To bychom také mohli,“ uznal jsem, „ale až později.“

A tak jsme čekali. A čekali jsme dlouho. Celý den, jenže se nikdo neobjevil. Půtla napadlo, že je ta budova opuštěná. A jeho žena Dylůt nadhodila možnost, že je ta továrna, tedy, pokud to je továrna, zcela automatizovaná. A její majitel ji chodí kontrolovat jen občas.

Přes všechny tyto teorie jsem se rozhodl nadále čekat.

Druhého dne jsme se hned po obědě já a Vajga oblékli do skafandrů a vydali se k oné stavbě doufaje, že se nám nějak podaří upoutat pozornost někoho uvnitř oné budovy.

To, že se nikdo doposud neobjevil, jsem připisoval skutečnosti, že ona stavba, připomínající továrnu, nemá žádná okna. Tudiž nás nikdo zevnitř nevidí.

„Jak myslíš, že budou vypadat, Zulgy?“ zajímalo Vajgu.

„Nejspíš jako ty po ránu,“ odpověděl jsem mu žertem.

„S tím nesouhlasím,“ odvětil Vajga. „Tak hezký určitě nebudou,“ pronesl Vajga, zcela vážným tónem.

„Hledej něco jako ovládání těch vrat,“ vyzval jsem Vajgu poté, co jsme došli k té stavbě.

„Hledám, ale nic nevidím. Všude je jen hladká stěna. A na vratech také nic nevidím.“

„Nejspíš je budou otvírat jen zevnitř,“ usoudil jsem.

„Nechápu, jak je možné, že jsou ty stěny tak hladké?“ nešlo Vajgovi na rozum.

„Nejspíš je ohladila zdejší atmosféra,“ usoudil jsem a dál se tím nezabýval.

„No nic, zkusíme na ty vrata zabušit. A pak se uvidí, co se bude dít,“ rozhodl jsem.

„Tak na to jsem zvědavý,“ pronesl Vajga poněkud ironicky.
„Jak na ně chceš zabušit?“ pokračoval dál.

„Přece pěstí.“

„Ty jsi asi zapomněl, můj drahý příteli, že na sobě máme skafandry. A naše rukavice jsou na takovou činnost poněkud, měkké. Nemyslíš?“

Tak teď mě dostal. Já na to opravdu zapomněl.

„No nic, tak použijeme nějaký kámen,“ pronesl jsem klidně.

„Ale prosím. Jeden si vyber a můžeš začít bušit,“ pokračoval Vajga posměšně. A mně došlo, že mě dostal podruhé. Neboť jsem nikde žádný kámen neviděl.

„Nevadí. Máme tu ještě třetí možnost.“

„Jo? A jakou?“

„Použijeme tvoji přilbu.“

„To také nepůjde. Já v ní mám totiž hlavu, jestli sis neráčil všimnout?“ odvětil Vajga, už ne tak ironicky.

„To nevadí. Alespoň to bude mít větší razanci,“ odpověděl jsem mu klidně. Načež Vajga pronesl.

„Raději pro něco zajdu do našeho hvězdoletu,“ nečekaje na mou reakci, odpojil komunikační kabel a vykročil směrem k našemu stroji.

O několik minut později se vrátil a v ruce držel kladivo.

„Na a začni už bušit,“ vyzval mě Vajga. A tak jsem začal. Nejprve jsem několikrát udeřil do vrat. Pak jsem chvíli počkal. A znovu, několik úderů a opět pauza.

Takto jsem bušil několik minut. A po celou tu dobu se nic nedělo.

„Chvíli počkáme.“

„A co když nikdo neotevře?“ zeptal se Vajga.

„Tak to zkusíme znova.“

„A potom?“ nedal si Vajga pokoj.

„Zkusíme to ještě do třetice a pak se vrátíme do hvězdoletu. A dál se uvidí.“ Jenže se vidělo mnohem dřív.

„Myslím, že jsme čekali už dost dlouho,“ prohlásil jsem, načež jsem se opět přiblížil k vratům s úmyslem na ně opět bušit kladivem. Jenže v okamžiku, kdy jsem se napřahoval k prvnímu úderu, se vrata pohnula a to směrem vzhůru.

„Vypadá to, že je někdo doma,“ konstatoval jsem zbytečně.

„Škoda, že nemáme dlouhý kabel. Naši přátelé ve hvězdoletu by dozajista chtěli slyšet, co teď budeš říkat, Zulgy.“

„Smůla. Měl sis na to vzpomenout před odletem z Fagary.“

„Asi bychom se pro něj nemohli vrátit?“

„Na to je už trochu pozdě, nemyslíš?“

„Asi ano,“ uznal Vajga.

V otevřených vratech stály tři bytosti. A jako my měly ochranné obleky.

„Co se bude dít dál?“ zajímalo Vajgu.

„Nemám ponětí.“

„Myslíš, že by mohli být nebezpeční?“

„Nevím. Nikdy jsem je ještě nepotkal.“

„Jak můžeš v takové situaci vtipkovat?“

„Proč bych nemohl? Když ty mi můžeš pokládat tak nesmyslné otázky.“

„Zulgy, zdá se mi to? Nebo nám jsou doopravdy tak podobní?“

„Těžko říct. Postavou nám podobní jsou. Ale skafandry toho mohou hodně zkreslit. A jsou minimálně o hlavu vyšší než my.“

„Zapni si venkovní reproduktor a zkus na ně promluvit,“ navrhl mi Vajga.

„Já jsem Zulgy,“ pronesl jsem, načež jsem ukázal na sebe. „A tohle je můj přítel Vajga,“ ukázal jsem na Vajgu. „Přišli jsme z tamhle toho stroje,“ ukázal jsem oním směrem. „S ním jsme přiletěli ze shora. Z vesmíru.“ Opět jsem ukázal příslušným směrem. Místní se pokaždé podívali směrem, kterým jsem ukázal. A z toho jsem usoudil, že mě slyší.

Po našem představení jsem se odmlčel, doufaje, že něco řeknou oni. A nemýlil jsem se. Skutečně začali mluvit. Jenže ne s námi, ale sami se sebou. Jejich řeči jsem vůbec nerozuměl, i když jsem je slyšel dobře. Krátce nato se jeden z místních otočil a odešel zpět dovnitř.

Zbylí dva se obrátili na nás a něco nám říkali. Samozřejmě jsem jim nerozuměl, to jediné, co jsem pochopil, byla jejich jména. Ašán a Matin.

Po několika minutách nás gestem pozvali dovnitř té jejich stavby. Po krátké poradě s Vajgou jsem se rozhodl jejich nabídku přijmout. Ale jen já. Vajga se vrátí zpět do hvězdoletu.

Jakmile jsme vešli dovnitř. Vrata se sama zavřela. Nebo alespoň tak mi to přišlo. Následně jsme prošli přechodovou komorou. Za ní si mí dva průvodci odložili své ochranné obleky.

K mému nezměrnému překvapení nám byli opravdu hodně podobní. Tedy až na tu výšku. Ale základní obrysy těla byly téměř stejné.

Jistě, rozdíly zde byly značné. Uši měli víc po straně hlavy. Navíc je neměli tak hezky špičaté jako my, ale měli takové, směšné cosi v úrovni očí. Navíc, ve tváři neměli žádnou srst. Jen na vrchní a zadní části hlavy byli chlupatí. A zdálo se mi, že to je jediná srst, co mají. A dalším výrazným rozdílem bylo to, že neměli ocas.

Za místností, kde si odložili své ochranné obleky, byla velká hala. Na první pohled mi bylo jasné, že jsme se v odhadu oné

stavby nemýlili. Beze všech pochyb se jedná o továrnu. Sice nevím, co zde vyrábějí, ale továrna to je. Jen dělníci tu chybí. Ale možná, že to mají nějak automatizované.

Hodnou chvíli jsem pozoroval onu halu. Mým hostitelům to kupodivu nikterak nevadilo. Doma by se nic podobného stát nemohlo. Naši paranoidní vůdci by to nedovolili. Ale tito tvorové jsou patrně jiní. Ledaže by mě chtěli vyslechnout a pak popravit, napadlo mě. Ale jak? Vždyť si nerozumíme ani slovo.

Po několika minutách mě taktně vyzvali, abych je následoval dál. To na popravu nevypadá, došlo mi. Doma by na mě řvali a rozhodně by se s taktním chováním neobtěžovali. Spíš by vzali hole a na místě mě zbyli. A to ještě se štěstím.

Za krátko jsme došli do větší místnosti. Odhadem to musí být nějaká kancelář.

Pak mě vybědli, abych se posadil k prázdnému stolu. Přiznávám, že jsem nechápal proč? Ale doposud se ke mně chovali slušně, a tak jsem jim vyhověl.

Několik okamžiků poté se z vedlejší místnosti ozvala tlumená rána. Přiznávám, že jsem se lekl a ne málo, neboť to znělo jako výstřel z pistole s nasazeným tlumičem.

Následně se do oné místnosti otevřely dveře a z nich vyšel jeden z místních.

Jakmile poodešel kousek stranou, naskytl se mi výhled do oné místnosti.

Podle všeho ta místnost byla poměrně dlouhá a plná sedadel. Ale žádné tělo jsem v ní neviděl.

Pak mě napadlo, že to může být jejich dopravní systém. Něco jako jsou naše kolejové vagóny. A tu ránu způsobil drobný náraz při dobrzdování.

Doufal jsem, že se teď něco začne dít, ale opak byl pravdou. Nově příchozí domorodec se připojil k těm dvěma, co tu už byli, a o něčem se spolu začali bavit.

Po několika minutách se ozvala nová rána. Načež se opět otevřely ony dveře a z nich vyšel čtvrtý domorodec a v ruce nesl kufřík.

Nejprve si změřil místnost pohledem a hned na to zamířil mým směrem.

Kufřík položil přede mě na stůl a po otevření z něho vyndal nějakou destičku a krabičku, které spojil jakýmsi kabelem. A pak se začaly dít věci.

Destička se nejprve rozsvítila a vzápětí se na ní objevil nějaký obraz. Pak na mě ten tvor promluvil. Samozřejmě jsem mu nerozuměl, ale slovo, které vyslovil, doprovodil ukázáním jednoho prstu. Pak řekl další slovo a ukázal dva prsty. Poté tři, čtyři a pět prstů.

Následně mi došlo, že chce, abych po něm opakoval. Ale v mém jazyce. Samozřejmě jsem mu vyhověl. Hned na to se na destičce začaly objevovat různé obrázky a já říkal, co na nich je. Sice jsem nechápal, proč to mám dělat, ale domorodci to chtěli, a tak jsem to dělal. Co když tím nějak rozluští náš jazyk. Usoudil jsem.

S postupem času se objevovaly složitější věci. Dokonce na mě ta kostička začínala mluvit. I když se občas pletla a já jí musel opravovat, ale přesto to vypadalo slibně. Pak se na destičce objevilo něco, jako jsou naše svitky. Napadlo mě, že by je mohlo zajímat, jak naše svitky vypadají. Třeba by jim to pomohlo. A tak jsem ukázal na obrázek svitku. Pak na své oči. A nakonec na dveře, kterými mě přivedli. Onen tvor se na okamžik zamyslel, ale pak přikývl. Načež mě gestem vyzval, abych ho doprovodil k oněm dveřím a následně i ven.

Ve hvězdoletu se na mě všichni sesypali. A to doslova. Chtěli slyšet vše, co jsem viděl a zažil. Jenže ten domorodec zůstal venku před továrnou a já nechtěl, aby musel čekat zbytečně dlouho.

Tak jsem jim vylíčil jen to nejpodstatnější a současně s tím jsem uložil několik svitků do vzduchotěsného pouzdra. A během deseti minut jsem byl na cestě zpět do továrny. Šlo by to i rychleji, jenže jsem si doslova na poslední chvíli vzpomněl, vzít si novou kyslíkovou nádobu.

Naše svitky domorodce velice zaujaly. Samozřejmě je nedokázal přečíst, ale i tak. Posléze připojil k té své kostičce další kostičku. Velice malou kostičku. Tak malou, že by se mi vešla do dlaně.

Vzápětí s ní přejel nad rozvinutým svitkem a k mému nekončícímu údivu se obsah svitku objevil na destičce. Nebyl tam celý, jen část, ale jak domorodec posunoval prst po destičce, objevoval se i zbytek svitku.

Posléze mi ukázal na začátek svitku. Načež udělal takové podivné gesto. Zprvu jsem nechápal, co chce, ale pak sem usoudil, že chce, abych svitek přečetl. A odhadl jsem to správně. Jak se ostatně ukázalo vzápětí. Ono totiž současně s tím, jak jsem četl, tak přečtený text na destičce měnil barvu.

Po přečtení několika odstavců mě domorodec zastavil. Načež změnil vzhled destičky. Opět tam byly ony obrázky a já opět měl říkat, co na nich vidím.

Svitek jim asi nepomohl. Pomyslel jsem si. Ale asi mylně. Domorodec totiž začal brát jeden svitek za druhým a přejížděl nad nimi tou malou kostičkou.

Po nějaké době mi začal docházet kyslík, a tak jsem si musel dát přestávku a dojít do hvězdoletu pro plnou kyslíkovou nádobu. Naštěstí mě domorodec okamžitě pochopil a opět mě doprovodil k oněm vratům.

Opět netrvalo dlouho a byl jsem zpět. Jenže k mému údivu mě domorodec nenechal říkat, co vidím na destičce. Místo toho na mě promluvil. A to v jazyce Faga.

2. Otázky a odpovědi

„Vítejte na Lifotu, nový příteli. Já se jmenuji Tomáš. A zdejší pracovníci mě sem pozvali, abych provedl analýzu vaší řeči a takříkajíc navázal oficiální kontakt. Doufám tedy, že mi rozumíte dostatečně na to, abychom si mohli promluvit. Docela by nás zajímalo, co vás přivedlo na tuto nehostinnou planetu.“

„Rozumím vám velmi dobře. Ale vůbec to nechápu. Jak je to možné? Vždyť jsme si ještě před několika okamžiky nerozuměli ani slovo. A teď mluvíte téměř plynně mým rodným jazykem? Vždyť to snad ani není možné.“

„Ujišťuji vás, že možné je ledacos. Dostatečně vyspělá technika dokáže poměrně hodně. Včetně rychlé analýzy cizí řeči. Počítači v podstatě stačilo, abyste přečetl několik slov z těch vašich svitků, k tomu si je naskenoval. A jakmile poznal vaše písmo a výslovnost, bylo vše dílem minut. Naštěstí je vaše písmo shodné s mluveným slovem.“

„Copak to jde, aby mluvené slovo bylo jiné než to psané?“

„Ano, to jde. I když já osobně to považuji za nesmysl. Jenže jsou takové národy, u nichž se slova píší jinak, než se vyslovují.“

„To musí být nesmírně obtížné, naučit se psát v takovém jazyce.“

„Snadné to není, ale dá se to zvládnout. Ale to jsme poněkud odbočili. Na podobné rozhovory bude dost času později. Teď bychom se mohli trochu seznámit. Já se jmenuji Tomáš Janek a pocházím z planety Země. Ačkoliv již řadu let žiju na Trigu. To je domovská planeta mé ženy a také to je pomyslné srdce Vesmírného společenství. A vy jste? Smím-li se zeptat?“

„Jmenuji se Zulgy. Naše planeta se jmenuje Fagara. A jsme něco jako průzkumníci. Z Fagary jsme odletěli téměř před půl

rokem. A od té doby hledáme planetu, na které bychom se mohli usadit a postupně tam přivážet další obyvatele z Fagary.“

„Zulgy, říkal jsi, že jste ze své domovské planety odletěli před půl rokem?“ pro jistotu jsem se ještě zeptal.

„Ano.“

„A jak daleko odsud je váš domov?“

„Přesně to nevím, ale bude to něco kolem tří tisíc světelných let. Samozřejmě tím míním přímým letem. Ve skutečnosti jsme toho uletěli mnohem víc.“

„Tomu rozumím. Léтали jste od hvězdy ke hvězdě.“

„Přesně tak.“

„Zajímalo by mě, Zulgy. Jak rychle váš hvězdolet létá?“

„V Guliru dokáže urazit deset světelných let za hodinu.“

Tak teď jsem málem padl na zem. Aurora Borealis by k překonání takovéto vzdálenosti potřebovala jedenácti let. A to by ještě musela být v letu schopném stavu a s plnou posádkou. Tahle zpráva převrátí celé společenství vzhůru nohama. Samozřejmě, jen obrazně řečeno.

„Teď nějak nevím, co říct. Triganské hvězdolety totiž dosahují maximálně dvoutřetinové rychlosti světla. A náš pozemský dokázal vyvinout devadesát šest procent rychlosti světla. Ale deset světelných let za hodinu. Upřímně, to si ani nedovedu představit. A co je to vlastně ten Gulir? To je nějaký mimoprostor?“

„Nevím, jak to přesně popsat, ale asi by se to tak dalo nazvat. Každopádně to funguje.“

„Proč jste se vydali do kosmu?“ zeptal jsem se.

„V podstatě jsem vám to už říkal. Vydali jsme se hledat nový domov.“

„S vaším dosavadním domovem je něco v nepořádku? Pokud ano, mohli bychom vám nějak pomoci?“

Zajímavé. Ten tvor, nás vůbec nezná. A přitom nám nabízí pomoc. Možná, že bych se mu mohl svěřit. Uvažoval jsem rychle. Jejich stroje jsou sice velice pomalé, ale i tak. Už osídlili nejméně tři planety. A kdo ví, kolik jich doopravdy je.

„Kolik znáte osídlených světů?“ zeptal jsem se.

Napadlo mě, že si ho nejprve vyzkouším. Jestli mi odpoví přímo, nebo se bude odpovědi vyhýbat, či mlžit.

„Přesně to nevím. Ale trvale osídlených světů je ve Vesmírném společenství asi tak sto. Možná i o něco víc. Žije v něm devatenáct inteligentních forem. A k tomu máme spoustu technických planet. Jako je tato. Ale kolik jich je celkem opravdu nevím, a ani to nedokážu odhadnout.“

„Co myslíte tím, že tato planeta je technická?“ nechápal jsem.

„To je vcelku prosté. Při výrobě některých materiálů vznikají, jako vedlejší produkt, různé látky. Řekněme o nich, že zrovna nejsou zdraví prospěšné. Proto je vyrábíme na podobných planetách. Planetách bez jakéhokoliv života. A s, nazývejme to, nepoužitelnou atmosférou. Jestli mi rozumíte.“

„To pochopit dokážu, ale jestli jsou vaše stroje tak pomalé, jak jste mi prve říkal, tak nechápu, jak vyrobené zboží přepravujete?“ Všiml jsem si dost podstatné chyby v jeho slovech.

„Prve jsem použil slovo mimo prostor. Kdysi dávno, ještě před prvním letem do kosmu, objevili triganští vědci technologii, již nazvali, igutli. To je stanice mimo prostorové přepravy. Tou se přepraví vše ve zlomku vteřiny a bez ohledu na vzdálenost. Proto triganům nikdy nevadilo, že jsou jejich hvězdolety tak pomalé. Oni vždy letěli jen jednou.“

Zdá se mi, že ten tvor je ke mně upřímný. Sice mi neřekl, kolik doopravdy mají planet, ale přece jen, nemusí to vědět přesně. Zkusím se mu svěřit a pak uvidíme. Třeba nám opravdu pomohou. A když ne? Vždycky můžeme letět dál. Bránit nám v tom nejspíš nebudou. Ostatně, náš stroj mohli obsadit už dávno. Přitom jsem si doposud nevšiml ničeho, co by vypadalo jako zbraň.

„Před půl rokem jsme, pod mým vedením, tajně, dokončili stavbu našeho hvězdoletu. Posléze jsme do něho naložili své rodiny a potají opustily Fagaru. Vlastně jsme uprchlíci. Doufali jsme, že někde v kosmu, nalezneme vhodnou planetu, na které bychom se mohli bezpečně usadit a posléze tam přivést další fagařany toužící po svobodě a bezpečí.“

„Na našem domovském světě totiž od nepaměti vládnu různí diktátoři a tyrani. V posledních stoletích náš svět postihlo několik strašných válek. Výsledkem bylo, že se kontinenty sjednotily. Nemyslím do jednoho celku, ale jednotlivě. Každý kontinent zvlášť. Dříve bývalo na každém kontinentu třeba dvacet, či dokonce třicet samostatných států. Teď jich je jen pět. Ale o to je to horší.

Svět vládne pět krutých diktátorů, císařů. A aby toho nebylo málo, stále se někde válčí. Jeden diktátor porazí druhého. Pak si na uprázdněné místo dosadí svého člověka. Jenže ten se po nějaké době od svého pána odtrhne a válčí se nanovo. I když v posledních deseti letech byl celkem klid.“

„K tomu všudypřítomná tajná policie, která každého nepřetržitě sleduje. Když někdo udělá nebo řekne něco, co se jim nezdá, okamžitě ho zatknou a odvedou k výslechu, ze kterého se každý vrátí pořádně zmlácený. Tedy, pokud se vrátí.

Jelikož jsem byl konstruktér létajících strojů a mí přátelé byli mými blízkými spolupracovníky, tak nás sledovali obzvlášť

pečlivě a dost často si někoho z nás brali k výslechu. Naštěstí se vždycky každý vrátil. Jenomže před nějakou dobou se si odvedli mého strýce a ten se už nevrátil. Krátce na to zmizela i celá jeho rodina.

Po nějaké době jsem se dozvěděl, že je popraveni za vlastizradu – všechny i jejich dvě malé děti. Režim totiž nenechává naživu nikoho, kdo by se jednoho dne mohl chtít pomstít.

Tou dobou se mi hlavou honila myšlenka na nadsvětelný pohon. A pár dní po oné události dozrála. Jenže jsem byl pevně odhodlán ji těm bestiím nedat. Po poradě s nejbližšími přáteli jsme se rozhodli postavit funkční prototyp. Samozřejmě tajně. Jenže to nebylo zrovna snadné.

Nakonec jsme se rozhodli vyhloubit podzemní hangár, a to přímo pod naším hlavním konstrukčním hangárem. Samozřejmě jsme museli pracovat potají, převážně v noci. Navíc jsme měli problém, kam s vytěženou horninou. Asi proto nám stavba hangáru zabrala více než dva roky. Další rok nám trvalo postavit hvězdolet.“

„Když jste odlétali, nebáli jste se o lidi, jež se pohybovali ve vašem okolí? Policie a úřady po vás jistě pátrali.“

„To dozajista ano, ale my jsme to narafičili tak, aby to pro ně bylo co možná nejbezpečnější. Co se našeho samotného zmizení týče, zařídili jsme to tak, aby měli všichni neprůstřelné alibi.“

V den našeho odletu jsme do hvězdoletu nechali nastoupit naše děti a ty, co nepracovali v naší továrně. Krátce na to, jsme uspořádali předváděcí akci nového stroje. Samozřejmě pouze pro vysoké vojenské a státní příslušníky.“

„Ale jak to mohlo zajistit alibi vašim spolupracovníkům?“

„Jednoduše. U podobných akcí se může stát, že dorazí i císař. Sice se tak děje velmi zřídka, ale policie k bezpečnosti přistupuje vždy stejně. Dělníky pokaždé zavírají v jídelně a mě a mé nejbližší spolupracovníky zamykají v mé pracovně.“

„A má pracovna má jeden jediný vchod. Ani malinké okénko tam není. Ovšem, jsou tam tajné dveře, vedoucí do našeho podzemního hangáru. A upřímně vám řeknu, že to občas byla strašná práce, pronášet tudy potřebné díly na stavbu hvězdoletu.“

Takže my jsme navzdory zamčenému vchodu a strážnému přede dveřmi zmizeli. Z toho jen těžko mohli obvinít naše dělníky. A to i když prohledali kancelář a našli tajný vchod. Což dozajista udělali. Jenže za ním našli chodbu vedoucí do našeho hangáru a dál nic. V hangáru jsme nenechali nic. Ani šroubek.

Navíc byl zařízen podobně jako má kancelář. Myslím tím, že měl jen jeden vchod a dál už nic.“

„Jak jste se tedy odtamtud dostali?“

„Jednoduše. Do guliru jsme se vnořili přímo v hangáru. Samozřejmě zde bylo jisté riziko, že si něčeho všimnou, ale to by jim asi moc nepomohlo.“

Po našem stroji totiž zůstalo vzduchoprázdno. To jsme vyřešili tím, že jsme v místnosti vytvořili přetlak. Tudíž rozdíl ve výsledném tlaku nebyl tak velký. Navíc jsme ke konečnému dorovnání vyvrtali menší ventilační průduch nahoru na povrch. Tudíž je možné, že při vyrovnávání tlaku, mohl vzniknout nějaký ten zvukový efekt.“

„Říkal jste, že chcete z vašeho světa odvést i další lidi. Ale jak to chcete provést? To se nebojíte, že vás chytanou? Věřím, že několik přistání hvězdoletu se vám může podařit udržet v tajnosti. Ale to, že mizí lidé, už neutajíte. A je jen otázkou času, kdy zaměří i váš hvězdolet. A pak bude po všem.“

„V tomhle bodě ještě máme nějaké ty mezery. Ale věřím, že je vyřešíme. Každopádně, nejdřív potřebujeme najít vhodnou planetu ke kolonizaci. S detaily si můžeme lámat hlavu až potom. Ale to, jak se zdá, může trvat dalšího půl roku. Možná i déle.“

V dalších úvahách nám zabránilo varovné pípání od mé vzduchové nádoby.

„Dochází mi vzduch. Musím se vrátit do hvězdoletu a vzít si plnou vzduchovou nádobu,“ vysvětlil jsem svému novému příteli. Neboť jsem o té bytosti skutečně začínal takto smýšlet.

„Doprovodím tě ke vchodu,“ oznámil mi klidně. Načež jsme oba současně vstali od stolu.

„Zulgy, mohu tě o něco požádat?“

„Myslím, že vím, oč mě chceš požádat. Chceš se podívat do našeho hvězdoletu. Má odpověď je: můžeš.“

„Mám na mysli něco úplně jiného. I když váš hvězdolet bych si také rád prohlédl. Ale to až později. Teď bych tě chtěl požádat, jestli bys mi nemohl přinést malý vzorek krve. Nemusí být tvá. Vcelku mi je jedno, čím bude. A postačí několik kapek.“

„A k čemu jí potřebuješ?“ nechápal jsem.

„Upřímně, já jí nepotřebuji, ale naši geno biologové. Ti ji budou chtít kvůli biologické analýze.“

„Přinesu ti vzorek,“ přislíbil jsem mu. Ačkoliv jsem stále nechápal, k čemu jim bude pár kapek naší krve.

„A ještě něco. Nechce se mi tu jen tak postávat a vzhledem k tomu, že si něco potřebuji zařídit, půjčím ti jeden z našich komunikátorů. Až se budeš vracet, jednoduše mi zavoláš a já si tě přijdu vyzvednout,“ sdělil mi Tomáš a následně mi ukázal, jak se s jejich podivným přístrojkem pracuje.

„Kam se připojuje kabel?“ zeptal jsem se, neboť mi to neřekl, anebo jsem to přeslechl.

„Kabel?“ zeptal se nechápavě. „Už chápu,“ dodal vzápětí. A jeho následující slova mi málem vyrazila dech.

„Naše vysílačky pracují bezdrátově. To neznáte?“

„Ne,“ přiznal jsem popravdě.

„A na jakou vzdálenost to vaše udělátko funguje?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Nevím přesně, dost záleží na prostředí. Například masivní zdi účinně tlumí signál. Ale ani tak by to nemělo být pod deset kilometrů.“ Naštěstí už ten Tomášův překladač dokázal převádět i jednotky.

„Nebude ti vadit, když se trochu zdržím u svých přátel? Jsou dost zvědaví na to, co se zde děje. Při první výměně vzduchové nádoby jsem jim toho moc neřekl. Ale myslím, že teď bych jim měl vše vysvětlit.“

„Zdrž se, jak dlouho budeš chtít. Ostatně, kdybys něco potřeboval, tak máš tu vysílačku.“ S čímž jsme se rozešli.

„Zulgy, slyšíš mě?“ ozvalo se z půjčené vysílačky asi o dvě hodiny později.

„Ano Tomáši, slyším tě,“ odpověděl jsem po několika vteřinách.

„Zdejší pracovníci mi prve prozradili, že byste mohli svůj hvězdolet zaparkovat ve zdejším hangáru. Když z něho odsunou všechny zulyty, tak budete mít místa dostatek. Odpadne tím komplikace s jednou přechodovou komorou a venkovními vraty, které někdo musí pokaždé jít otevřít a zavřít. Navíc je to kousek od místnosti, kde jsme spolu mluvili.“

„Poradím se se svými přáteli a za chvíli se ti ozvu.“

„Tomáši?“

„Už jste se rozhodli? Zulgy.“

„Ano. Vaše pozvání přijímáme. Ale nevím, jak najdeme ten váš hangár?“

„To je snadné. Předpokládám, že máte ve hvězdoletu nějaká okna?“

„Něco se tu najde,“ odpověděl jsem s úsměvem. Neboť mě jeho otázka opravdu pobavila.

„Ještě se zeptám. Kde má váš stroj příd? To kvůli orientaci.“

„Hvězdolet je natočený přídí k těm vašim vratům.“

„Výborně. Chlapci už šli přesunout zulyty z hangáru. Jeden z nich si vypůjčím a přiletím s ním před váš stroj. Poté vás už snadno dovedu do zdejšího hangáru.“

„Jak ten váš zulyt poznáme?“ zeptal jsem se. A v okamžiku, kdy jsem ta slova dořekl, mi došlo, jakou hloupost jsem vyslovil.

„Vzhledem k tomu, že zde nic jiného nelétá, tak bys ten zulyt mohl poznat i ty.“

„Sám jsem si naběhl, že.“

„Na to nebudu odpovídat,“ ozvalo se z vysílačky pobaveně.

Za chvíli se opět ozval Tomáš. Už se k nám blížil s tím jeho zulytem. A musím přiznat, že jsme všichni byli velice zvědaví, jak ten jejich létající stroj bude vypadat. Jako odborník na létající stroje jsem byl zvědavý dvojnásobně. A také jsem předpokládal, že se bude značně podobat těm, na kterých jsem pracoval doma.

Jenže k obrovskému překvapení nás všech, se zulyt nepodobal ničemu, co jsem kdy viděl.

Následující let netrval moc dlouho. Zato přistání v hangáru bylo obtížnější. Zde však má žena Palaj předvedla své pilotní dovednosti. A bez větších nesnází bezpečně přistála v Lifotském hangáru.

O několik minut později mi Tomáš oznámil, že v hangáru byla obnovena standardní atmosféra, a tudíž můžeme vystoupit ven. A nemám zapomenout na několik kapek krve, ještě mi připomněl na závěr.

3. Vesmírné společenství

„Tady máš tu krev,“ podával jsem Tomášovi vzorek krve, o který tak moc stál, hned poté, co jsem já, Palaj a Vajga vystoupili z našeho stroje.

„Díky. Geno biologka už dorazila a nemůže se toho dočkat.“

„Co bude s tou krví dělat?“ zajímalo vždy zvědavou Palaj.

„Provede důkladnou a podrobnou analýzu a z jejího výsledku nám o vás řekne v podstatě vše.“

„Z krve? To přece nejde?“ ozval se nevěřící Vajga.

„No dobrá. Tak tedy, skoro vše. Co jste měli k obědu, nám asi neřekne.“

„To je Jana. Geno biologka, o které jsem se prve zmiňoval,“ vysvětlil nám Tomáš. A vzápětí dodal. „Teď se dobře dívejte. Uvidíte ukázkou skutečné vyspělé geno biologie.“

Načež náš krevní vzorek předal oné ženě. A světe div se. Ona si ho jen tak letmo prohlédla. Načež naši ampulku otevřela a přidržela ji před chlupatou kuličkou, která si doposud poklidně hověla na jejím rameni.

Kulička se z ničeho nic pohnula a nedokážu to popsat jinak, než, že tu krev zblajzla.

„To si z nás děláš legraci, Tomáši?“ zeptal jsem se o několik vteřin později.

„Vím, co si teď myslíte. Před lety jsem to zažil na vlastní kůži. Ale vtip to opravdu není.“

„Triganská geno biologie tak doopravdy funguje. Nevyužívá složitých a pomalých přístrojů, jako tomu bývalo na mé rodné Zemi. Oni zkrátka používají ta malá zvířátka. Čalí se jmenují. Ta malá kulička dokáže provést důkladnou analýzu krve či jiné tkáně během několika minut.

Navíc společnými silami dokážou odhalit jakoukoliv chorobu. A následně, Čalí vytvoří příslušný lék, který bezbolestně podá pacientovi.“

„Nechápu?“ bylo to jediné, na co jsem se zmohl.

„Z toho si nic nedělej. Já to také nechápu, a to jsem s jednu geno bioložkou ženatý.“

Během našeho krátkého rozhovoru se tvoreček vyšplhal na hlavu oné ženy a na spánky jí položil své drobné pacičky. Žena následně zavřela oči.

„A teď dělají co?“

„Teď by se dalo říct, Zulgy, že propojily své mozky a provádějí analýzu vzorku.“

„Jaký asi může mít mozek to zvířátko?“ pronesl Vajga trochu posměšně.

„Čalí jsou skutečně malé, ale v podstatě by se o nich dalo říct, že v těle mají pouze tři výraznější orgány. Velice malý žaludek. V něm probíhá samotná analýza vzorků. A samozřejmě také trávení. Jen tak mimochodem. Čalí se živí krví, ale stačí jim jen několik kapek denně.“

„Druhý orgán je ještě menší. V něm se tvoří účinná léčiva, o kterých jsem se již zmiňoval. Samozřejmě má ještě plíce, srdce, a tak. Ale většinu těla tvoří mozek. A ne ledajaký. Jeho tkáň, je mnohem hustší, než je běžné. V převodu na normální hustotu by se dalo říct, že má o trochu menší mozek než třeba já.“

„Máme hotovo,“ ozvala se Jana.

„Výborně. Tak povídej. Co jsi o našich hostech zjistila?“ vybědl ji Tomáš.

„Myslím, že bude lepší, když se na to posadíte.“

„Snad jsi o nich nezjistila něco nepříjemného? Nejsou snad nemocní?“

„To ne. Majitel té krve je naprosto zdravý. Přesto jsou ty výsledky velice zajímavé.“

„Tak povídej,“ vyzval tu ženu opět Tomáš, když jsme se pohodlně usadili.

„Tak tedy. Krevní vzorek patřil asi čtyřicetileté ženě. Přesnější věk jsem nezjišťovala.“

„To souhlasí. Byl můj,“ přiznala Palaj.

„Výborně, s klidným svědomím ti mohu říct, že jsi naprosto zdravá.“

„To je vždy dobré slyšet,“ přiznala má žena.

„Také jsi těhotná.“

„Těhotná? Ale jak by to bylo možné?“ nechápala má manželka. Ostatně já na tom byl podobně.

„Na to se neptej mě, ale svého partnera. To on v tom má prsty.“

„Zulgy?!“ oslovila mě obviňujícím tónem. Naštěstí dál se nedostala. Vajga se totiž začal smát, jako smyslů zbavený. Což ostatně je.

„To si můžete vyjasnit později. Někde v soukromí,“ řekl nám, když se konečně přestal chechtat.

„Co dalšího jsi zjistila?“ vrátil nás Tomáš zpět.

„V první řadě si naši hosté mohou sundat ty skafandry. Žádné nebezpečí zde nehrozí. Co se našich dvou druhů týče, tak si jsou v mnohém podobné. I když my, míním tím pozemšťany, jsme se vyvinuli z opic. Kdežto Fagařané vzešli z koček.“

„Je až zarážející, jak se jejich DNA podobá našim kočkám domácím. A nejen geneticky. I jejich těla si jsou značně podobná. Největší rozdíly vidím v tom, že Fagařané jsou mnohem větší a chodí vzpřímeně. Čili po dvou. Pak tu jsou končetiny. Oproti kočkám, mají packy, pardon, ruce zakončené prsty.“

„Dále je zde jejich obličej. Kočka má vystouplý čumák, tlamičku plnou špičatých zubů. Kdežto obličej Fagařanů se více podobá tomu našemu. Jen je celý chlupatý. Ostatně, chlupy jim rostou po celém těle.“

„A co jim můžeme nabídnout k jídlu. Předem hlásím, že myši zde dozajista nejsou,“ zajímalo Tomáše.

„Vtipálku. Jsou to všežravci a bez problémů mohou jíst to samé, co my či Trigané.“

„Díky. To bude prozatím stačit.“

„Tak jste to slyšeli, přátelé. A to toho z těch několika kapek krve zjistila mnohem víc. Jenže to už pro nás bude moc odborné. Ještě by nám mohla prozradit váš genetický index, ale to vám nic neřekne. Mě ostatně také ne.“

Krátce poté, jsme odložili své ochranné obleky a brzy nato, se k nám připojil i zbytek naší improvizované posádky. Přičemž vyšlo najevo, že máme s sebou celé rodiny. Tedy i děti. A musím říct, že to naše hostitele značně překvapilo. I když to mohli čekat.

Několik následujících dní jsme strávili v této zvláštní továrně. V průběhu oné doby nás navštívilo mnoho bytostí z Tomášova druhu. A také několik jedinců, které Tomáš označoval jako genobiology. Jejich malí společníci si postupně od každého z nás odebrali vzorek krve a zkontrolovali tak, jestli jsme všichni zdraví.

K mé velké radosti jsme zdraví byli téměř všichni. To, co na nás nalézali, byly pouhé drobnosti. Většinou se jednalo o poškozený chrup. Jedinou výjimkou se ukázal starý Elór. Otec mé ženy. Ale v jeho věku se to dalo očekávat. A tak mě nepřekvapilo, když mi oznámili, že Elór má vážné potíže s ledvinami. Jenže mi také oznámili, a to už mě opravdu překvapilo, že začali s léčbou a Elór bude za týden zdravý jako zamlada. Tedy až na zuby, to bude trvat poněkud déle.

Týden uplynul jako voda, když za mnou přišel Tomáš s žádostí.

„Zulgy, kvůli vašemu příletu, se schází Velká Rada Společenství. A vy byste tam měli poslat svého zástupce. Někoho, přesněji řečeno, tebe.“

„Mě? Proč mě?“

„Protože jsi velitelem vašeho hvězdoletu, a proto jsi ten pravý, kdo by měl oficiálně představit celému společenství vaši civilizaci. A samozřejmě vysvětlit vše, co se zde událo.“

„Domníváš se, že na to budu stačit? Nebylo by lepší, kdyby nás šlo víc?“

„Nejlepší by bylo, kdybyste tam přišli všichni, ale obávám se, že by se tam vaše děti dost nudily. Beztak se tam bude jen mluvit. To pro ně asi nebude moc zábavné.“

„V tom máš asi pravdu. Tak zkrátka zůstanou tady, ale stejně bych byl rád, kdyby nás tam šlo víc.“

„Vezmi si sebou, koho chceš. Ale pokud budete chtít, můžete jít na Trigo všichni i děti. Pro ty, kdo se nebudou účastnit zasedání, snadno připravíme náhradní program.“

Na planetu Triga jsme vyrazili hned druhého dne. A šli jsme všichni. Na zasedání té jejich Velké Rady sice půjde jen pět z nás, ale ostatní chtěli jít také. Nikdo si zkrátka nemůže odpustit návštěvu jiné obyvatelné planety. Obzvlášť po těch měsících, co jsme strávili v kosmu.

Na Trigu nás přivítal člověk, který se představil jako Dymil, vedoucí úřadu pro kosmonautiku a vesmír. A po několika zdvořilostních frázích jsme se přesunuli ven před budovu, v jejímž podzemí mají umístěnou tu jejich přepravní stanici.

Ale za několik vteřin jsme se všichni zklamaně vrátili dovnitř. Na obloze totiž byly černé mraky, ze kterých začínalo pršet. A sotva se za posledním zavřely dveře, spustil se pořádný lijavec. Načež nás Tomáš s Dymilem zavedli do místnosti s velkým stolem a spoustou židlí. A také několika velkými okny. Tudíž jsme si tento svět mohli prohlédnout alespoň z okna.

„Prší tady často?“ zeptalo se některé z dětí. Asi Aží.

„Řekl bych, že to tu je stejné jako na většině kyslíkových planet, které jsem poznal,“ odpověděl jí Tomáš, „ale několikrát jsem navštívil planetu Uzálal a tam pršelo snad pokaždé.“

„To musí být strašný svět. Když tam pořád prší,“ řekla Aží.

„Tam také žijí lidé?“

„Ne, Palaj. Uzálal je domovský svět Uzánů.“

„A těm ten déšť nevadí?“

„Ani moc ne. Uzáni jsou totiž obojživelní tvorové, ale většinu času tráví pod vodou,“ vysvětlil nám Tomáš ochotně.

„Omlouvám se, že vás přerušuji,“ přerušil nás vedoucí onoho úřadu, „ale začátek zasedání se pomalu, ale jistě blíží. Takže by nebylo od věci, trochu se na něj připravit.“

„Jak takové zasedání probíhá?“ zeptal jsem se.

„Nikterak složitě,“ začal vysvětlovat Dymil, „z každého členského světa se dostaví třicet jedna zástupců. Ti si nejprve vyslechnou, o čem jde. Pak se začnou vyptávat na všechno možné a nakonec se dohodnou a rozhodnou.“

„To nezní zas tak složitě,“ poznamenal jsem.

„Složitě to opravdu není. Obzvlášť když sebou máte Dymila. On totiž dokáže Radu nasměrovat přesně tam, kam chce. A přitom si toho nikdo z nich ani nevšimne,“ prozradil nám Tomáš.

„To poněkud přeháníš, Tomáši,“ ozval se Dymil.

„Pravda,“ připustil Tomáš. A vzápětí dodal. „Většinou si toho po postrkování nevšimne ani sám Dymil. Ale věřte mi. Dymilovo slovo, jako vedoucího úřadu pro kosmonautiku a vesmír, pod kterou vaše záležitost momentálně spadá, má u Rady velkou váhu.“

„To tvoje také,“ odvětil Dymil klidně.

V následujících chvílích jsem musel Dymilovi objasnit naše plány. Původně jsme chtěli požádat společenství o pomoc s hledáním nového domova. Popřípadě s jeho přípravou pro naše lidi. Ale sotva jsem tato slova vyslovil, ozval se Tomáš. A všechny naše plány rozbil čistou logikou.

„Už na Lifotu jsme spolu o tom trochu mluvili. Tehdy jsem se tě ptal, jak chcete odvážet lidi z Fagary tak, aby si toho nevšimli vaši tyrani. Ale teď by mě ještě zajímalo, jak jste je plánovali vozit? Vaším hvězdoletem? Kolik se do něj vejde lidí? A to ještě nemáte žádnou planetu. Takže nevíte, jak dlouho vám bude trvat jedna cesta.“

„Teď nás bylo třicet devět. A místa jsme měli dostatek. Pokud bychom letěli přímo a trochu se uskromnili, vešlo by se do našeho stroje šedesát fagarů. Možná i o něco víc. To, ale bude záležet na vzdálenosti.“ Odpověděl jsem mu sklesle, neboť mi vše došlo.

„Takže berme těch šedesát. Nebo vlastně míň. Ještě musíš odečíst posádku hvězdoletu.“

„V nouzi by to zvládl i jeden, ale optimální posádka by měla mít pět členů.“

„Takže padesát pět. A teď si do rovnice dosad' vzdálenost mezi světy. I kdybyste měli štěstí a novou planetu našli ve vzdálenosti sta světelných let od domova. Tak to máš dvacet hodin letu.“

„Náš hvězdolet ale létá desetinásobnou rychlostí světla,“ upozornila Palaj Tomáše, na domnělou chybu.

„Ano, létá,“ dal jí za pravdu, „jenže vy musíte letět i zpátky. Čímž se vám cesta zdvojnásobí. K tomu si připočti čas strávený na planetách. Navíc si musíte také odpočinout. I když, to by se dalo vyřešit střídáním posádek. Pak je zde ještě energie a čas potřebný na dobití akumulátorů.“

„Chápu,“ uznal jsem zdrceně, „ale co jiného můžeme dělat?“

„Je ve vaší hvězdné soustavě nějaká jiná planeta?“ zajímalo Dymila.

„Je jich tam několik, ale žádná z nich není obyvatelná.“

„To nevadí, Zulgy. Atmosféru nepotřebujeme. My potřebujeme pevnou planetu o dostatečné velikosti. Nebo spíš gravitaci. Stačila by nám asi tak polovina zdejší gravitace.“

„Ty myslíš, umístit tam stanici igutli?“ zeptal se Tomáš.

„Jinak to nevidím reálně,“ odpověděl mu Dymil.

A mně svítla naděje pro náš národ. Nebo národy, ale já беру celý náš svět jako jeden celek, rozdělený krutými tyrany a jejich pohůnky.

Od dalšího jednání nás vyrušil příchod geno bioložky. Té, co jako první zkoumala krev mé ženy Palaj. A nepřišla sama. V náručí nesla jedno naše dítě. Přesněji mimino. Teda, alespoň zprvu jsem se domníval, že se jedná o mimino. Ale kde by přišla k Fagarskému nemluvněti?

„Jano.“ Přivítal jí Tomáš.

„Napadlo mě, že by se tví noví přátelé, rádi seznámily tady s Mikešem,“ řekla Jana a vzápětí postavila to nemluvně na stůl. To se k obrovskému údivu vydalo přímou cestou k Tomášovi.

„Kde jste vzali naše mimino? A jak je možné, že už chodí? Vždyť je ještě tak malé.“ Zeptala se za nás za všechny Palaj.

„Mimino? Mikeš není žádné mimino. Vždyť mu je téměř deset let.“

„Ale vždyť vypadá přesně jako mimina našeho druhu?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Zdání klame, příteli. Tohle je zástupce živočišného druhu, jenž nazýváme kočka. I když tohle je kluk, tedy kocour. A jmenuje se Mikeš. Na Zemi, mé původní domovině, žijí kočky společně s lidmi. Jako jejich společníci a mazlíčci. A před necelými desíti lety, k nám přišla na návštěvu jedna známá ze Země a mým dětem přinesla jako dárek malé kotě. A z něho vyrostlo tohle.“

„Já jen doplním, že se přítomnost pozemské kočky brzy roznesla po okolí a lidé se na ni chodili dívat a mazlit se s ní. Krátce nato se tito milí společníci, začali šířit po celé planetě a i dál. Jen jsme byli nuceni provést u nich drobnou genetickou úpravu. Jako šelmy naše čalí považovaly za vhodnou kořist. Takže jim geno biologové vpravili gen, který jim v podstatě brání ublížit čalí,“ vysvětlil nám Dymil.

Zasedání Velké Rady proběhlo přesně tak, jak nám Tomáš s Dymilem říkali. Samotným výsledkem, pak bylo přidělení jedné planety, vhodné ke kolonizaci. A také návrh, jestli by se ti diktátoři nedali nějak sesadit a izolovat. Načež si vzal slovo Tomáš.

Nabídl, že se na Zemi spojí se známými a zjistí, jestli by se mezi nimi nenašlo několik dobrovolníků, ochotných jít na Fagaru a pokusit se nějak šikovně sesadit tyrany a jejich nohsledy. Načež by je někde izolovali. Třeba by pro ně mohli postavit podobnou věznici jako kdysi Češi.

Na otázku, kolik na to bude potřebovat času, odpověděl, že neví. Ale pokusí se zjistit co nejvíc a zítra dá Radě vědět, co se dozvěděl.

4. Planeta Země

Ještě téhož dne mě Tomáš zavedl na svou rodnou planetu. Hned před stanicí se mi otevřel výhled na jednu obrovskou a doslova nádhernou budovu.

Soudě podle velkých oken si troufám říct, že má šest pater. Uprostřed té kolosální stavby se tyčí jedna vysoká věž. U obou krajů hlavní budovy, je pak po jedné asi tak poloviční výšky, než je ta středová. A po stranách má ještě nižší křídla. Taktéž asi poloviční výšky oproti hlavní budově.

Navíc se mi zdá, že jsou ve stěnách nějaké výklenky a v nich sochy. Ale tím si nejsem jistý, na můj zrak je to příliš daleko. Každopádně to působí impozantně.

„Co je to?“ zeptal jsem se Tomáše.

„To je nové hlavní sídlo Organizace Spojených Národů.“

„A to je co?“ zeptal jsem se, neboť mi to slovní spojení nic neříkalo.

„Každý stát na planetě Zemi tam má svého zástupce a ti společně jednají o věcech celosvětového významu.“

„Takže to je vaše centrální vláda,“ usoudil jsem. Jenže mylně, jak mi Tomáš vysvětlil vzápětí.

„To ne. S vládnutím to má pramálo společného. OSN sice má jisté celosvětově uznávané pravomoci, ale spíš to je jen poradní shromáždění. I když ani to není přesné.“

„Nevím, jestli jsem to pochopil správně, ale na tom zas tak moc nezáleží. Teď by mě víc zajímalo, jak je ta budova stará? Když říkáš, že je nová.“

„Postavily ji před necelými osmi lety,“ byla stručná odpověď.

„A jak dlouho jste ji stavěli?“

„Přesně si to už nepamatuji, ale bylo to několik měsíců,“ odpověděl Tomáš klidně.

„Vy jste postavili takovou obrovskou šestipatrovou budovu za několik měsíců,“ zeptal jsem se téměř šokovaně.

„Jistě a pater má sedm. Jedno patro je skryto za výklenky se sochami.“

Takže jsem ty výklenky odhadl správně. Pomyslel jsem si.

„Sochy?“ zeptal jsem se pro jistotu.

„Je jich tam něco kolem sto devadesáti.“

„Na co tolik soch?“ nechápal jsem.

„To si vymyslel architekt. Každá z členských zemí dodala jednu sochu. Ta měla představovat někoho, nebo něco z jejich vlasti. Něco, co by nejlépe reprezentovalo onen stát.“

„A neměli jste trochu potíže s velikostí?“

„Co tím myslíš?“ zeptal se mě Tomáš, neboť nepochopil, co tím myslím.

„Myslím tím velikost jednotlivých soch. Jak znám umělce, tak ti si s mírami hlavu moc nelámou.“

„Vzpomínám si, že jeden problém se tu vyskytl. Všechny země zadané rozměry dodržely. Tuším, že ty sochy měly mít dva a půl metru na výšku.“

„Jenže Američani to naprosto ignorovali. Socha od nich sice přišla, jak měla. Jenže už bedna se nám jevila příliš velká, ale na to jsme si říkali, že ji jen důkladně zabalili. Přece jen, Amerika je na druhé straně planety.“

„Jenže po rozbalení nás čekalo nemilé překvapení. Socha byla víc než dvojnásobně vysoká.“

„Navíc ji vyrobili z bronzu. A ten po čase zezelená. Což byl další problém. Architekt totiž požadoval přírodní kámen. Nejlépe mramor. Bronzová socha by zkrátka moc vyčnívala.“

„A co jste s tou sochou udělali?“ zeptal jsem se. Protože mě to opravdu zajímalo.

„Coby. Vrátily jsme jí ji s odůvodněním, že dodaná socha neodpovídá zadaným parametrům. Vždyť se ani nevešla do výklenku.“

„Nová socha už byla v pořádku?“

„Nová? Žádná nová nebyla. Oni stále trvají na tom, že ji máme vystavit tak jak je.“

„A to, že se nevejde do toho výklenku, jim nevadí?“ zeptal jsem se udiveně.

„Na to jen tvrdí, že výklenek se dá snadno upravit. Jenže, proč bychom měli upravovat výklenek, když už je hotový a hotový byl dávno před vyrobením té jejich sochy.“

„Chápu. Jedna výrazně vyšší socha, navíc tak kontrastní barvy, by vypadala poněkud nepatřičně.“

Následně se mi Tomáš omluvil s tím, že si musí něco zařídit. A ať na něj okamžik počkám. Načež z kapsy vytáhl nějakou placičku, do které po chvíli začal mluvit. Zřejmě to byl nějaký typ vysílačky. Ale zcela odlišný od té, kterou mi půjčil na Lifotu.

„Právě jsem nám domluvil schůzku s ministrem vnitra. Ale nemá moc času, takže bychom si měli pospíšet.“

„Kdo je to? Ten ministr vnitra? Někáký vysoce postavený vojenský důstojník?“ chtěl jsem vědět. Neboť jsem těm slovům vůbec nerozuměl.

„Voják to není. Tady v Čechách už žádnou armádu nemáme. Slovo ministr znamená, že to je člen naší vlády. A to vnitra je konkrétní funkce, kterou zastává. Zkrátka, jedná se o nejvyššího šéfa policie.“ vysvětlil mi Tomáš. A přitom mě kamsi vedl.

Jak se za okamžik ukázalo, tak mě Tomáš zavedl do jakéhosi hangáru se zulyty.

Za malý okamžik jsme už seděli v jednom z nich a letěli za tím ministrem vnitra. V zulytu jsem už několikrát letěl na Trigu, tudíž mě nikterak nepřekvapoval.

Zato Země. Ta mě překvapila. A hodně. Krajina je krajina. Ať už na Zemi, na Trigu, či na Fagaře. Všude si je velice podobná.

Jenže to město. Město, nad kterým jsme právě prolétali. To je zkrátka obrovské. Zmínil jsem se o tom Tomášovi. Jenže ten se nad tím jen zasmál. Načež k mému šoku řekl.

„Toto město se jmenuje Praha a je to hlavní město České republiky. Také to je největší město v republice. Ale jinak se o Praze říká, že je nejmenším velkoměstem na světě.“

„Kdybychom měli více času, ukázal bych ti i jiná velkoměsta. Jenže my toho času momentálně moc nemáme,“ ještě mi prozradil. Jenže to už jsme přistávali před velkou budovou v samém centru té Prahy.

„Tomáši, co vás k nám přivádí? A kdo je tohle?“ oslovil Tomáše nějaký muž.

„Toto je Zulgy z planety Fagara, pane premiére. Jejich hvězdolet před nedávnem přistál na Lifotu. To je jedna technická planeta u okraje Společenství.“

„Zajímavé, vypadá jako přerostlá kočka,“ poznamenal a přitom to neznělo nikterak nezdvořile.

„A co vás sem přivádí?“ zopakoval svou původní otázku.

„Máme domluvenou schůzku s ministrem vnitra.“ odpověděl mu Tomáš.

„V tom případě vás nebudu zdržovat,“ pronesl ten premiér a odešel.

A my jsme šli také. Naštěstí už jen kousek. Jen dvě patra a několik metrů takovou dlouhou chodbou. Pak Tomáš zaklepal na jedny dveře, načež jsme vešli dovnitř.

„Vítejte, pane Janku,“ promluvila na nás jakási žena. „Běžte rovnou dál. Pan ministr vás už očekává.“

„Děkuji,“ odpověděl jí Tomáš a šel dál. Já šel samozřejmě za ním. Za dveřmi nás už očekával onen slibovaný ministr.

„Vítejte, přátelé a posadte se,“ přivítal nás stručně. „Tak co máte tak neodkladného, Tomáši? A kdo je tohle?“ načež na mě ukázal pokynutím hlavy. „Vypadá jako Mourek mého syna. Jen je kapánek větší,“ pokračoval dál.

„Kde začít, pane ministře?“

„Nejlépe od začátku,“ napověděl mu ministr.

„Před nedávnem, na jedné technické planetě přistál Fagarský hvězdolet. A právě dnes jsme je představili Velké Radě Společenství. Kde jsme i přednesli jejich žádost.“

„Ačkoliv, když nad tím tak přemýšlím, oni ani nežádali. Jen nám prozradili účel své cesty. A my jsme se rozhodli, že jim pomůžeme.“

„Zkrátka, oni hledají planetu, na kterou by mohli přestěhovat část, nebo spíš většinu svého národa.“

„Na Fagaře totiž vládne několik krutých diktátorů, proto se tito jedinci rozhodli, že zkusí štěstí v kosmu. A až najdou vyhovující planetu, převezí tam další svobodomyslné krajany.“

„A tím se dostáváme k důvodu naší návštěvy. Velká Rada se rozhodla přidělit jim jednu z volných planet, ale také padla jistá otázka. A to, nedalo by se nějak zbavit těch diktátorů a jejich pohůnků? Pak padla otázka, jestli by se tam někde nedala postavit podobná věznice jako na Marsu.“

„Jenže zde vyvstává další otázka, jak je tam dostat. A přitom ochránit nevinné. Nesnáz je totiž v tom, že když padne jeden diktátor, nahradí ho jiný. A vtom jsem si vzpomněl na vás. Vy jste přece vedl jednotky České policie v těch největších akcích nedávné doby.“

„Takže jste si přišli pro radu,“ usoudil premiér. „Nebo spíše pro lidi. Myslel jsem na nějakou skupinu dobrovolníků a odborníků. Usuzuji z toho, co v tuto chvíli vím o Fagaře. Pokud se mýlím, tak mě, prosím oprav, Zulgy. Ale Fagara na tom je, co

se elektrotechniky týče, mnohem hůř, než bývalo Společenství před navázáním kontaktu se Zemí.“

„S jistotou mohu říct, že Fagara vůbec nezná vysílačky. Mají něco na způsob našich staromódních telefonů. Mám na mysli ty, co musely být spojené kabelovou sítí.“

„Oproti tomu mají létající bitevní pevnosti poháněné antigravitačními motory. Ty jsou vyzbrojené kulomety a děly podobajícími se těm pozemským z konce dvacátého století. To je asi to nejpodstatnější z toho, co o Fagaře vím. Pokud byste chtěl vědět ještě něco dalšího, tak se budeme muset obrátit na Zulgyho.“

„Zajímavé, takže vy po mně chcete sestavit skupinu dobrovolníků, která sesadí nějaké ty diktátory.“

„Asi tak nějak. Ale prozatím bych potřeboval předběžný plán. Nemusí to být nic konkrétního. Teď bude stačit nějaký základ, stručný obrys. Něco, s čím bych zítra, mohl předstoupit před Velkou Radu Společenství.“

„Takže potřebujete přesvědčit Radu. Jenže dát do kupy nějaký, byť jen trochu životaschopný plán není snadné. Obzvlášť když neznáme protivníkovu hřiště. Nemluvě o figurkách a tazích, jaké od něj můžeme čekat,“ odvětil ministr.

„Já vím. Proto nechci nic podrobného. Spíš bych chtěl vědět, jestli to je vůbec proveditelné a co bychom pro takovou akci mohli od Společenství potřebovat.“

„V první řadě budeme potřebovat bezpečné spojení a nějaká zadní vrátka. To pro případ, že by šlo všechno do kopru.“

„Už byla schválená stavba dvou stanic igutli na některé neobyvatelné planetě v systému.“

„A co spojení se samotnou planetou?“

„To se ještě musí dořešit. V nejhorším případě použijeme nějaký malý hvězdolet. Třeba takový jako je ten, co pendluje

mezi Nutyt a Aurorou. Nebo..." na okamžik se Tomáš odmlčel. „Mohli bychom postavit hvězdolet podobný tomu, se kterým jsem létal na Mars. A zabudovat do něho malou stanici igutli.“

„Něco jako jste kdysi používali na Uguru?“ zeptal se ministr.

„Přesně. Jen v malém měřítku. Řekněme pro šest lidí. Nebo ještě menší. A udělat ji bez sedadel. Takže by se v ní stálo.“

„To by možná šlo. Ale co na planetě? Jak bychom se tam měli pohybovat?“

„Pokud možno nenápadně.“

„Vtipálku. Já spíš myslel na zulyty. Kdybychom tam dostali dostatečné množství zulytů a k tomu měli dostatek pilotů, mohli bychom použít Kubánské kuličky a zajmout všechny diktátory najednou.“

„No vidíte. A už máme plán, se kterým můžu předstoupit před Velkou Radu. Navíc si myslím, že by takovýto plán mohl fungovat. A k tomu je jednoduchý. A na jednoduchých plánech se toho moc pokazit nemůže,“ uzavřel to Tomáš.

Následně došlo na podrobnější propracování onoho návrhu a do toho jsem se nemalou měrou zapojil i já. A to navzdory tomu, že jsem spouště věcí nerozuměl. Naštěstí ministr a Tomáš tomu rozuměli dostatečně. I za mě.

Nakonec naše schůzka trvala mnohem déle, než pan ministr očekával, protože ho naše záležitost velice zaujala. Odložil kvůli tomu i několik předem domluvených schůzek na jindy. Každopádně výsledek byl velmi slibný. K tomu nám ministr slíbil, že se spojí se svými starými známými od české policie a od mezinárodní zásahové jednotky.

„Amíci teď neblbnou, takže si tam hoši beztak jen válí šunky,“ dodal na závěr. Docela by mě zajímalo, co znamená to válet si šunky? Ale radši jsem se neptal.

Po jednání s panem ministrem vnitra, mě Tomáš pozval na menší prohlídku města. Ale prý jen, na opravdu malou prohlídku. Zdejší lidé, prý už viděli spoustu mimozemšťanů, ale i přesto, nelidé zde jsou zřídkavým jevem. Tudíž přitahují někdy až nežádoucí pozornost.

„Támhle to je Pražský hrad. Kdysi tam sídlili čeští králové. Jenže to byli nevolení vládci. Vládu si předávali z otce na syna. A v podstatě to byli absolutističtí vládci. Naštěstí teď si už vládneme sami a to je o mnoho lepší.“

„Tihle králové dost často vedli nějakou tu válku. Kdežto od doby, co si lid vládne sám, jsme zde měli jen jednu válku. A to už je více než sto let,“ vysvětlil mi Tomáš.

„Ten hrad vypadá, že by mohl být dost starý. Zajímaloby mě, jak moc je starý? My na Fagaře nemáme nic staršího než tři staletí. Ty věčné boje mezi diktátory postupně zničí vše,“ přiznal jsem smutně.

„Tak teď jsi mě dostal,“ připustil Tomáš. „Vím, že zde kdysi vládl král Karel IV. A to je již víc, než sedm set let.“

„On ten hrad nechal postavit?“ zeptal jsem se s nehraným překvapením.

„Postavit ne. Přestavět a opravit. Ale hrad tu v té době stál snad už pět století. Ale tím si již moc jistý nejsem.“

„Dvanáct staletí,“ pronesl jsem obdivně.

„To nic není, na Zemi máme i starší stavby. Třeba egyptské pyramidy. Těm je něco mezi čtyřmi až pěti tisíci lety.“

„Tak to si nedovedu ani představit. Takové stáří.“

Tomáš by mi nejspíš ukázal celou Prahu. Jenže mě to začínalo poněkud zarmucovat. Přece jen. I zde se odehrálo mnoho válek. A přesto tu mají památky na doby tak dávné, že si to nedovedu ani představit. Kdežto my jsme měli jednu tři set letou památku a pak ještě několik o něco mladších, ale celkově vzato jich

ubývalo. Zkrátka naši válečníci si nikdy moc nevybírali a zničili vše, co jim kdy přišlo do cesty.

Druhého dne jsme se krátce po poledni vrátili na zasedání Velké Rady Společenství. Ale předtím se Tomáš vrátil na planetu Zemi, kde se, jak mi posléze prozradil, znovu sešel s ministrem vnitra, který mu sdělil zajímavé novinky, jež se dozvěděl od svých známých přátel.

„Vážení zástupci Vesmírného Společenství, včera jsme zde diskutovali o útrapách, kterým čelí lid na planetě Fagara,“ oslovil Tomáš přítomné zástupce. „Shodli jste se na tom, že Zulgy mu a jeho skupině, poskytnete vhodnou planetu ke kolonizaci. Ale také zde někdo nastínil otázku, zda by se nedalo sesadit tamní tyrany.“

„Ještě včera jsem se v doprovodu Zulgyho vydal navštívit svou rodnou Zemi. A tam jsme se setkali s ministrem vnitra České republiky, panem Jaroslavem Šikulou. Zevrubně jsme probrali situaci na Fagaře a vymysleli jistý plán. I když jen předběžný.“

„V podstatě zamýšlíme postavit na jedné z neobyvatelných planet stanici igutli. Což ostatně bylo schváleno již včera.“

„Dále zamýšlíme na oné planetě vybudovat podzemní věznici, jako se tomu stalo u Země. Ostatně i to zde bylo navrženo.“

„Ale to vše byly pouze holé návrhy a hrubé základy, na kterých chceme takřikajíc stavět. Jako další krok chceme na oné planetě postavit malý hvězdolet se zabudovanou stanicí igutli. Asi tak, jako tomu bylo na nešťastném Uguru. Jen onen stroj bude co možná nejmenší. A samotná stanice bude také malá.“

Odhadem by mohla pojmout deset až dvacet stojících lidí, či fagařanů.“

„S touto stanicí zamýšlíme přepravovat fagařany na přidělenou planetu. Teď ale nemyslím přestěhování obyvatel, jak to původně zamýšlel Zulgy a jeho druzi. Chceme na tom světě vytvořit něco jako výcvikové středisko.“

„V něm budeme školit dobrovolníky z Fagary. Naučíme je létat se zulyty a používat Kubánské kuličky. Tak říkáme jednomu uspávacímu prostředku používanému na Zemi.“

„A až budeme mít dostatek zručných pilotů, vrátíme je na Fagaru. Kde podniknou něco jako překvapivý, uspávací útok na tyrany a jejich sebranku.“

„Následně spící darebáky naloží do zulytů a odvezou ke stanici, která je odešle do bezpečné věznice. Pak by tito piloti měli zaujmout jejich místa a postarat se o to, aby proběhly řádné volby a vlády se ujali slušní a zodpovědní fagařané.“

Po tomto vysvětlení se odehrálo něco jako diskuze. Mnoho zástupců předložilo svou otázku či návrh.

V konečném výsledku však schválili pozemský návrh. Jen s připomínkou, že by se nikomu nemělo nic stát. Nato jim Tomáš slíbil, že se budou snažit nikomu neublížit. Ale Velká Rada si musí být vědoma, že to nemůže slíbit s naprostou jistotou. Obzvlášť, když zde je všeho schopná protistrana. A ta na nikoho nebude brát ohledy.

5. Návrat na Fagaru

O několik týdnů později jsme se opět vrátili do kosmu. Jenže teď bylo vše jinak. Většina našich přátel zůstala na planetě Halaš. To je ta planeta, kterou nám přidělila Rada pro náš původní záměr. A nyní tam pozemšťané stavěli ono výcvikové zařízení.

Zpět do systému Fagary se nás vracelo jen pět. Míním tím nás fagařany. Doprovázelo nás ještě deset pozemšťanů, včetně Tomáše a pana Šikuly. Tito lidé měli za úkol vybrat vhodnou planetu pro první stanici igutli a také pro věznici, kam jsme chtěli zavřít ty bestie.

A pan Šikula s námi letěl, poněvadž se rozhodl rezignovat na svůj post ministra a plně se věnovat našemu problému. Za což jsem mu byl velice vděčný. Neboť jak mi Tomáš vysvětlil, tak pan Šikula je velice schopný člověk a odborník na slovo vzatý.

Navíc práce ministra ho vůbec nebavila. Kdežto teď byl ve svém živlu. A tak jsme se vydali na zpáteční cestu z Lifotu na Fagaru.

„Jak vlastně navigujete hvězdolet?“ zeptal se Tomáš po několika hodinách letu v guliru.

„V podstatě nijak,“ odpověděla mu Palaj. „Nejprve velice přesně zaměříme cílovou hvězdu a pak vyrazíme oním směrem. Krátce nato vstoupíme do guliru, kde už jen udržujeme kurz. A to až do doby, než doletíme k cílové hvězdě.“

„A jak poznáte, že jste u cíle?“

„Hvězdy mají tak velkou gravitační sílu, že se jejich účinek projevuje až v guliru. Jako veliké černé koule,“ prozradil jsem mu. „A vzhledem k tomu, že je gulir žluto zelený, tak v něm je ta koule dobře viditelná. A to na značnou vzdálenost.“

„A co kdyby se hvězdolet vychýlil z daného kurzu?“

„To je krajně nepravděpodobné. Ale pokud by se tak stalo, záleželo by na tom, kdy bychom to zjistili,“ rozhodla se na tuto otázku odpovědět Palaj, jakožto naše pilotka. „Kdyby se to stalo například teď a my jsme to hned zjistili, stačilo by zastavit, vyrovnat hvězdolet a opět vyrazit vpřed.“

„Ale pokud bychom to zjistili někdy později, lhostejno jestli po několika hodinách letu, nebo až v době plánovaného příletu k cílové hvězdě, museli bychom zastavit a nově zaměřit naši pozici. Jenže to by nám mohlo trvat několik dní. Samozřejmě, vše by záviselo na velikosti vzniklé odchylky.“

„Vtom případě doufám, že se nic podobného nestane,“ pronesl Tomáš. „Ale musím se přiznat, že mě mrzí, že jsem se na to nezeptal ještě před odletem z Lifotu. Obzvlášť mě to mrzí, jelikož jsem býval pilot výsadkového člunu na Auroře Borealis. Ono totiž jsme si mohli vzít jeden pozemský navigační počítač. Ten by naši polohu určil během několika minut.“

„Tomu se na Zemi říká, pozdě bycha honit,“ zapojil se do rozhovoru poprvé i pan Šikula.

„Ano, a proto mě to tak mrzí,“ dal mu za pravdu Tomáš.

„Jedno fagarské rčení říká: Nevzpomínej toho, co nechceš, aby se ti přihodilo,“ pronesl jsem.

„Tak o tom už radši nemluvme,“ přidal se ke mně Tomáš.

K Fagaře jsme doletěli bez potíží. Cestou jsme sice museli zastavit u několika hvězd, ne, že by nás nějak zvlášť zajímaly, ale museli jsme dobít energii do palubních akumulátorů. Na jeden skok bychom to zkrátka nezvládli. Vzdálenost mezi Lifotem a Fagarou je na to příliš velká.

„Vítejte v systému Fagary,“ byla první slova, která zazněla na palubě našeho hvězdoletu, poté co se přesunul z guliru do eukleidu. Čili do normálního prostoru. A neřekl je nikdo jiný, než má Palaj.

„Tak se dáme do práce,“ pronesl pan Šikula rozhodným hlasem. „Nejdřív bych rád viděl mapu této soustavy a porovnal ji se skutečností. Pak teprve učiníme konečné rozhodnutí, ohledně umístění nulté základny a věznice.“

„Nevidím moc možností,“ prohlásil Tomáš po krátkém nahlédnutí do mapy. „Podle mapy zde je šest planet a Fagara je druhá od hvězdy a ta první jí je nejbliž.“

„To ano, ale nejprve bychom si ji měli pořádně prohlédnout. A také provést pořádný radarový průzkum pozemským radarem. Vždyť proto jsme ho sem nainstalovali,“ trval pan Šikula na svém.

„Tak jdeme na to. Dobíjet akumulátory můžeme při tom,“ tentokrát jsem rozhodl já. Načež mi oba pozemšťané dali za pravdu. A tak jsme začali.

Pozemský radar mě svým výkonem značně překvapil. Neboť se s těmi našimi nedal srovnávat. A to jsem si ještě před několika týdny myslel, jak jsou naše radary výkonné.

Kompletní radarový průzkum hvězdného systému trval několik dní. Ale rozhodně se vyplatil. Ukázalo se, že kolem naší hvězdy neobíhá šest planet, ale je jich rovných deset.

Nejvíc nás potěšila jedna z nově objevených planet. Neboť byla v pořadí, třetí od hvězdy.

Sice je od Fagary o něco dál než ta první, ale na druhou stranu o ní nikdo na Fagaře neví. A to nakonec rozhodlo. Naše nultá základna a posléze i věznice budou stát na třetí planetě. Vlastně, v planetě. Obě stavby budou ukryty hluboko v podzemí.

Musím přiznat, že my, fagařané, jsme byli velice zvědaví na to, jak naši přátelé chtějí postavit stanici v podzemí. Obzvlášť když sebou nemáme žádné stroje použitelné k tomuto účelu.

Jaké pak bylo naše překvapení, když si pozemšťané oblékli skafandry a vystoupili na povrch té nehostinné planety. Přičemž si sebou vzali jen nějaké bedny, v nichž byly nějaké nevelké přístroje. Dále si brali něco, co mi připomínalo naběračky, ale hodně velké naběračky. A něco, čemu říkali, vysavač. K tomu měli ještě několik Zulytů. Ale i ty byly také nějaké divné. Do značné míry mi připomínaly nákladní vozidlo. Ovšem s kosmickou úpravou. Toť vše. Nic víc si nevzali.

Asi nemusím říkat, že naše pětice byla přilepená k těm několika málo oknům, co jsme zde měli, a zvědavě jsme sledovali, co se venku bude dít.

A dít se začalo za okamžik. Sice tam provedli nějaké vyměřování. Ale to spíš jen tak, aby se neřeklo. Jenže pak se začaly dít zázraky.

Dva muži nejprve obešli vyměřený kruh. Odhadem měl pět metrů v průměru. Přičemž měli v ruce ony podivné přístroje. Jenže to se ještě nic nedělo. Tedy ono se dělo, jenže my jsme to nepoznali. Ale pak připevnili jeden z oněch přístrojů k jednomu pohyblivému rameni.

Následně vzali konec hadice od onoho vysavače a hodili ji doprostřed vyměřeného kruhu. A světe div se. Ta hadice zajela do horniny, jako horký nůž do másla.

Poté uchopili druhou hadici od vysavače a přehodili jí přes korbu zulytu. Za pár minut bylo vidět, že je zulyt plný tekuté horniny. Oproti tomu uvnitř v kruhu byla patrná prohlubeň. Poté ještě umístili nad korbu druhé rameno s oním zvláštním přístrojem. Načež zulyt poodletěl kousek stranou. Odhadem to

mohlo být tak dvě stě metrů. A tam se zulytu otevřel spodek korby. Načež z ní vypadl několikatunový kvádr.

Takto se točily dva zulyty. Ten třetí prozatím nebyl zapotřebí. Díky tomuto, pro nás záhadnému, způsobu těžby, měli pozemšťané po několika hodinách práce hotový otvor o hloubce nějakých padesáti metrů.

Po návratu do hvězdoletu se na ně naše malá skupina vrhla s učiněnou záplavou otázek. Takže jsme se dozvěděli, že ony podivné přístroje se nazývají rezonanční tavičky a dokážou uvést každou neorganickou látku do kapalného stavu. A pochopitelně i zpět. I když to prý není vždy nutné, neboť se po několika hodinách roztavený materiál samovolně opět zpevní.

Nakonec přišla řeč i na samotnou základnu. Až doposud jsme se o ni příliš nezajímali. Vždyť již před odletem z Lifotu bylo rozhodnuto, že se o stavbu kompletně postarají pozemšťané. My posloužíme jen jako dopravci na místo stavby.

„Před nějakými deseti lety jsme něco podobného stavěli na Marsu,“ začal nám vysvětlovat pan Šikula. „To je jedna planeta v naší sluneční soustavě. A podobný postup jsme se rozhodli použít i zde.“

„Jak jste si všimli, tak jsme začali vrtat šachtu. Jen tak mimoděk, dno je ve hloubce pětapadesáti metrů. Tím jsme pro dnešek skončili. Zítra začneme hloubit boční chodbu. Ta bude mít na délku nějakých třicet metrů, navíc bude v poslední části rozšířená a prohloubená tak, aby se do ní vešla stanice igutli.“

„Tato práce nám ale bude trvat o něco déle. Vytěžený materiál totiž budeme vozit, a to bez vytvrzení dál od stavby. Zatím ale ještě nevíme kam přesně. Nejprve musíme vybrat vhodné místo. Jestli se chcete zeptat proč?“ vyslovil pan Šikula otázku, která se mi právě drala na jazyk.

„Tak je to k vůli bezpečnosti a utajení. Z podzemního komplexu bude vytěžena pořádná hromada materiálu. A pokud by jednou někdo objevil tuto planetu a objevil i onu haldu, mohl by si spojit dvě a dvě. Načež by mohl začít pátrat po naší základně a věznici.“

„A i když ten dnešní vrt později zasypeme a na povrchu zamaskujeme, ponecháme si malý průlez. Něco jako únikovou chodbu. A tu by ten dotyčný mohl najít. Proto musí být halda daleko odsud.“

Hloubení boční chodby nakonec trvalo tři dny. A další dva dny trval přesun a montáž stanice igutli. Krátce nato byla spuštěna a jejím prostřednictvím zde přibýlo několik nákladních zulytů a řada dělníků. Díky čemuž se stavba výrazně urychlila. A aby toho nebylo málo, jak se podzemní komplex zvětšoval, přibývalo i zulytů a dělníků. Čímž se rychlost výstavby neustále zvyšovala.

Od našeho přistání ještě neuplynuly dva týdny a první část stavby byla kompletně vyhloubená a zavzdušněna. Stavba vězeňské části šla také dobře. Jenže to už byl rozsáhlý a několikapatrový komplex. Proto bylo pochopitelné, že jeho hloubení zabere mnohem více času. A to nemluvím o rozvodech elektřiny, vody, vzduchu a odpadů.

Na dokončení těchto prací jsme však nečekali. S panem Šikulou a několika jeho přáteli, kteří se k nám nově připojili, jsme odletěli na Fagaru. Ovšem bez Tomáše. Ten zůstal na nulté základně, kde v následujících dnech bude pomáhat s montáží toho mini hvězdoletu se zabudovanou stanicí igutli. A samozřejmě se postará o stavbu druhé, protějšší stanice k té malé, mobilní.

Fagara se momentálně nalézala asi tak o třetinu obrátky před třetí planetou. Let v eukleidu by nám trval několik měsíců. A tak jsme se rozhodli, a to ještě před startem, pokusit se o malý skok.

Jenže nic podobného jsme ještě nikdy nezkoušeli, jen jednou při našem odletu z Fagary.

Jenže to jsme se vnořili do guliru a záhy se z něho opět vynořili. Jenomže tehdy nám na vzdálenosti nezáleželo. To jediné, o co nám tehdy šlo, bylo uniknout z Fagary a v normálním prostoru provést kontrolu systémů před dalším letem.

Ale teď to bylo jiné, náš skok musel být co možná nejpresnější. Jenže navzdory až mistrným dovednostem mé ženy jsme Fagaru přeletěli. A to o dost. Za ten krátký skok jsme urazili více než dvojnásobnou vzdálenost. Na druhý pokus se už Palaj trefila.

Jenže tentokrát se trefila až nepříjemně blízko planety. Sice jsem si byl jistý, že není možné vynořit se z guliru v pevné hmotě. Ve vzduchu by to ještě mohlo jít, ale taková voda už bude nepropustná. Ale přes to všechno, jsem o ověření této teorie nestál.

Nejprve jsme uvažovali o tom, že uskutečníme několik obletů okolo planety. Přičemž budeme pozorně sledovat její povrch a pátrat po potenciálních hrozbách. Nakonec však zvítězila obezřetnost. Přece jen, čím déle budeme otálet, tím víc se zvyšuje možnost, že někoho napadne zkontrolovat oběžnou dráhu pomocí radaru.

Sice naše civilizace měla antigravitační motor již více než čtvrt staletí, ale doposud ještě nikoho nenapadlo vypustit umělou družici. Přesto však bylo veřejným tajemstvím, že armádní velitelé, jednou za čas nařídí radarový průzkum blízkého vesmíru.

Naštěstí je tento typ radarů vysoce energeticky náročný, a tak ho používají zřídka a krátce. Ale i přes to, ta možnost tu byla a my jsme jí nesměli pouštět ze zřetele.

V důsledku čehož jsme se rozhodli přistát hned po prvním obletu. Jen co si zkontrolujeme oblast, vybranou pro naše

přistání. Sice se jednalo o pustinu, ale kvůli tomu jsme si jí nevybrali. Mezi lidem se šeptalo, že se tam někde skrývají odbojáři. A právě s nimi jsme chtěli navázat spojení.

Jenže existence nějaké základny nikdy nebyla potvrzená. Snad jen skutečnost, že tam občas byla vysílána početná a silně vyzbrojená hlídka, nám dávala jistou naději. Jenže ty jednotky se pokaždé vrátily bez jakéhokoliv výsledku.

6. První setkání

Přistání se Palaj povedlo na výbornou. Ostatně, kdysi mi ji přidělili jako zkušební pilotku právě proto, že byla tak dobrá. Ale to už je hodně let zpátky. Já byl začínající konstruktér létajících strojů a ona zručná a krásná pilotka.

Přistáli jsme mezi vysokými skalami, od kterých jsme si slibovali, že ukryjí náš stroj před okem nežádoucího pozorovatele. Čili císařského vojáka, či špeha.

„Teď ta obtížnější část. Najít někoho z odboje,“ pronesl jsem nahlas krátce po přistání.

„Tedy, pokud tu opravdu jsou,“ dodala Palaj.

„To by nemuselo být zas tak náročné,“ poznamenal pan Šikula. „Pozemská technika totiž dokáže zobrazit teplo. A vše vyzařuje nějaké teplo. Takže by nám mělo stačit, když počkáme do tmy.“

„Proč do tmy?“ nechápal Vajga.

„Protože bude tma.“

„Tak tím se to vysvětlilo,“ prohodil Vajga s úšklebkem.

„Tak to je dobře,“ pokračoval opět pan Šikula. „Vaše podobnost s pozemskou kočkou je až zarážející. Ale vy, fagařané, jste na rozdíl od pozemských koček ve tmě téměř slepí. A proto v noci nikdo neuvidí, jak zulyty létají nad zdejší oblastí.“

„Chápu. Ale proč máme létat v noci? Když v ní nevidíme dál než na několik metrů?“ stále to nešlo Vajgovi do hlavy.

„Vy nevidíte. Kdežto my lidé vidíme o něco lépe. Jenže my se nebudeme dívat na krajinu.“

„Tak jak chcete někoho najít?“

„Podle tepelných stop,“ odpověděl Vajgovi pan Šikula. Načež vzal do ruky nějaký přístroj a ukázal nám ho.

„Podívejte. Vidíte ty barvy? Takhle se nám na obrazovce zobrazují různé teploty. Nechtějte po mně, abych vám vysvětloval, jaká barva odpovídá jaké teplotě. To teď není důležité. To, co nás teď zajímá, je skutečnost, že pokud se zde skrývá nějaká skupina vašich krajanů, tak nám na monitoru budou svítit víc než ostatní prostředí.“

„Zdejší oblast je poměrně rozsáhlá,“ pokračoval pan Šikula. „Přivezli jsme si čtyři zulyty. Proto vytvoříme čtyři skupiny. V každé bude jeden fagařan a jeden člověk. Zbylí dva zůstanou zde a budou hlídat hvězdolet. K tomu budeme v nepřetržitém rádiovém spojení. Víím, že zde rádio ještě neznáte, ale i tak budeme signál šifrovat. Čistě pro jistotu.“

Za necelé tři hodiny jsme vyrazili. Já jsem letěl s panem Šikulou. Vajga s Kamilem, Šaryn s Jindřichem, Půtl letěl se Zbyškem a Palaj zůstala ve hvězdoletu s Lubošem.

Řízení zulytů se samozřejmě ujali pozemšťané. My jsme dostali na starost sledování monitorů. A vzhledem k naší zkušenosti s touto technologií jsme měli hlásit, no vlastně všechno. Samozřejmě bylo možné, že nahlásíme kdejaké zvíře. Či kámen, který rozpálilo denní slunce a ještě zcela nezchladl.

Jenže, jak mi vysvětlil pan Šikula. Kámen, který má vyšší teplotu než okolí, může, ale také nemusí, skrývat vchod do nějaké jeskyně, nebo podzemního úkrytu. Ostatně, pokud se zde někde ukrývají nějakí odbojáři, tak by podobný úkryt dával smysl. Obzvlášť když je vojáci nikdy nedokázali najít.

A tak jsem pozorně sledoval monitor, ale v blízkém okolí našeho hvězdoletu jsem nic neviděl. A ani ostatní neměli štěstí. Nebo spíš měli. Protože to znamenalo, že je náš hvězdolet v bezpečí. Alespoň prozatím.

A tak jsme vyletěli na průzkum širšího okolí. Jenže tentokrát jsme letěli sami. Ostatní zulyty letěly jinam. Každé dvojici byla

přidělená jedna oblast, kterou bude zkoumat. A k ránu se všichni sejdem opět v našem hvězdoletu. Jak se ostatně po několika hodinách i stalo.

„Nevěšte hlavy, přátelé,“ oslovil naši pětici pan Šikula, vida naše zklamání z toho, že jsme nenašli nikoho z odboje. „Vaši odbojáři budou dozajista velmi dobře ukrytí. A my jsme prohledali jen malou část této oblasti. To, že jsme nikoho nenašli hned první noc, není nic překvapujícího.“

„Dokonce si troufám říct, že naše pátrání zabere několik dní. Vlastně nocí.“ Poopravil se pan Šikula. „A upřímně. Ani by mě moc nepřekvapilo, kdybychom tu nikoho nenašli. Vy fagařané v noci vidíte velice špatně. A tak by mě nepřekvapilo, kdyby přes noc byli všichni zalezlí někde hluboko v nějakém úkrytu, odkud už neproniká na povrch žádné teplo.“

„A co když tu doopravdy nikoho nenajdeme? Co pak?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Uvidíme. Asi budeme muset navázat kontakt nějakým jiným způsobem,“ konstatoval pan Šikula. „Ale to bych řešil až později. Teď je před námi spousta práce.“

„Proto navrhuji jít spát. Luboš si vezme první hlídku. Je nás tady deset. Takže se budeme střídat po hodině. Tak bude mít každý příležitost k tomu, aby se pořádně vyspal,“ rozhodl pan Šikula.

„Luboši, za hodinu mě vzbud'. Další hlídky určím až pak.“ Ještě dodal. Načež jsme šli spát.

V pátrání jsme pokračovali i druhou a třetí noc, ale stále bez výsledku. To nejzajímavější bylo, když skupina tvořená Šarynem a Jindřichem, objevila oblast, která vykazovala o něco málo vyšší teplotu než zbytek krajiny. Jenže po společné poradě, pozemšťané, jakožto jediní, kdo termo technologii rozuměl, rozhodli, že budeme pokračovat v pátrání dál.

Místo se zvýšenou teplotou se jim zdálo příliš rozsáhlé, než aby to byl nějaký úkryt povstalců. Navíc by musel být ve značné hloubce. Jelikož tepelná odchylka je opravdu malá. Přesto tuto možnost nezavrhli. A rozhodli, že pokud rebely nenajdeme jinde, tak se sem vrátíme a ono místo prozkoumáme důkladněji.

Nicméně další čtyři probdělé noci nepřinesly žádný výsledek. Snad jen širokou přehlídku zdejší fauny. Ale to nás moc nezajímalo. A tak jsme se rozhodli podrobněji prozkoumat onu oblast se zvýšenou teplotou.

Tak jsme si to osmé noci namířili do oné oblasti. Doposud jsme se jí hlouběji nezaobírali, ale každou noc nad ní proletěl průzkumný zulyt. A ta nepatrně zvýšená teplota tam byla stále. Pozemšťané sice předkládali rozličné teorie. Ale upřímně, žádná z nich, se nikomu nezdála být reálnou.

Celou noc jsme nad tou oblastí křižovali. I přilehlé okolí jsme důkladně prozkoumali, ale termokamery neodhalily nic. Ani náznak nějaké činnosti. A tak jsme se nad ránem vrátili do hvězdoletu, kde jsme si uspořádali obvyklou poradu.

„To, že termo průzkum našel jen jedno místo se zvýšenou teplotou, všichni víme. To, že se jedná o jediné vodítko, víme také. Že důkladnější průzkum nic neodhalil, také vědí všichni.“ Shrnul naše dosavadní výsledky Jaroslav Šikula. „Proto navrhuji jít spát, ale jen na, řekněme, pět hodin.“

„Následně vyrazíme na denní průzkum, ale jen s jedním zulytem a čtyřčlennou posádkou. Vy fagařané v noci moc nevidíte. Takže, pokud tam nějaký ten odboj je, tak si myslím, že je pravděpodobnější, že v noci budou všichni hezky zalezlí a na povrch budou vycházet spíše až ve dne.“

Proti návrhu Jaroslava Šikuly nebyl nikdo. A tak jsme šli všichni spát. Tedy až na Luboše. Ten měl první hlídku. Po něm ji pokaždé přebíral Jaroslav, ale dnes byla změna. Luboš si hlídku

protáhl na dvě a půl hodiny a druhých dvě a půl hodiny dostala na starosti Palaj.

Po pěti hodinách spánku jsme si dali opožděnou snídani. Načež jsme já, Jaroslav, Šaryn a Jindřich vyrazili na cestu. Samozřejmě jsme doufali, že dnešek bude tím dnem, kdy se konečně setkáme s pověstným odbojem. Jenže nebyl.

Ale našli jsme několik míst, asi by se dala popsat jako hromady velkých kamenů. A z oněch kamenů stoupal teplejší vzduch. Nebylo to o moc, jen pár stupňů, ale podle pozemšťanů by ty kameny mohly maskovat něco jako průduchy. V podstatě něco jako větrání podzemního komplexu.

My fagařané jsme o tom dost pochybovali, ale pozemšťané tomu věřili. Sice jsem jim nechtěl kazit radost, ale přesto jsem se zeptal.

„Jestli se jedná o nějaké větrací otvory, tak proč z nich nestoupal teplý vzduch i v noci?“

„Na noc je mohou zavírat,“ odpověděl mi Jindřich. „Sice neznám zdejší noční tvory a hmyz, ale mohli by je na noc zavírat právě kvůli nim.“

„Proti drobným živočichům a hmyzu by přece stačila obyčejná síť,“ poukázal Šaryn na drobnou skulinu v Jindřichově úvaze.

„To asi ano,“ připustil Jindřich. „Ale také třeba ne. Prozatím předpokládáme, že se jedná o nějaký přírodní jeskynní komplex. Tudíž ony průduchy mohou být špatně přístupné pro potřebné čištění. Klidně by bylo možné, že nejsou přístupné vůbec. Jen zde na povrchu. A někde dole v jeskyni.“

„To je sice hezké, ale stále to nic neřeší,“ ukončil náš rozhovor Jaroslav.

„Všechno to jsou jen teorie. My potřebujeme najít nějakého fagara, nebo vchod do podzemí. Takže nechte toho planého

tlachání a pozorně sledujte okolí. Je to tu samá skála. Určitě tu budou nějaké jeskyně, či skalní rozsedliny.“

Hledali jsme až do večera, ale nic jsme nenašli. Jeskyní tu byla spousta, ale až na dvě byly všechny mělké a nic nenaznačovalo tomu, že by mohly ukrývat tajný vchod. S těmi dvěma hlubšími to bylo na chlup stejné. Jen nám trvalo déle je prohlédnout.

Ale druhého dne dopoledne se na nás konečně usmálo štěstí. Sice jsme nenašli žádného odbojáře, či vchod do podzemí, ale našli jsme stopy. Čerstvé stopy. A rozhodně patřily fagarovi. Jenže vedly odnikud nikam. Přesto nám potvrdily, že jsme na správném místě.

Nejprve jsme provedli další detailní průzkum pomocí termokamery a také velice podrobné mapování radarem. Jenže, opět nic. Opět žádný výsledek. Zkoušeli jsme letět směrem, kterým vedly stopy. Pak i na druhou stranu, ale nic jsme nenašli.

Třetího dne jsme se do té oblasti opět vrátili. Přistáli jsme v místě, kde se objevily ony stopy. Jenže dnes jsme přiletěli ve dvou zulytech. Navíc jsme se rozhodli, že v každém zulytu zůstane pouze pilot a všichni ostatní půjdou po svých. Tak tu oblast prohledáme skutečně podrobně.

„Něco jsem našel!“ zvolal Vajga, někdy v časném odpoledni.

„Tak, co to tu máš?“ zeptal se Jaroslav, který dorazil jako poslední.

„Tady ten kámen.“

„Co je s ním?“ zeptal jsem se, neboť jsem na něm neviděl nic zajímavého.

„Tady ten malý kousek,“ načež nám Vajga ukázal, co má na mysli.

„Vypadá jako kdyby do něho něco udeřilo,“ pronesl po zevrubném prohlédnutí Jaroslav.

„Přesně. A teď se podívej sem.“ Načež ukázal na druhé místo. Kousek od onoho balvanu.

„To vypadá stejně,“ přiznal Jaroslav.

„Ano. Napadlo mě, že to vypadá, jako kdyby ten kámen někdo převalil. A tady narazil do skály. A pak ho zase vrátil zpátky. Navíc jsou ta dvě místa čistá a světlá, takže to nebude moc staré.“

„Ale proč by tady, někdo převracel šutry? A pak je vracel zpátky?“ Nepochopil Půtl.

„Protože by to nemusel být šutr, ale poklop,“ odpověděl mu Jaroslav.

„Zkoušel jsem s ním pohnout, ale neško to ani o píd.“

„Jestli to je opravdu poklop, tak by dávalo smysl, že bude z druhé strany zajištěný. Tudíž s ním nikdo nehne,“ konstatoval Zbyšek.

„Leda hrubou silou,“ dodal Kamil.

„To je poslední možné řešení,“ zavrhl to Jaroslav. „Jestli to je opravdu tajný vchod do úkrytu nějaké odbojové skupiny, tak bychom jeho poškozením mohli ohrozit ty uvnitř. Co kdyby se tu třeba zítra objevili císařští vojáci?“

„Co tedy budeme dělat?“ zeptal jsem se.

„Škoda, že nás nenapadlo vzít s sebou georadar,“ povzdechl si Jaroslav.

„Co je to? Georadar?“ zeptal jsem se.

„Podzemní radar. Dokáže odhalit podzemní dutiny.“

„Takže by nám dokázal říct, jestli pod tím balvanem je nějaká chodba?“ zeptal jsem se. I když, spíš jen pro jistotu.

„Jenže ho tu nemáme. Ledaže bychom zaletěli na nultou základnu a odtamtud na Zem,“ pronesl Zbyšek.

„To by se sice dalo provést, ale radši bych to prozatím odložil. Riziko odhalení je sice malé, ale přesto tu je,“ odmítl to Jaroslav.

„Tak co dál?“ chtěl vědět Vajga.

„Prohledáme okolí. Třeba tu ještě něco najdeme,“ ukončil naši malou diskuzi Jaroslav. Načež jsme se rozešli po okolí. „A mějte oči na stopkách,“ ještě nám připomněl pomocí vysílačky.

Okolo onoho balvanu jsme se pohybovali víc než hodinu, ale marně. Nikde nic zvláštního nebylo. A tak nám Jaroslav nařídil rozšířit okruh pátrání. A pak znovu a znovu. Jenže to bylo stále stejné.

A pak se to stalo. Nejprve jsem zahlédl jen mihnutí vpoza křoví. Mou první myšlenkou bylo, že se jedná o nějaké zvíře. Vzápětí jsem však zahlédl obrysy nějakého fagara. Napadlo mě, že to bude jeden z mých druhů. A pak mi došlo, že to tak být nemůže. Neboť ona osoba měla jiné oblečení, než máme my.

„Vidím nějakého fagara,“ ohlásil jsem do vysílačky. „A myslím, že si mě dosud nevšiml,“ doplnil jsem vzápětí.

„Je to voják, nebo civilista? A jak je od tebe daleko? A kterým směrem?“ zavalil mě Jaroslav celou lavinou otázek.

„Je ode mně asi sto metrů severně. A podle oblečení to bude civilista,“ odpověděl jsem pohotově.

„Co dělá?“ zazněla další otázka.

„Jde směrem na východ.“

„Výborně, tak to by se se mnou mohl za okamžik setkat. Všichni se k němu začněte přibližovat, ale opatrně, ať ho nepolekáte.“

„Zulgy, dostaň se k němu co nejbliž. Myslím, že bude zapotřebí, abys ho poněkud uklidnil. Protože až uvidí mě, dost ho to vyleká.“

„To mohu potvrdit,“ ozval se Kamil. „Spatřit tebe? To je dost děsivý zážitek i pro tebe samotného.“

„Žerty stranou, Kamile.“

„Buď zdrav, příteli,“ uslyšel jsem Jaroslavův hlas kousek před sebou.

„I ty buď zdrav, ať jsi, kdo jsi,“ zněla klidná, ale překvapená odpověď. Přiznávám, že jsem spíše čekal panický křik. Nebo tak něco, ale tohle. To by mě ani ve snu nenapadlo.

Pak jsem je spatřil a okamžitě jsem vše pochopil. Jaroslav sice stál k onomu muži čelem, tudíž nebylo vidět, že nemá ocas. Holé ruce schoval do kapes. A to nejnápadnější, čili hlavu, měl skrytou pod narychlo zhotovenou kápí. Vypadalo to, že na ni použil vlastní košili.

„Konečně jsi tady, Zulgy,“ řekl Jaroslav, spíš jen, aby na mě upozornil přítomného fagara. Ten se okamžitě otočil svým směrem.

„Zdravím tě, příteli,“ zdvořile jsem ho pozdravil. A hned na to jsem oslovil Jaroslava.

„To byl dobrý nápad, ukrýt ten tvůj děsivý obličej pod kápí.“

„Děsivý obličej?“ zeptal se nechápavě náš nový společník.

„Když dovolíš, tak to ti vysvětlíme za chvíli. Nejdříve bychom se měli trochu seznámit. Nemyslíš?“ A aniž bych čekal na odpověď, pokračoval jsem dál.

„Jmenuji se Zulgy. To jsi ostatně už slyšel. A jsem, vlastně býval jsem. Hlavním konstruktérem létajících strojů. Ale před asi tak tři čtvrtě rokem jsem společně s několika přáteli uprchl. A před několika dny jsme přišli sem. Říká se, že se zde ukrývají nějakí odbojáři a my bychom se s nimi rádi setkali. A pokud by to bylo jen trochu možné, navázali nějakou formu spolupráce.“

„Slyšel jsem o tobě. Prý vás současně zmizelo padesát, a to nejméně třetina z vás přímo císaři pod nosem.“

„To je trochu přehnané. Zmizelo nás jen třicet devět. A jestli to bylo císaři přímo pod nosem? To nevím. Neviděl sem ho. Deset z nás bylo zamčených v mé pracovně. Takže o císaři nic nevím. A jak se jmenuješ ty?“ opět jsem se zeptal.

„Promiň, nepředstavil jsem se. Jmenuji se Pižin. A o zdejšími odboji nic nevím. Sice jsem ty zkazky také slyšel, ale to je asi tak všechno.“

„V tom případě, co tu pohledáváš? Vždyť široko daleko není jediné město, či osada.“ Zeptal se Jaroslav.

„Jsem vědec a studuji zdejší přírodu,“ odpověděl Pižin pohotově.

„To je jistě velice zajímavá práce,“ pokračoval Jaroslav. „V tom případě by mě zajímalo, kde máš vybavení?“

„Jaké vybavení?“ nepochopil Pižin.

„Tak třeba, nějaký zápisník. Do kterého si zapisuješ výsledky svého pozorování.“

„Zapomněl jsem si ho,“ odpověděl Pižin trochu nervózně.

„A co nějaké zásoby. Jídlo, voda, a tak.“

„To mám v táboře.“

„Jak říkal přítel Zulgy. Jsme tu už několik dní a zdejší oblast jsme prohledali dost podrobně. Takže si myslím, že bychom tvůj tábor dávno objevili.“

„O tom pochybuji. Tábor jsem si postavil hodný kus odsud. A dnes jsem si udělal takový větší výšlap.“

„A to sis sebou nevzal ani láhev vody? Ba ne, příteli. Ty jsi zdejší. Dokonce si troufám říct, že vím, kam jsi to šel, než jsme se potkali.“

Pižin nepatrně skrčil uši. Jaroslav si toho ale nevšiml, ostatně jak by mohl. Lidé toto gesto neovládají. Zato se červenají, nebo blednou. A to, jak mi vysvětlil Tomáš, je velice podobné.

„Mýlíš se. Můj tábor je velice malý a dobře skrytý.“

„Tak proč krčíš uši?“ zeptal jsem se a doufal, že to Jaroslav pochopí.

„To si nemyslím. Před několika hodinami jsme našli jeden zajímavý kámen. A jsme si celkem jistí, že se ve skutečnosti jedná o šikovně zamaskovaný poklop. A před několika minutami jsem našel druhý. A ty jsi směřoval přímo k němu.“

„Chápu, že nám nevěříš a snažíš se chránit své druhy. Vždyť nás vůbec neznáš. Sice jsi slyšel tady o Zulgym, ale to nic nedokazuje, klidně by to mohl být někdo, kdo se za něho jen vydává. Tomu rozumím. Na tvém místě bych jednal stejně.“

„Ale co já? Když ti řeknu, že se jmenuji Jaroslav Šikula. Řekne ti to něco? Nemusíš odpovídat. Je mi jasné, že jsi mé jméno slyšel dnes poprvé. Navíc se domnívám, že jsi nikdy v životě takové jméno neslyšel. A ani jemu podobné.“

„Neříkám, že to je důvod, proč bys nám měl věřit. Obzvlášť když celou dobu skrývám svou tvář. Nemysli si o mně nic špatného, hned ti ji ukážu, ale nejprve tě musím upozornit, že vypadám velice odlišně, než jste zvyklí. Nepocházím totiž z této planety.“

Načež si Jaroslav sundal košili, kterou použil na místo kapuce. Na Pižinovi bylo vidět, jak se lekl. Ale přesto si zachoval klidnou hlavu a nepropadl panice. Po chvíli dokonce promluvil.

„Jak mohu vědět, že jsi to, za co se vydáváš? A ne nějaký zvrhlý vojenský experiment?“

„Dobrá otázka, ale dobře si mě prohlédni. Vypadám dost odlišně. Uši mám jinde a jsou zcela odlišné, moje tvář se značně liší od té tvé. Povšimni si mých zubů. Také se odlišuji. I když ne tolik. Mé ruce jsou jiné. Nemám žádný ocas. A srst? Tu mám v podstatě jen na hlavě. Nicméně, svlékat se ti tu nehodlám.“

„A jestli ti to nestačí tak kousek za tebou stojí tři mí krajané.“
Před okamžikem se k nám připojili i oba piloti zulytů.

„To by ti jako důkaz mohlo stačit. Nemyslíš?“

Pižin se vcelku klidně ohlédl. Chvíli si prohlížel naše pozemské přátele. A pak se obrátil zpět k Jaroslavovi.

„Dejme tomu, že jste tím, za co se vydáváte. Ale pak se tu naskýtá několik otázek. Proč jste přišli na Fagaru? A co s tím má společného tady Zulgy?“

7. Odboj

„Rád ti na to odpovím. V podstatě by se dalo, na tvé dvě otázky, odpovědět jednou větou. Zulgy nás požádal o pomoc. Ale to je asi tak vše, co ti prozradím. Protože my chceme mluvit se zdejšími odbojem. Nikoliv s nějakým nedůležitým přírodovědcem.“

„Nevím, jak bych vám s tím mohl pomoci,“ pokračoval Pižin v zapírání své totožnosti.

„Já myslím, že víš. Jen nám to nechceš říct, ale budiž. V tom případě se ale musíme rozloučit.“

„Jak to myslíš? Rozloučit?“ zeptal se Pižin poněkud obezřetně.

„Tak jak to říkám. Rozloučíme se a půjdeme si každý po svém. Tak tedy, měj se dobře a šťastnou cestu, Pižine. Snad se ještě někdy potkáme.“

„Málem bych zapomněl. Zítra, touto dobou se sem vrátíme. Tak kdybys, samozřejmě jen náhodou, potkal někoho z místního odboje, buď tak laskav, prosím tě a vyříd' mu to.“ Načež Jaroslav vykročil pryč od nechápajícího Pižina. My všichni jsme pochopitelně šli za ním.

„Jindřichu, vezmi si termo kameru a sleduj našeho nového přítele,“ nařídil Jaromír. A vzápětí dodal. „Ale nenápadně, ať si tě nevšimne. A všechno zajímavé okamžitě hlas. My ostatní se vrátíme k zulytům.“

Jindřich nakonec sledoval Pižina více než hodinu. Ale vyplatilo se to. Náš nový přítel totiž použil jeden kamenný poklop. Čímž nám nechtíc odhalil umístění třetího vchodu. A jako bonus nám při tom prozradil, jak se poklop otevírá. Sloužil k tomu metr vzdálený kámen. Tím se jen otočilo o čtvrt otáčky a nedaleký poklop se otevřel.

Po zběžné kontrole jsme našli podobné kameny i u dvou dříve objevených vchodů. Nic méně jsme si už neověřovaly, zda se doopravdy jedná o otvírací mechanismy, či nikoliv.

Ale po návratu do našeho hvězdoletu Jaroslav nakrmil počítač, jak to sám nazval zjištěnými údaji o třech vchodech. Načež nechal počítač, aby porovnal mapu oblasti s dodanými údaji a hledal na ní podobná místa. A světe div se. Ten počítač jich našel dalších patnáct.

Druhý den jsme se vrátili na místo, kde jsme se setkali s Pižinem. Jaroslav doufal, vlastně jsme doufali všichni, že se tam objeví někdo z odboje. Někdo, kdo s námi bude ochotný mluvit otevřeně a upřímně. Pižin se sice snažil být upřímný, ale zároveň se snažil utajit své napojení na odboj.

Pro jistotu jsme ze zulytů vystoupili o kus dál, a tudíž jsme museli ujít delší kus cesty po svých. Jenže proti včerejšku zde byly dva podstatné rozdíly. Dnes jsem nic nehledali. V podstatě jsme šli na jistotu. A za druhé jsme šli jen čtyři namísto šesti. V každém zulytu totiž zůstával kromě pilota ještě jeden z mých krajanů a sledoval naše okolí pomocí termo kamery.

„Přeji vám dobrého dne,“ pozdravil Jaroslav pět fagařanů, na které jsme právě narazili.

„I my ti přejeme dobrého dne, cizince,“ odpověděl nejstarší člen skupiny.

„Co vás sem přivádí, cizince?“ zeptal se ten muž vzápětí.

„Domnívám se, že vám to Pižin prozradil. Jinak byste tu nebyli.“

„O něčem se zmínil, ale moc toho nebylo. Vlastně toho bylo velice málo.“

„On nám toho také moc neřekl,“ odpověděl Jaroslav.

„Ono toho moc k vyprávění ani není. Sice je pravda, že se ve zdejší podzemí skrýváme před krutostmi tohoto světa. Ale o nějakém odboji nemůže být řeč. Je nás jen několik desítek a náš podzemní úkryt je malý. Navíc nás s povrchem spojují pouze dva úzké průchody. A o těch už prý víte. A jistě mi dáte za pravdu, když řeknu, že početnější skupina bojovníků by se jimi protahovala dost dlouho.“

„U nás doma se říká, nalijeme si čistého vína. V podstatě to znamená, řekněme si pravdu.“ Po těchto slovech, mluvčí fagarské skupiny zpozorněl. „Když dovolíte, tak začnu já,“ pronesl Jaroslav a hned také pokračoval.

„Váš podzemní úkryt zrovna moc malý není. Rozkládá se na ploše nějakých tří čtverečních kilometrů. K tomu si jsem celkem jist, že má i několik pater. Co se vchodů týče? Tak momentálně víme o osmnácti vchodech podobných tomu, který včera použil Pižin.“

„Nezapomněl jsem na něco?“ zeptal se Jaroslav jakoby mě. „Už si vzpomínám,“ pokračoval dál. „Ještě tu je těch dvacet vašich kamarádů ukrytých po okolí. Mám vám ukázat, kde přesně se skrývají? Nebo si už přestaneme hrát a začneme jednat na úrovni?“ Na okamžik zavládlo ticho. Fagařané se spolu radili. Ale pak promluvil opět ten nejstarší.

„Udělal jsi na nás dojem, cizinče. Ale proč bychom ti měli věřit? Proč bychom měli věřit, že jsi Pižinovi o sobě nelhal? Vždyť tě vůbec neznáme. Nic o tobě nevíme, jen tvé jméno. A to je dost málo. Nemyslíš?“

„Uznávám, že na nějakou důvěru toho je málo. Na druhou stranu mohu s klidným srdcem říct, že toho o mně víte víc než já o vás.“

„Ale vždyť jsem ti právě řekl, že o tobě nic nevíme?“

„Ne. Řekl jsi, že znáte jen mé jméno. A to je opravdu víc, než vím já o vás.“

„Rád vidím, že máš smysl pro humor, cizince. Ale obávám se, že než ti něco prozradíme, budeš muset dokázat, že jsi skutečně tím, čím tvrdíš, že jsi. Sice se říká, důvěra za důvěru. Ale také se říká, nedůvěřuj slepě.“

„Na Zemi máme podobné rčení. Důvěřuj, ale prověřuj. Sice nevím, jak bych vám měl v rychlosti dokázat, že skutečně pocházím z jiné planety. A že nejsem nějaký vojenský experiment. Ale něco zkusíme. Třeba vám to bude stačit,“ načež promluvil do vysílačky.

„Kamile, přileť sem, přímo k nám, ale nepřistávej. Jen se tak vznášej, řekněme, v pěti metrech nad zemí.“

To byl od Jaroslava dobrý nápad. Naše civilizace samozřejmě znala antigravitační motory už poměrně dost dlouho. Jenže ty naše jsou ve srovnání s těmi triganskými, a to doslova, obrovské. Takže malý, nezdráhám se použít slova malinký zulyt by měl zafungovat jako pádný argument.

Za několik vteřin byl Kamil namísto i se svým zulytem. To vše k velikému překvapení mých krajanů zcela bezhlučně. Až doposud se nikdo z nich nesetkal s tak malým a tichým létajícím strojem. Naše antigravy byly taktéž tiché, ale motory používané k dopřednému pohybu už byly poněkud hlučnějšího charakteru.

„Kamile, pomalu přistaň. Po mé levé straně. A nezapomeňte včas vypnout termo,“ dodal na závěr. Z té poslední věty jsem usoudil, že mým krajanům alespoň prozatím nechce prozradit, jak jsme je vlastně dokázali najít.

„Tak co? Stačí vám tento zulyt jako důkaz? Nebo si stále myslíte, že jsme podvodníci?“ zeptal se Jaroslav po chvíli. Avšak zbytečně. Výrazy ve tvářích mých krajanů, byly dostatečně

výmluvné. To ale Jaroslav nedokáže poznat, došlo mi vzápětí. Naše obličejové výrazy jsou pro lidi takřka nepostřehnutelné.

„Věříme vám. Ale nechápeme, proč jste přišli právě k nám? A ne za někým z oficiální vlády, pokud chcete navázat oficiální kontakt s naším světem. Byli by dozajista vhodnější oni. Nejsem si zcela jist, za co nás považujete. Ale my nejsme ti praví na navazování meziplanetárních styků.“

„Kdo tedy jste? Podle přítele Zulgyho byste měli být něco jako, tajný odboj proti zdejšímu režimu. Sice vše, co nám řekl, označil za ničím nepodložené zkazky. Ale přesto jste tady, kde řekl.“

„Označovat nás za odboj je značně přehnané. Přesnější by bilo říct, že jsme ti, kteří chtějí žít v klidu a míru. Bez věčného strachu ze smrti, tak jak tomu je ve všech městech. V průběhu několika generací jsme si zde vybudovali rozsáhlý podzemní komplex, kde si poklidně žijeme.“

„Dokonce tam máme několik menších hydro farem, které nás zásobují dostatkem potravy. A na povrch vycházíme jen zřídka. V podstatě jen když jdeme zkontrolovat větrací průduchy a maskování poklopů. Vlastně jste měli docela štěstí, když jste náhodou potkali Pižina. On totiž byl právě na jedné takové kontrole,“ vysvětlil nám stařík.

„To, že nejste členové nějakého odboje, nám nikterak nevadí. Spíš bych řekl, že je to tak mnohem lepší. A proč jsme sem přišli? Stručně řečeno, hledáme svobodomyslné fagařany.“

„Právě jste je našel,“ odpověděl vesele ten stařík.

„Výborně. Ale podrobnější vysvětlení všeho, co nás sem přivedlo, je poměrně zdlouhavé. A mě už začínají bolet nohy. Takže navrhuji přesunout se jinam. Buď k vám dolů? Nebo k nám do hvězdoletu?“

„To jako?“ zeptal se stařík. A svou otázku doplnil výmluvným gestem ukazujícím do vesmíru.

„To ne. Zulgyho hvězdolet parkuje asi dvacet kilometrů odsud.“

„Zulgyho hvězdolet?“ zopakoval stařík nechápavě.

„Kde přišel fagařan k hvězdnému stroji?“ doplnil stařík vzápětí.

„Postavil si ho.“

„Co prosím?“ nevěřil stařík vlastním uším.

„Ano, ale to je součástí onoho dlouhého příběhu. Takže jestli se na něj chcete podívat, rádi vás tam dovezeme. Pochopitelně i zpět.“

„V tomhle malém nic?“ zajímalo staříka. „A jak dlouho tam poletíme?“ zeptal se vzápětí.

„Chvilku. Jen pár minut.“

„Nás je pět a vy jste, jak vidím, čtyři. Plus dva uvnitř toho stroje. Volná místa tam jsou dvě. Za předpokladu, že k řízení stačí jeden bude to znamenat čtyři cesty.“ spočítal si stařík.

„Dvě.“ poopravil ho Jaroslav. Kousek odsud máme druhý zulyt. A ve hvězdoletu jsou ještě dva. Takže stačí říct a za okamžik můžeme být na cestě.“

Stařík neodpověděl. Místo toho se obrátil ke svým druhům, se kterými se dozajista radil.

Samozřejmě mluvili potichu a my jsme stáli kousek stranou. Takže jsme neslyšeli, co si říkají. A ani jsme se o to nesnažili. Když nic jiného tak by to od nás bylo nezdvořilé.

Jejich porada našťastí netrvala dlouho. A jejím výsledkem bylo, že s námi poletí. Rádi si prohlédnou můj hvězdolet. A vyslechnou si ten dlouhý příběh, který jim Jaroslav slíbil. Nicméně, vše podmínili tím, že jim předem sdělíme čas, kdy je vrátíme zpět k jejich domovu.

Musí to totiž domluvit s ostatními, kteří na ně ve smluveném čase budou čekat. A také trvali na tom, že se musí vrátit všichni najednou. Nutno poznamenat, že jim to Jaroslav přislíbil. A čas návratu určil za čtyři hodiny od odletu. Pokud by se nestihlo probrat vše, což je dost pravděpodobné, budeme moct pokračovat druhého dne.

A tak se stalo, že stroj, který jsem v podstatě sám vymyslel a zkonstruoval a s několika přáteli ho i postavil, navštívila pětice fagarů, o kterých jsem téměř nic nevěděl. Ani jejich jména jsem neznal. Přesto jsem jim chtěl důvěřovat, ale na nějakou velkou důvěru bylo opravdu brzo. Vždyť oni nám také zrovna moc nevěřili. Přesto se odhodlali a udělali první krok ke vzájemnému pochopení a té důvěře.

Po zevrubné prohlídce našeho hvězdného stroje konečně došlo i na řádné seznámení. Mluvčí skupiny se představil jako lkyp. Následně nám představil i své druhy. Dvě ženy, Pode a Makju. A dva muže, Fulta a Desfu.

Jako další následovalo vyprávění o našem odletu. A samozřejmě i o utajené stavbě hvězdoletu, ale to jsme probrali jen povrchně. Přece jen, stále zde byla možnost, že to jsou císařští. Následovala naše půlroční cesta vesmírem, zakončená setkáním na Lifotu a slyšením před Velkou Radou Vesmírného Společenství.

Pak to převzal Jaroslav. Vysvětlil našim hostům, co jsem plánoval a jak to oni vylepšili. Vpodstatě popsal vše, co jsme vymysleli. Jediné, co vynechal, byl radarový průzkum naší soustavy a následnou výstavbu nulté základny s věznicí. A neprozradil jim ani žádné podrobnosti o našich plánech. Pouze naznačil, že máme vše důkladně propracované.

Nemohu říct, že by se jim naše plány nelíbily, ale byli k nim dost skeptičtí. Každopádně nám nakonec uvěřili. Sice se velice

zajímali o pozemšťany, ale na tom nebylo nic podivného. Vždyť nefagařany potkali poprvé v životě.

Stejně tak přidělená planeta Halaš, je velice zaujala. Možná, že je zaujala víc než vše ostatní. Ono to jejich podzemí asi také nebude žádná idylka. Život v podzemí, bez čerstvého vzduchu a slunce, to asi nebude moc příjemné.

Na závěr nás pozvali na návštěvu jejich podzemí. Jenže se blížil večer, a tak jsme se shodli odložit onu návštěvu na zítřejší ráno. A tak je Jaroslav s Kamilem odvezli zpět k jejich komplexu. Přesně dle počáteční dohody.

8. V podzemí

Ráno jsme přišli na dohodnuté místo, kde nás už očekával Pižin.

„Vzhůru dolů, přátelé,“ vyzval nás poté, co nám otevřel vchod.

Samotný otvor pod balvanem byl dost úzký, ale po necelém metru se začal rozšiřovat. Sice jsme stále sestupovali po úzkém žebříku, ale už jsme se nedřeli o stěny.

Asi ve třech metrech se nám za zády objevil strop chodby. Velmi nízké chodby. Ta se různě klikatila, přičemž i mírně klesala. Na první pohled bylo vidět, že se jedná o uměle rozšířenou přírodní dutinu. Asi po dvaceti metrech jsme došli k dalšímu žebříku.

Tentokrát jsme slezli jen o nějaké čtyři metry a už jsme, stáli v další chodbě. Ta tentokrát vedla doleva od té první. Po nějakých deseti metrech se obracela téměř o devadesát stupňů. A opět doleva. Takže jsme se jako by vraceli ke vchodu. Jenže jsme při tom klesali. A to docela rychle.

Po několika dalších zatáčkách jsme se ocitli v poměrně velké jeskyni, kde už na nás čekal Ikyp a několik dalších fagarů. Po krátkém přivítání a dlouhém představování nás Ikyp zavedl do jiné jeskyně. Podle vybavení se jednalo o společenskou místnost. Nebo spíš společenskou jeskyni?

Uvnitř nás čekal zbytek včerejší skupiny a spousta dalších fagarů. Ikyp nás zavedl k velkému stolu, na němž byla rozložená podrobná mapa zdejší oblasti. A jeden malý kamínek. Usoudil jsem, že znázorňuje náš hvězdolet. A správně. Vzápětí mou domněnku Ikyp potvrdil. Pak si vzala slovo Pode.

„Po našem včerejším návratu, jsme rozhlásili obsah našeho předchozího rozhovoru. Byli jsme velice struční. V podstatě jsme

lidem sdělili, že vás Zulgyho skupina potkala někde ve vesmíru. Načež vás požádala o pomoc.“

„A teď jste zde na Fagaře. A chcete z celého našeho světa odstranit diktátory a jejich přísluhovače.“

„Také jsme jim sdělili, že sháníte spoustu dobrovolníků, kteří by byli ochotni vám s tímto úkolem pomoci. A zde je máte. Tito fagařané, sem dnes přišli, protože jim není lhostejný osud našeho světa. A jsou ochotni vám s tím pomoci.“

„Nicméně ještě nejsou zcela přesvědčeni o tom, co máte v plánu. A jak to chcete provést. Tak si myslím, že kdybyste jim zopakovali to, co jste řekli včera nám. Dozajista byste je přesvědčili o proveditelnosti svých plánů.“

„Je pravda, že váš svět neznáme,“ začal Jaroslav s vysvětlováním. „Víme o něm jen to, co nám prozradil Zulgy a jeho přátelé. Ale přesto si jsme jisti, že náš plán vyjde. Ono by se totiž dalo říct, že jsme si ho již několikrát vyzkoušeli. Jen v mnohem menším měřítku.“

„Do detailů dnes nebudeme zabíhat. Jednak to v tuto chvíli není zapotřebí a také se ještě moc dobře neznáme.“ Čímž Jaroslav naznačil, že si ještě nedůvěřujeme. „Zkusím vám to vysvětlit takto. Před více než deseti lety, navázala naše planeta, kontakt s Vesmírným Společenstvím. Potažmo s civilizací triga, která to Společenství před nějakými šedesáti tisíci lety založila.“

„Tehdy měla naše planeta značné nesnáze s dopravou. Jenže tehdy nebyla a stále není jednotná. Navíc spadala do kategorie, částečně barbarská. Tak Společenství označuje světy, které jsou sice technicky vyspělé, ale její obyvatelé se nezdráhají uchýlit k násilí. Což se ostatně děje i ve vašem světě.“

„Váš svět je rozdělen do pěti států. Jeden stát, jeden kontinent. Jenže u nás je na většině kontinentů mnoho států. Já a mí společníci pocházíme ze státu zvaného Česká republika. No a dalo by se říct, že první, kdo navázal kontakt se Společenstvím, jsme byli právě my, Češi.“

„A tehdy se naši představitelé rozhodli, požádat Společenství o pomoc s dopravou. Velká Rada Společenství se nezdráhala a pomoc nám poskytla. Věnovali nám své zulyty. To jsou malé a vysoce spolehlivé létající stroje.“

„Naše vláda se před podáním žádosti dohodla se zástupci celého našeho kontinentu na tom, že až se v Čechách zulyty osvědčí, budou poskytnuty další zemi. Pak další a tak dále, až je budou mít všichni.“

„Jenže na Zemi byl, vlastně je, jeden národ. Národ zvaný Američané. Ten k nám do Čech poslal několik svých zástupců se žádostí o zulyty. Jenže je v první řadě zájímalo, jaké mají tyto stroje letové vlastnosti a jak se na ně upevňují zbraně.“

„Přičemž jsme ty zulyty v Čechách úspěšně používali nějakou dobu a všichni věděli, že jsme je od mimozemšťanů dostali pod podmínkou, že nebudou zneužívány k páchání násilí. A když je někdo bude poskytovat dalšímu státu, vyžádá si před tím potvrzení této dohody.“

„A zde právě nastal kámen úrazu. Ti zástupci totiž prohlásili, že oni s mimozemšťany žádné dohody neuzavřeli, a tudíž se na ně nevztahují. A my prý nemáme právo po nich vyžadovat dodržování oněch dohod. Asi nemusím zdůrazňovat, že zulyty nedostali.“

„Následně se nám, naštěstí neúspěšně, pokusili několik exemplářů ukrást. A po nějaké době, právě když jsme se chystali na první rozšíření do dvou dalších zemí, na nás zaútočili. A to

dost brutálním způsobem. Přitom o sobě tvrdili, že jsou našimi spojenci. Později se dokonce oháněli spojeneckou smlouvou.“

„Nejprve zničili naše kasárny. Čímž povraždili většinu našich vojáků. Naštěstí jsme jen malá země a armádu jsme měli také malou. Jenže pak k nám vtrhla jejich pěchota se silnou leteckou podporou. A ty kreatury nás začali vyvražďovat. Musím říct, že v tu chvíli to s námi vypadalo dost špatně.“

„Naštěstí přišel pan Tomáš Janek, muž, který stál za navázáním kontaktu se Společenstvím a osobně vedl všechna jednání s geniálně jednoduchým nápadem. Proti útočícímu nepříteli vyslali nás, obyčejné policisty.“

„Jenže jsme měli zulyty. Sice jsme je nemohli využít jako zbraň, ale Tomáš usoudil, že když se zulytem přiletíme ke stíhačce a trochu do ní strčíme, tak ztratí vztlak a půjde k zemi. Pilot v takovém případě bude mít dost času k tomu, aby se ze stroje katapultoval.“

„Horší to bylo s vrtulníky. Na ty jsme měli házet kamení. Což jim zničilo rotor a stroj se zřítíl. K naší velké lítosti to pro posádky vrtulníků končilo špatně. Jenže oni vraždili naše lidi. A tak musela lítost stranou.“

„Takto jsme získali zpět vládu nad naším vzdušným prostorem. Následně došlo k obklíčení a naprostému zastavení pozemních jednotek, které se po nějaké době vzdaly. Neměly totiž žádné spojení se svým velením a k tomu jim došly zásoby.“

„A tak jsme zvítězili. Na straně útočníka bylo pár desítek mrtvých, kdežto na té naší jich bylo více než tři sta tisíc. Samozřejmě jsme se báli, co na naše počínání řekne Společenství. Ale ti nám jen vyslovili svou lítost nad celým tím incidentem. A naše počínání schválili. Dokonce nás pochválili, že jsme to dokázali vyřešit bez zbytečného zabíjení.“

„Po nějaké době Američané unesli naši paní premiérku, což je vysoce postavená členka vlády. A to navzdory všem mezinárodním dohodám, které do té doby dodržovali.“

„Problém byl v tom, že paní premiérka údajně nastoupila do letadla a opustila jejich zemi. Jenže když letadlo přistálo v Čechách, žena v něm nebyla a za letu z něho vystoupit jaksi nemohla.“

„Po nějaké době jsme zjistili, že ji vězní na jedné své zahraniční vojenské základně. A opět přišel pan Janek s nápadem. Načež tam poslali policejní jednotku, které jsem měl tu čest velet. A během několika minut jsme naši paní premiérku osvobodili. Přičemž jsme zajali všechny tamní vojáky. A to bez jediného zranění či výstřelu.“

„V následujících měsících došlo ve světě k několika drobným incidentům s americkými vojáky. A nás vždy žádali o pomoc s použitím Kubánské metody, tak jsme našemu postupu začali říkat. Vše se vyřešilo bez obětí na životech. Mnohem později došlo k vytvoření mezinárodní zásahové jednotky. Jenže to se už onen národ trochu umínil.“

„A teď jsme zde. A rádi bychom Kubánskou metodu uplatnili i na Fagaře. Veškeří vojáci, které jsme zajali, byli tak říkajíc ubytováni ve vězení. Za tímto účelem speciálně vybudovaným. A pro vaše tyrany a jejich stoupence, jednu takovou věznici již stavíme. Ale neptejte se, kde. Její umístění musí zůstat utajené. V budoucnu se zcela jistě dozvíte, na které planetě se nalézá, ale její přesné umístění nebude veřejně známé. Alespoň po nějakou dobu.“

„Ale aby náš plán mohl vyjít, budeme potřebovat pomoc mnoha fagarů. A to hlavně velkou spoustu pilotů. Možná si říkáte, že pilotování je značně složité. Jenže u zulytů tomu tak není. Řízení je až směšně jednoduché. V oněch neblahých

dobách stanuli i naši policisté před stejnou otázkou. Jenže se ukázalo, že na tom nic není. Naopak. Většina našich policistů brzy dosáhla mistrného ovládní zulytů.“

„Nyní nikoho nežádáme, aby se k nám přidal. Nejprve si vše řádně rozmyslete. Víím, že jsem vám toho příliš neprozradil, ale upřímně, neznám vás a nemohu riskovat únik informací. Proto vám ony podstatné detaily neříkám.“

„Kolik máme času na rozmyšlení?“ zeptal se Pižin.

„Upřímně řečeno, přesný údaj ještě nevím. Výcvik pilotů budeme provádět na planetě Halaš. Jenže nejprve musíme zajistit spojení mezi Halašem a Fagarou. A to nevím, kdy přesně nastane. Ale dříve jak za týden to určitě nebude. Spíš až za dva, či tři týdny.“

„Jak máme rozumět pojmu spojení mezi Halašem a Fagarou?“ zajímalo jednu fagařanku.

„To bych vám asi prozradit mohl. Beztak k tomu budeme potřebovat jistou součinnost s vaší stranou.“

„V současné době několik našich přátel montuje dohromady jeden malý hvězdolet. V něm bude zabudovaná jedna stanice igutli. Což je systém okamžité přepravy. Vpodstatě stačí nastoupit do gunytu, to je něco jako přepravní komora. A jakmile se gunyt uzavře, obsluha ho odešle do zamýšlené stanice.“

„Onen přesun je v podstatě okamžitý. A to bez ohledu na vzdálenost. Tisíc kilometrů, jako tisíc světelných let. Ve Vesmírném Společenství jsou takto propojeny všechny planety. A nejen planety. Stanice jsou doslova rozesety po planetách. Na obydlených světech jich jsou stovky, ne-li tisíce. Kdežto na

technických planetách čili neobyvatelných světech bývá jen několik málo stanic.“

„Jak dlouho bude trvat ten výcvik?“ zeptala se další žena.

„Základní výcvik trvá několik hodin. Ale to se každý naučí jen absolutní základy. Jenže to nám nestačí. My potřebujeme mistrnost. A to může trvat i několik týdnů. Možná i měsíců.“

„Proč nám chcete pomoci? A nebudete nám pak chtít vládnout?“ Tuto otázku položil Desfa. Jeden muž z vítací pětice.

„Proč vám chceme pomoci? No, protože nás o to Zulgy a jeho přátelé požádali. A protože Vesmírné Společenství je mírumilovné a násilí se jim vysloveně hnusí. Proto nás o to požádala i Velká Rada Společenství. A vládnout si budete sami.“

„Několikrát jste zmínil Velkou Radu Společenství. Zajímalo by mě, co si pod tím pojmem máme představit? A jak velká ta Velká Rada Společenství je? Jaké má pravomoci? Kolik má členů? Kde sídlí? A tak podobně,“ zeptal se Ikyp.

„Sice nevím, kdy a proč ji tak nazvali, ale je opravdu velká. Vesmírné Společenství má v současné době téměř sto obydlených světů. A každý svět má v radě své zástupce. Tuším, že jich má být třicet jedna. Krát sto světů. To máme nějaké tři tisíce sto členů.“

„Ohledně vašich dalších otázek. Velká Rada zasedá v jedné velké budově na planetě Triga. A schází se jen zřídka kdy. Co se pravomocí týče, to je složitější. Každá planeta je samostatná a má vlastní vládu. Velká Rada se spíše zabývá záležitostmi, které se dotýkají celého Společenství. Například přidělování nově objevených planet. Lépe by vám to dokázal vysvětlit Tomáš. Ten se jí zúčastnil už několikrát. Jenže ten zde ještě není.“

Dál následovalo velké množství různých otázek, na které odpovídal převážně Jaroslav. Ale žádná již nebyla nikterak důležitá, aby se na ni nedalo odpovědět. Snad jen jedna. To se

mě někdo zeptal, jak jsme dokázali zmizet císaři přímo pod nosem?

„Na závěr bych vás ještě rád požádal,“ oslovil Jaroslav přítomné fagary, „jestli by se mezi vámi nenašlo několik dobrovolníků. Ideálně dvě skupiny po pěti až desíti členech. S hvězdoletem jsme sice přistáli mezi vysokými skalními bloky, ale to nezabrání jeho odhalení, v případě, že nad ním proletí nějaký zdejší letoun.“

„Proto jsme se rozhodli, vyhloubit v jednom z oněch skalních bloků, bezpečný hangár. Nás zde je, jak již víte, deset. V tomto počtu bychom sice hangár dokázali vyhloubit, ale trvalo by nám to několik týdnů. Ale když nám několik z vás pomůže, budeme hotoví za několik dní. Nejvýše týden.“

„Jak dlouhý je týden?“ zeptal se Pižin. S Tomášem jsme si hned v počátku ujasnili všechny jednotky, na které jsme si vzpomněli. Ale týden byl problém. Na Fagaře nic podobného nemáme.

„Tak nazývají pozemšťané sedmidenní cyklus,“ odpověděl jsem za Jaroslava.

„V tom případě se hlásím jako dobrovolník,“ zareagoval na má slova Pižin. „A přiznávám, že jsem velice zvědavý, jak to chcete stihnout. Za ten týden.“ Ještě dodal.

Následně se začali hlásit další. A nebylo jich zrovna málo. Nakonec jsme měli tři skupiny po osmi fagarech.

9. Yrty

Ráno jsme přivezli první skupinu dobrovolníků. A po krátké prohlídce hvězdoletu jsme se vrhli na stavbu hangáru. Mí krajané dozajista očekávali, že vytáhneme nějaké sbíječky, se kterýma budeme odlamovat kusy skály.

Jenže k jejich obrovskému překvapení tomu tak nebylo. Místo toho se pozemšťané chopili rezonančních taviček a několika forem.

Luboš, jako stavbyvedoucí, před skálou změkčil malý kousek půdy. My jsme ji následně vybrali pomocí naběraček. Pak začal těsně pod úrovní země hloubit nevelký tunel. Jakmile se dostal za jeden metr, začal stoupat nahoru a rozšiřovat chodbu do stran.

Na dotaz našich krajanů, proč ten tunel hloubí pod povrchem a ne nad povrchem, kde by to bylo o dost snazší, odpověděl.

„Nejdřív se potřebujeme dostat dovnitř. Odtamtud můžeme snadno pracovat tak, aniž bychom poškodili vnější vzhled skály. Jistě vám je jasné, že potřebujeme, aby náš hangár byl dobře ukrytý. A nejlepším maskováním bude původní skála. Proto ji ve vybraných místech prořízneme a zevnitř osadíme panty. Načež vyřízneme zbytek vrat.“

„Pak zaplníme tuto vstupní chodbu. A o zbytek se již postará tráva. Ostatně, proto jsme si dali stranou ty drny. Jedinou komplikaci představuje vytěžený materiál. Rozhodli jsme se, že ho budeme házet do nedaleké rokle a nakonec ho nějak zamaskujeme. Ale i tak to stále bude patrný zásah do krajiny, kterého by si někdo s pozorným okem mohl všimnout.“

Toto vysvětlení našim krajanům stačilo. Ale kladení otázek tím neskončilo. Každou chvíli se někdo zeptal na něco ohledně vesmíru, Vesmírného Společenství a jeho obyvatel.

Vyhloubení malé dutiny a výroba samotných vrat nám zabrala celý první den. A hned druhý den jsme pokračovali ve hloubení hangáru. Tentokrát již s vraty otevřenými dokořán. Díky tomu nám šla práce hodně rychle.

Sice jsme neměli vysavač jako na nulté planetě, už bychom ji měli nějak pojmenovat, pomyslel jsem si, ale i tak jsme postupovali tempem deseti hloubkových metrů za den. A když vezmu v potaz, že vrata mají rozměr nějakých dvacet krát dvacet metrů a samotný vnitřek hangáru je o něco širší a vyšší. K tomu je strop klenutý. Tak mi to vychází na opravdu hodně velkou hromadu vytěženého kamene za den.

Skalní masív, který jsme si zvolili, naštěstí byl hodně veliký. A tak jsme mohli hangár protáhnout dostatečně hluboko tak, aby se do něho vešly oba stroje. Jak ten náš. Tak i ten, se kterým by měl přiletět Tomáš.

Dvanáct dní. Tak dlouho nám trvalo vyhloubení celého skalního hangáru. A o další tři dny později, nám zavolal Tomáš z nulté základny s potěšující zprávou.

Malý hvězdolet se zabudovanou stanicí je hotov a má za sebou úspěšný, byť krátký let. Nyní do něho nakládají zásoby a za několik hodin se vydá na cestu k nám. Škoda jen, že ta cesta bude trvat více než měsíc.

Nevadí. S tím jsme ostatně počítali. A navíc, Jaroslav se dost často schází s Ykypem a Makjou. A společně kují nějaké plány. Sice přesně nevím, co vymysleli, ale podle toho, co mi Jaroslav řekl, tak je vše již v pohybu. Ať to znamená cokoliv, faktem je, že tu nebudeme sedět se založenýma rukama.

„Zulgy,“ oslovil mě Luboš, který právě vešel do palubní jídelny a společenské místnosti v jednom. „Právě mi volal Jaroslav,“ pokračoval dál. „Mám ti vyřídit, že s tebou nutně potřebuji mluvit.“

„A kde je?“ zeptal jsem se. Neboť jsem neměl ponětí, kde může být.

„Nevím. Někde v tom podzemním městě. Máš jít tunelem až do města. U východu tě bude čekat Pižin. A ten se už postará o zbytek.“

„Tak jdeme.“

Načež jsem vstal, rozloučil se s manželkou a vydal se na cestu. Naštěstí jsme před několika dny dokončili hloubení propojovací chodby mezi hangárem a podzemním městem. Takže už nehrozilo riziko, že nás na povrchu uvidí někdo nepovolaný.

„Vítej v našem městě, Zulgy,“ přivítal mě Pižin. Sotva jsem vyšel z propojovací chodby.

„Rád tě vidím, Pižine. Nevíš, kdo to se mnou potřebuje tak naléhavě mluvit? A o čem?“

„O čem s tebou chtějí mluvit, nevím, ale kdo s tebou chce mluvit, vím. Vždyť tě k nim mám zavést.“

„Kdo to tedy je?“ musel jsem ho trochu pobídnout, jelikož se nějak neměl k dokončení odpovědi na mou otázku.

„Divím se, že ti to neřekli. Poslala mě sem naše městská Rada a Jaroslav. Ale víc nevím, Zulgy.“

„Tak mě veď,“ vybídl jsem ho. A po několika krocích jsem se ještě zeptal. „Jak je to daleko?“

„Kousek, asi pět minut cesty,“ odpověděl Pižin.

„A jsme tady,“ pronesl Pižin po nejméně desítiminutové chůzi.

„Tvůj časový odhad bych nechtěl mít, příteli,“ sdělil jsem mu trochu ironicky.

„Promiň. Když jsem to odhadoval, zapomněl jsem, že budeme muset jít delší trasou. Na té kratší právě provádějí nějakou údržbu. A turisté by se jim tam jen pletli,“ vysvětlil mi Pižin příčinu oné delší cesty.

„O nic nejde. Pět minut nic není,“ konstatoval jsem s jistým nadhledem. „Horší by bylo, kdybychom musel jít několika násobně delší oklikou,“ ještě jsem dodal.

„To máš pravdu,“ přitakal mi Pižin. Pak otevřel dveře.

Uvnitř místnosti bylo šest osob. Pět z nich jsem okamžitě poznal. Jednalo se totiž o pět členů městské rady, ale Jaroslava jsem nikde neviděl. Šestá osoba seděla zády ke dveřím. Tudíž jsem ji neviděl do obličeje. Přesto mi připadala nějak povědomá.

„Vítej, Zulgy,“ přivítal mě Ikyp. „Pojď dál a sedni si,“ dodal.

„Tento mladý muž říká, že tě zná,“ řekl Desfa. Přičemž drobným gestem ukázal na osobu sedící vedle mě.

„Ahoj strejdo,“ pozdravil mě ten muž.

„Přeji ti dobrého dne, příteli,“ odpověděl jsem mu zdvořile. „Sice mi jsi nějaký povědomý, ale přesto se obávám, že jsem doposud neměl tu čest.“

„Omlouvám se, měl jsem předpokládat, že mě nepoznáš. Když jsme se viděli naposled, sahal jsem ti sotva po prsa.“

„To je možné, ale já tě stále nepoznávám,“ odvětil jsem klidně.

„Jsem Yrty. Můj otec se jmenoval Dulpy. Kdysi s tebou spolupracoval na výrobě motoru pro létající stroje. Navíc jste se znali od dětských let.“

„Ty jsi Yrty?“ zeptal jsem se nevěřičně.

„Ano.“

„Ten malý darebák, co se neustále schovával. A když jsem kolem něho prošel, vyskočil a zatahal mě za ocas?“

„Už ne malý,“ odpověděl Yrty.

„Takže ho poznáváš?“ zeptala se mě Pode.

„Myslím, že ano. Ale zcela jistý si být nemohu. Dulpyho jsem znal velmi dobře. A jeho syna také. Jenže po Dulpyho smrti se jeho žena i s dětmi odstěhovala a já je od té doby neviděl,“ vysvětlil jsem.

„Domnívám se, že jako potvrzení Yrtyho totožnost by nám to mohlo stačit. Prozatím,“ uzavřela tuto část Pode.

„A oč se zde vlastně jedná? Tedy kromě potvrzení Yrtyho totožnosti,“ zeptal jsem se.

„O odboj, Zulgy. O skutečný odboj,“ prozradil mi Ikyp.

„Yrty k nám přišel dnes dopoledne,“ začal vysvětlovat Fult. „A tvrdí, že patří k rozsáhlé skupině odbojářů. Jenže byl nucen uprchnout, jelikož ho odhalili císařští špiclové.“

„Ty jsi v nějakém odboji?“ zeptal jsem se Yrtyho nevěřičně.

„Ano, strejdo,“ odpověděl klidně. A podle všeho i upřímně.

„Vy jste nějak příbuzní?“ zajímalo Makju.

„To ne, ale Yrtyho jsem znal od narození. Dulpy ho velmi často brávil sebou do práce, a tak jsem se pro něho stal něco, jako nevlastní strýc,“ vysvětlil jsem jí.

„Dobrá, ale teď už postupme dál,“ vyzval nás Fult.

„Yrty tvrdí, že sem přišel, protože nás chce požádat o pomoc,“ ujal se slova Ikyp. „V jeho prospěch mluví i skutečnost, že přišel sám. A to až sem. K nám do podzemí.“

„Moment,“ skočil jsem Ykypovy do řeči. „Jak přišel až sem? On dokázal najít váš vchod?“ Chtěl jsem říct, některý ze vchodů, ale na poslední chvíli jsem svá slova malinko pozměnil. Došlo mi, že by nemuselo být moudré upozorňovat na fakt, že vchodů je více.

„Jistě,“ odpověděl Yrty. „Vím o všech zdejších vchodech,“ ještě dodal, k mému velikému překvapení.

„Jak to můžeš vědět?“ nechápal jsem.

„Jednoduše. Můj pra, nevím kolik, děd pomáhal toto město budovat. A od té doby je s ním naše rodina v kontaktu. Byť o tom nikdo zdejší až dodnes, nevěděl.“

„Proč?“ zeptal jsem se nechápavě. Pohledem jsem při tom zavadil o několik přítomných a v ten moment mi došlo, že oni se Yrtyho na to již zeptali.

„To je prosté. Naše rodina je již řadu generací členem odboje proti císařskému režimu. Zdejší obyvatelé sice v odboji nejsou, ale přesto naše dvě skupiny spolu kdysi spolupracovaly. Jenže pak došlo k nějakým neshodám a tím vše skončilo.“

„Vaše vyprávění je zajímavé, ale jak nám vysvětlíte, že o té historii nic nevíme?“ zeptal se Ikyp, nejstarší člen rady.

„Nevím, proč se tak stalo. Otec mi kdysi vyprávěl, že se jednalo o nějaký spor mezi dvěma bratry. Ale už nevěděl, oč se v něm jednalo.“

„Takže Dulpy byl v odboji?“ zeptal jsem se nevěřícně.

„Ano. Proto jsme se před sedmi lety museli přestěhovat. Jeden z našich agentů zjistil, že úřady podezírají mého otce a chystají se ho vyslechnout. Proto jsme museli zmizet.“

„Takže proto jste se po jeho smrti odstěhovali,“ konečně jsem pochopil, proč to tehdy udělali.

„Skoro. Nevím, jak ti to mám říct, ale můj otec tehdy neumřel.“

„Cože?“ vylétlo ze mě samým překvapením.

„Ano. Jeho smrt jsme fingovali.“

„Ale to tedy znamená, že Dulpy je stále naživu,“ usoudil jsem.

„Ani nevíš, jak mě to mrzí, strejdo. Ale otec zemřel. Stalo se to několik dní před vaším zmizením.“

„To mě mrzí. Rád bych se s ním znova potkal, Yrty.“

„Otec o tobě občas mluvil. Vzpomínal na vaše společné dětství a tak podobně. Po všechny ty roky ho mrzelo, že musel zmizet takovým způsobem. A bez rozloučení.“

„Stalo se. Připíšme to k císařově účtu.“

„Zulgy, z vašeho rozhovoru soudím, že Yrty, je tím, kým tvrdíš?“ zeptal se mě lkyp.

„Odpovím ti asi takto. Věřím mu. Malý Yrty, sice býval pěkný rošťák, ale nikdy nelhal.“

„V tom případě pokročme dál.“

„Yrty, říkal jsi, že nás chcete požádat o pomoc. Mohl bys nám vysvětlit, o jakou pomoc se jedná?“ dotázala se Pode.

„Nikdy v historii jsme nebyli početnou skupinou. Jenže v posledních pěti letech se k nám přidalo značné množství fagarů, toužících po svobodě. Proto jsme se rozhodli sesadit císaře Banalu.“

„Naše počty jsou podle našich odhadů dostatečné. Ale jen za předpokladu, že vše vyjde přesně tak, jak má.“

„To se stává jen zřídka,“ poznamenal jsem. „Většinou se pokazí několik věcí najednou.“

„Proto jsem tady. Pokud se něco pokazí, naše počty by se rychle ukázaly jako nedostatečné.“

„Takže ty chceš, abychom se k přidali k tvému odboji?“ napadlo Makju.

„V podstatě ano,“ připustil Yrty

„O něčem takovém my nemůžeme rozhodnout. To jediné, co bychom mohli, je, že to necháme rozhlásit po městě,“ pronesl Desfa.

„Jaký je váš plán?“ zajímalo Ykypa. „Předpokládám, že chcete zaútočit na palác. Nebo něco podobného.“

„Jinou možnost nevidíme,“ připustil Yrty.

„Kdybyste dostali jinou nabídku. Nabídku, která má mnohem větší šanci uspět. Přijali byste ji? I kdybyste měli plnit cizí rozkazy?“ tentokrát jsem se Yrtyho zeptal já.

„Pokud by ten plán byl opravdu tak dobrý, tak ano,“ klidně přiznal.

„A prozradíš nám ještě kolik vás je?“ opět se zeptal Ikyp.

„Je nás něco kolem pěti tisíc. Ale z pochopitelných důvodů vám přesné číslo říct nemohu. Ostatně, ani ho nevím.“

„Ještě poslední otázka,“ opět ji položil Ikyp „Máte kontakt i s jinými skupinami odboje na ostatních kontinentech?“

„Pouze s kontinentem Ajtry. Ale ti nám nikterak nepomůžou.“

„Myslím, že by to stačilo,“ ozvalo se z pootevřených dveří.

„Yrty, teď se prosím tě nelekni. Představíme ti našeho nového přítele,“ požádal ho Ikyp.

„Vypadá dost podivně, ale je to přítel,“ dodal jsem pro jistotu. Neboť jsem ten hlas poznal a s tím mi došlo, proč tu není Jaroslav.

„Pojď k nám, Jaroslave,“ pronesl nahlas Ikyp.

Načež se otevřely dveře v zadní stěně místnosti a z nich vyšel Jaroslav. Nutno podotknout, že Yrty sebou značně trhl, ale to bylo vše. Jak by asi reagoval na některého z těch prapodivných tvorů, které jsem viděl ve Velké Radě Společenství?

„Dovol Yrty, abych ti představil svého přítele Jaroslava z planety Země,“ pronesl jsem pokud možno co nejklidnějším hlasem.

„Kdo to je?“ zeptal se Yrty po několikavteřinovém zírání.

„To je, můj chlapče, Jaroslav. Člověk z hvězd. A můj přítel.“

„Tvůj přítel z hvězd,“ nechápal Yrty.

„Ano,“ potvrdil jsem mu.

„A kde se tu vzal? A proč?“

„To je velmi dlouhý příběh. Ale stručně řečeno, jsme si ho přivezli z naší vesmírné výpravy. A je tu, aby nám pomohl.“

„Vesmírné výpravy?“

Jestli Jaroslavův příchod Yrtyho překvapil, tak sdělení o naší vesmírné výpravě ho doslova rozhodilo.

„Vysvětlit ti to mohu později. Teď je pro tebe důležitá skutečnost, že jsme navázali přátelský kontakt s bytostmi z hvězd a ony nám jsou ochotny pomoci,“ vysvětlil jsem mu co možná nejjednodušeji přítomnost nefagařanů.

„Ale jak nám mohou pomoci?“ nechápal Yrty.

„Tak předně, jejich prostředky jsou z našeho pohledu až neuvěřitelné.“

„To bychom si mohli objasnit později,“ vložil se mezi nás Jaroslav. „Teď bychom se měli dohodnout na tom, jestli jste ochotni s námi spolupracovat. A také, jestli ty, Yrty máš od své skupiny nějaké oprávnění přijímat za ně podobná rozhodnutí.“

„Abych byl upřímný, mohu přijímat jen nějaká drobnější rozhodnutí. Ale. Něco takového, jako je spolupráce s nefagařany, a jestli se nepletu, tak i jejich vedením, je poněkud závažné rozhodnutí.“

„Myslel jsem si to. A kdo tedy má to právo?“

„No, přece naše vedení.“

„V tom případě. Můžeš mi s nimi dojednat setkání?“ zeptal se Jaroslav.

„Mohu něco lepšího. Mohu je sem přivést. A to během tří dnů. Já jsem totiž nepřišel tak úplně sám.“

„Jak to myslíš?“ zajímalo Pode.

„Vcelku jednoduše. Asi tak den a čtvrt chůze odsud jsme si založili malý tábor. Tudíž mi postačí dojít tam a pozvat oprávněného zástupce sem.“

„V tom případě bychom tam mohli zaletět se zulytem. Dokázal bys ten tábor najít i ze vzduchu?“ navrhl Jaroslav.

„Myslím, že ano. Ale v okolí tábora není žádné vhodné místo na přistání.“

„Zulyt, kterým poletíme, není velký. Bude nám postačovat volný prostor o třetinových rozměrech této místnosti.“

„V tom případě bych o jednom takovém místě věděl, ale je kousek stranou od našeho tábora.“

„To nevadí, Yrty. Stejně jsem neměl v plánu vyděsit všechny tím, že se zulytem přistanu v samém středu vašeho tábora.“ konstatoval Jaroslav.

10. Vůdci odboje

O tři hodiny později, jsem už letěl v společně s Yrtym za jeho nadřízeným. Zulgy s námi neletěl. A to navzdory tomu, že jsem mu nabízel, aby si konečně vyzkoušel let naostro. Jenže to odmítl, prý si na to ještě netroufne.

Několik posledních dní jsme několik fagařanů učili, jak se zulyty pilotují. Jenže jsme tak z bezpečnostních důvodů činili v hangáru, kde bylo doposud volné místo pro hvězdolet se zabudovanou stanicí igutli. Pro hvězdolet, se kterým sem k nám právě letěl Tomáš.

Asi nemusím nikterak zdůrazňovat, jak byl Yrty překvapen, když poprvé uviděl zulyt. A co teprve když jsme se rozletěli. Tak tiše a rychle. Podle toho, co mi prozradil Zulgy, tak jejich stroje jsou mnohem pomalejší a dost hlučné. Což mě dost překvapilo. Vždyť i oni používají antigrav. Ale to mi Zulgy vysvětlil tím, že jejich antigrav je jiného typu.

Triganské antigravы fungují jako magnety, které se navzájem odpuzují. Oproti tomu ten jejich gravitaci pouze ruší. Tudíž ve své podstatě způsobí, že stroj získá nulovou hmotnost. To jediné, co musí, je, uvést je do pohybu. A tyto motory jsou dost hlučné.

„Dávej dobrý pozor, Yrty. Ať ten váš tábor nemíneme. Nerad bych se tu zdržoval déle, než je zapotřebí.“

„Kousek doprava, Jaroslave,“ upozornil mě Yrty. „Dobrý, to by mohlo stačit.“

Několik minut jsme pak letěli přímým směrem, ale pak Yrty požádal o další drobnou úpravu kurzu. A o několik okamžiků později mě vyzval k zastavení.

„Támhle,“ ukázal nalevo. „Tam je to místo, kde si vystoupím.“
Následně jsem tam přistál.

„Když půjde vše dobře, tak se vrátím asi tak za půl hodiny,“ načež zmizel mezi stromy.

A skutečně, sotva uplynula půlhodina, byl Yrty zpět. A nebyl sám. Což byl jistý příslib dobrých zpráv.

„Dovolte, abych vás nejprve představil,“ začal jako první Yrty. „Toto je náš nový přítel z vesmíru a jmenuje se Jaroslav. A toto je Gašel. Jeden z našich vůdců.“

„Yrty říkal, že nám chcete pomoci s likvidací císaře?“ přešel Gašel přímo k věci.

„To je poněkud nepřesně řečeno. Ale principiálně by se to tak asi dalo říct. Nicméně likvidovat nikoho nehodláme,“ odpověděl jsem klidně.

„V tom případě nechápu, jak nám chcete pomoci, když nechcete císaře Banalu zabít.“

„Od takovýchto barbarských manýrů jsme již upustili.“

„Podle vás, jsme barbaři?“

„Ano. A to přímo učebnicový příklad.“

„Tak to vám tedy děkuji,“ odvětil Gašel poněkud ironicky.

„Není zač. Ale nic si z toho nedělejte. My jsme donedávna byli také takovými barbary,“ načež jsem se k velké úlevě Gašela usmál.

„Jak nám tedy zamýšlíte pomoci? Když nechcete být těmi barbary. A co to vlastně je? Ten barbar?“

Tak teď jsem na okamžik nevěděl, co říct. Tomášův automatický tlumočnický zřejmě slovo barbar neidentifikoval. Nebo ho fagařané vůbec neznají. Ostatně to by dávalo smysl. Vždyť původní význam onoho pozemského slova je vousatý. A oni jsou tak nějak vousatí po celém těle.

„Barbar je slovo, jehož význam se na mé domovské planetě mnohokrát změnil,“ začal jsem vysvětlovat. „Jako úplně první to znamenalo vousatý.“

„Vousatý?“ zeptal se nechápavě Yrty.

„Ano. To byl člověk, který si na tváři nechával růst vousy. Dalo by se i říct chlupy,“ dodal jsem vida jejich nechápavé pohledy.

„Takže proto jsme barbaři,“ usoudil Gašel.

„To ani ne. Druhý význam byl primitivní. Možná by se dalo říct, silně zaostalý. Jenže i tento význam už neplatí. S příchodem Vesmírného Společenství se význam onoho slova opět změnil. Označuje inteligentního tvora, jenž je schopen záměrně ublížit či dokonce zabít.“

„Jak nám tedy chcete pomáhat, když odmítáte zabíjet? Vždyť jiným způsobem se převrat udělat nedá.“

„Nevím Gašeli, co ti Yrty o nás stihl říct, ale my se nechceme připojit k vašemu odboji. My chceme, aby se váš odboj připojil k nám,“ prozradil jsem mu konečně. „A jen tak mimochodem. Státní převrat se dá udělat hned několika rozličnými způsoby. A ne vždy se musí bojovat,“ ještě jsem dodal.

„Chceš říct, že my bychom se měli podřídit rozkazům vás, cizinců z hvězd?“

„Ne tak úplně, ale dalo by se to tak říct.“

„A jak si to představujete. Vždyť se v našem světě nevyznáte. A co vlastně o nás víte? Jen to, co vám prozradilo těch několik fagařanů, které jste poznali.“

„V tom máš pravdu, Gašeli. Jenže my vám nechceme vládnout. Přišli jsme, protože nás Zulgy požádal o pomoc. Na základě našich vlastních zkušeností jsme vypracovali jistý plán, který dle našich odhadů vyjde.“

„Tak to jsem zvědavý, co jste vymysleli za úžasný plán, když náš svět vůbec neznáte,“ pronesl Gašel posměšně až výsměšně.

„O našem plánu ti řeknu jen toto. Ti, co se k nám přidají, odvezeme na planetu jménem Halaš a tam je podrobíme důkladnému výcviku. Teprve poté se dozví, jaký je náš plán.“

„A to mi jako má stačit? Vždyť jsi mi nic neřekl. Já nemohu poslat naše fagary někam, když vlastně ani nevím, kam a co tam budou dělat. A to nemluvím o přijímání rozkazů od někoho, jako jsi ty.“

„Pochop, že naší největší zbraní, je překvapení. Pokud se vaši vůdci dozví o naší přítomnosti, jak asi zareagují?“

„Pošlou na vás vojáky.“

„Ano, ale to by ještě náš plán mohl vyjít. Jenže kdyby se dozvěděli, jak přesně bude naše operace probíhat, co myslíš, že by se stalo, Gašeli?“

„Váš plán by se nejspíš rozpadl.“

„To ne, ale vše by se značně zkomplikovalo. Možná, že bychom se rozhodli pro odklad, třeba i na několik let.“

„To vcelku chápu, ale mě byste ho snad mohli prozradit?“

„Nemohli. Upřímně, Gašeli. Znáám tě sotva několik minut. A to je na získání naprosté důvěry trochu krátká doba. Nemyslíš?“

„Jsem jeden z vůdců odboje. To je snad dostatečná známka důvěry.“

„Není. Neznám tě, neznám váš odboj. A není zde nikdo, kdo by se za tebe mohl zaručit. Zulgy si sice je jistý, že váš člověk Yrty je opravdu tím, čím tvrdí, ale stoprocentní jistotu nemá. Upřímně, Gašeli. Z mého pohledu klidně můžete být císařskými agenty.“

„Obviňuješ nás ze zrady?!“ vybuchl Gašel.

„Nikoho jsem neobvinil, jen jsem řekl, jak to vypadá z mého pohledu a s jakými možnostmi musím počítat,“ pokusil jsem se mu to vysvětlit.

„Urážet se od tebe nenechám!“ odmítal mně pochopit Gašel.

„My nejsme žádní císařští agenti!“

„To jsem ani neřekl.“

„Taková urážka. To si od tebe nenecháme líbit!“

„Gašeli, já jsem neřekl, že jste císařští agenti,“ pokoušel jsem se mu vysvětlit, ale marně. Vůbec mě neposlouchal.

„Toto je náš svět, vetřelče! A my tu takové kreatury, jako jsi ty, nechceme! Takže se koukejte hezky rychle vrátit tam, odkud jste přišli! Beztak vás sem nikdo nezval!“

„Pozval nás sem Zulgy,“ pokusil jsem se namítnout, ale marně. Ten muž byl úplně mimo.

„Odcházíme,“ oznámil stroze. „Obejdeme se i bez těch podzemních zrádců. A jestli ještě někdy potkám tebe, nebo nějakého jiného vetřelce. Namíste ho zabiju!“ Načež se otočil a odešel.

„Nevím, co to do něho vjelo, ale promluví s ostatními vůdci. Ti budou jistě rozumnější,“ sdělil mi Yrty tiše.

„Vysílačku máš?“ zeptal jsem se ho pro jistotu.

„Samozřejmě, a Gašel o ní neví.“

„Tak si dávej pozor, ať se o ní nedozví, dokud si nepromluvíš s ostatními,“ ještě jsem ho upozornil. Ale tím náš rozhovor musel skončit.

Jakmile jsme se vrátili do našeho tábora, vydal Gašel rozkaz k okamžitému sbalení a odchodu. Prý musí okamžitě mluvit s ostatními vůdci odboje.

Cesta zpět nám trvala tři dny. Naše hlavní velitelství, naštěstí nebylo až tak moc daleko, jak se pozemšťan domníval. Ale ani my jsme mu nemohli prozradit vše. Taková důvěra nebyla ani na naší straně.

„Ani nevíte, jak mě mrzí slova, která vám nyní musím říct,“ začal Gašel, když se sešlo všech sedm velitelů odboje.

„Před několika dny navázal Yrty kontakt s podzemním městem, a v něm se setkal s jedním cizincem. Onen cizinec však nepochází z našeho světa. Nýbrž z vesmíru.“

„Z vesmíru? Ale jak by se k nám dostal?“ skočila Gašelovy do řeči velitelka Azirý.

„Nevím, ale domnívám se, že odpověď na vaši otázku bude znát Yrty.“

„Vy jste se s tím nefagařanem setkal?“ zajímalo Rotura. „A jak vypadá?“

„Setkal. A jak vypadá teď není důležité. Yrty nám zprostředkoval krátké setkání, během něhož mi toho onen tvor o sobě dost prozradil. Sdělil mi, že sem přišel, aby svrhl naše vládcy.“

„To vypadá jako dobrá zpráva,“ konstatoval Rutur

„Jenže není. Požádal jsem ho, aby se k nám, během našeho plánovaného povstání připojil. Jenže on odmítl.“

„Proč? To přece nedává smysl, když chce svrhnout císaře jako my,“ nechápal Dulim.

„Ten tvor mi záhy sdělil, že se k nám nepřipojí, protože se máme my připojit k němu a zcela se mu podřídít. Sice to nevyslovil, ale z jeho slov jsem pochopil, že to zamýšlel jako rozkaz. Navíc se domnívám, že ten vetřelec chová úmysl, stát se novým císařem,“ tak teď ve mně hrklo. Vždyť se nic takového nestalo.

„Jak by se mohl stát císařem? Když není fagařan?“ nechápala Giži. A na první pohled mi bylo jasné, že není sama.

„To nevím. Ten tvor tvrdil, že má, jakýsi plán, jak svrhnout císaře, ale odmítl mi o něm cokoliv sdělit, že prý pro něho nejsem důvěryhodný. Dokonce se mě pokusil obvinít z toho, že jsem císařský agent.“

„To je nestoudné,“ poznamenal Rutur.

„S tím mohu jen souhlasit, příteli. Proto jsem po několika dalších a podobně nestoudných slovech, rozhovor ukončil. Vetřelci jsem navíc sdělil, aby náš svět okamžitě opustil a už se sem nikdy nevracel. Jinak bych ho mohl při našem příštím setkání zastřelit.“

„To jsi udělal dobře, příteli,“ oznámila Malvaja. Vrchní velitelka odboje.

„Děkuji,“ poděkoval Gašel.

„A co ty, Yrty? Co nám k tomu řekneš?“ obrátila se poté na mně.

„Já nevím. Momentálně jsem tak trochu v šoku z těch polopravd a lží, co tu Gašel navykládal,“ řekl jsem po několika vteřinách.

„Co si to ke mně dovoluješ?! Ty bezvýznamná nicko!“ zařval na mě rozčíleně Gašel.

„Uklidni se, Gašeli,“ vyzvala ho Malvaja. Když viděla, že hodlá pokračovat v tom řvaní.

„To, co jsi vyslovil, jsou velice závažná obvinění, Yrty,“ obrátila Malvaja svou pozornost mým směrem.

„Žádná obvinění jsem nevyslovil, jen jsem správně pojmenoval Gašelova slova, madam.“

„Přesto je budeš muset dokázat,“ oznámila mi Malvaja, nezúčastněným tónem. „Začni třeba tím, že nám vypovíš, co se stalo během onoho setkání,“ nabídla mi.

„Velice rád. Je pravda, že pozemšťan Jaroslav odmítl nabídku připojení se k našemu odboji. Již před nějakou dobou se setkal se známým konstruktérem Zulgym, který záhadně zmizel před tři čtvrtě rokem. A to i se svými kolegy a rodinnými příslušníky. Navíc císaři přímo pod nosem.“

„O tom zmizení dobře víme, ale jak to souvisí s vesmírnými tvory?“ zeptal se mě velitel Dulim, dávný přítel mého otce.

„V podzemním městě jsem strávil příliš málo času. Takže jsem neměl kdy, seznámit se se všemi podrobnostmi. Ale mohu vám s klidným srdcem prozradit toto. Osobně jsem se setkal se Zulgym.“

„To byl určitě nějaký podvodník. Pravý konstruktér Zulgy je dozajista mrtev,“ konstatoval Gašel poněkud posměšným tónem.

„Není to žádný podvodník. Zulgyho znám od dětství. Jako dítě jsem mu dokonce říkal strýčku. Ačkoliv jím ve skutečnosti není.“

„Ale jak do toho ten Zulgy zapadá?“

„Jak jsem říkal, velitelko Azirý. Na podrobnosti nebyl čas. Ale podle toho, co mi strýček stihl prozradit, tak on a jeho přátelé, postavili nějaký stroj, který je schopen cesty ke hvězdám. A s ním také odletěli.“

„To je naprostý nesmysl, i malé kotě ví, že cesta ke hvězdám je holý nesmysl,“ posmíval se Gašel.

„Veliteli Gašeli, vaše slova jsou poněkud nelogická,“ konstatovala Malvaja. „Jak jinak by se sem k nám, mohl dostat onen cizinec, o kterém jste nám vyprávěl,“ dodala ještě.

„Pokračuj chlapče,“ vybídla mě vzápětí.

„Zulgy a jeho přátelé opustili Fagaru a někde v kosmu se setkali s nějakým Vesmírným Společenstvím. A po nějaké době je požádali o pomoc.“

„Co víš o tom Vesmírném Společenství?“ zajímalo Pilita, známého astronoma.

„Je mi líto, pane. Ale o Společenství vím jen to, že je přátelské a mírumilovné.“

„A ten jejich plán, víš o něm něco?“

„Mluvili jsme o něm, ale pan Jaroslav moc sdílný nebyl, velitelko Giži. Podle toho, co mi Jaroslav prozradil, chtějí

přesunout co možná nejvíc dobrovolníků na vzdálenou planetu Halaš. A tam je podrobit nějakému výcviku.“

„Jakému, výcviku?“ chtěl vědět velitel Rutur.

„To nevím, veliteli. Zulgy mě sice poznal, ale stoprocentní jistotu dozajista neměl. Ostatně se není čemu divit, neviděl mně řadu let. A o zbytku odboje nevědí zhola nic. Takže nám už z principu nemohou zcela důvěřovat.“

„Vzájemná důvěra se musí teprve vybudovat.“ uznala Malvaja.

„To vše je jen převrácení mých slov,“ ozval se po delší době Gašel. „Je nad slunce jasné, že pronikli do Yrtyho mysli a donutili ho jednat v jejich prospěch.“

„To jsou závažná obvinění, veliteli. Můžete nějak svá slova podpořit?“

„Dávám vám na to své slovo, velitelko Malvajo. To by měla být dostatečná záruka.“

„Za běžných okolností by i byla. Jenže tu máme dvě téměř protichůdná tvrzení. A obě jsou podpořena pouze vašimi slovy. Tudíž, jeden z vás dvou lže.“

„Samozřejmě, že lže Yrty,“ obvinil mně Gašel.

„Možná. Yrty,“ obrátila se vrchní velitelka Malvaja na mě, „Gašel tě nařkl, že jsi pod vlivem nefagařanů. Jenže to není jak prokázat. Proto jsem se rozhodla takto.“

„Osobně vyberu několik důvěryhodných mužů a v jejich doprovodu se vrátíš zpět do podzemního města, kde dohodneš další setkání. Ale tentokrát se ho zúčastním já sama.“

„To nebude zapotřebí, madam. Jaroslav mi, ještě v podzemním městě, svěřil jejich komunikační přístroj, jehož prostřednictvím se s ním mohu kdykoliv spojit. Jen nesmím být hluboko v podzemí.“

„Ty jsi měl u sebe po celou tu dobu nějaký přístroj patřící tomu vetřelci?! A nic jsi mi neřekl?!“ vybuchl Gašel hněvivě.

„Vždyť nás jeho prostřednictvím mohou špehovat! To tě nenapadlo, ty pitomče!“

„To by stačilo, Gašeli,“ napomenula ho Malvaja. Pak se obrátila na mě. „I když se mi Gašelova reakce nikterak nezamlouvá, musím s jeho slovy souhlasit, Yrty.“

„Chápu vás madam, ale Jaroslav mi tvrdil, že se jedná pouze o komunikační přístroj. Navíc mě s ním naučil pracovat. A ta potenciální možnost, že by nás jeho prostřednictvím mohli špehovat? Tak ta mě také napadla, ale říkal jsem si, že si nějak tu vzájemnou důvěru vybudovat musíme.“

„To bychom mohli ještě akceptovat, ale je zde ona skutečnost, že jsi o tom přístroji neřekl svému veliteli.“

„A vy byste mu o tom řekla, velitelko Malvajo? Poté co byste byla svědkem rozhovoru mezi Jaroslavem a Gašelem. Když v něm Gašel z ničeho nic začal ignorovat cizincova slova a význam těch ostatních hbitě převracel.“

„Nic takového se nestalo!“ opět dal Gašel průchod svému nespravedlivému hněvu.

„Co se stalo, nelze odestát,“ konstatovala Malvaja. „Můj rozkaz platí. Jen s malou změnou. Mé strážě tě doprovodí na povrch a odvedou tě na několik hodin odsud. Pak se spojíš s tím tvorem a dojednáš naše setkání.“

11. Zrádce

Yrty se mi ozval čtvrtého dne a hned s dobrou zprávou. Vrchní velitel jejich odboje se se mnou chce setkat osobně. Po krátké poradě jsme se shodli, že se sejdem za tři dny a to na stejném místě, jako jsme se onehdy sešli s Gašelem. A tak se i stalo.

„Rád tě zase vidím, Yrty.“

„I já tebe, Jaroslave. Dovol, abych ti představil Malvaju, nejvyšší velitelku našeho odboje.“

„Je mi ctí, že se s vámi setkávám, madam.“

„I mně je ctí, že vás poznávám. A doufám, že se o vás dozvím víc. Yrty byl poněkud stručný, když o vás mluvil.“

„To bude asi tím, že toho o mně ví méně než málo,“ řekl jsem spíš ze zdvořilosti. „Ostatně, setkali jsme se jen na krátkou chvíli.“

„Ano. I to mi sdělil. Ale to prozatím můžeme odložit. Nyní je nejdůležitější, aby se objasnilo vše, co se stalo mezi vámi a Gašelem.“

„Mezi mnou a Gašelem?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Mám na mysli ten váš rozhovor. Gašel nám o vás pověděl, řekněme, dost nelichotivé věci. Oproti tomu Yrty tvrdí něco jiného.“

„Už tuším, odkud vítr fouká. Domnívám se, že se jedná o pokračování toho Gašelova nelogického výbuchu.“

„O tom nic nevím, ale pokud byste nějak mohl prokázat, co se zde opravdu stalo, dost by mi to pomohlo.“

Požádal jsem o okamžik strpení. Načež jsem si došel do zulytu pro tablet a vyhledal v něm záznam mého setkání s Gašelem. Pak jsem ještě přepnul audio výstup na místní jazyk. Načež jsem se vrátil k Malvaje.

„Zde mám záznam pořízený mou osobní kamerou,“ načež jsem ukázal na malou kameru připevněnou k mému oblečení. „Račte se podívat,“ ještě jsem dodal. Pak jsem spustil přehrávání.

„Jestli se vše odehrálo přesně tak, jak jsem právě viděla, tak nechápu, proč Gašel reagoval tak, jak reagoval. A to nemluvím o tom, co nám pověděl po svém návratu,“ okomentovala nahrávku Malvaja.

„S tím už vám nepomohu.“

„Já vím. A abych byla upřímná, tak začínám tušit příčinu Gašelova chování. Již delší dobu vím, že se v našem středu skrývá zrádce.“

„Domníváte se, že nás Gašel zradil, velitelko?“ promluvil Yrty poprvé od představení své nadřízené.

„Na konkrétní závěry je brzy, ale tato situace tomu nasvědčuje. Nicméně to budeme řešit až po návratu,“ uzavřela onu záležitost Malvaja.

„Teď bych se opravdu ráda dozvěděla něco víc o tom vašem plánu. Na tom záznamu jste toho opravdu moc neřekl.“

„Já vím, ale také jsem to tam vysvětlil.“

„Ano, ale přesto, byste mi k tomu měl říct něco víc.“

„Náš plán vám momentálně neprozradím, ale pokusím se vám vysvětlit, alespoň nějaké věci okolo.“

„Tak na to jsem zvědavá.“

„Posadíme se na to,“ vybídl jsem je a sám jsem využil příhodný kámen.

„Před nevím kolika lety jsme my lidé z planety Země postavili velký hvězdolet a pojmenovali ho Aurora Borealis. Ten se vydal prozkoumat několik bližších hvězdných soustav. Jenže u třetí soustavy došlo k tragédii. O bok Aurory se otřel jeden asteroid. Samotná Aurora sice nebyla nikterak vážně poškozena, jenže

náraz způsobil prudké trnutí stranou. Načež nikdo z posádky nebyl připraven a všichni byli prudce vymrštěni ke stropu. Což mělo za následek smrt celé posádky.“

„Naštěstí pro Zemi to přežili tři lidé, kteří byli tou dobou na povrchu planety.“

„O několik měsíců později se na sousední planetě setkali s trosečníky z triganského průzkumného hvězdoletu. Po několika týdnech se k nim přidal druhý triganský hvězdolet.“

„S pomocí jeho posádky se mým krajanům podařilo doletět s Aurorou na planetu obývanou rovněž Trigany.“

„Po jistých formalitách souhlasila Velká Rada Společenství s tím, že k Zemi vyšle vlastní hvězdolet. Neboť mí krajané, tak říká, ve Společenství uvázli.“

„Aurora sice byla v letu schopném stavu, ale na tu vzdálenost neměla vhodnou posádku.“

„A tak se k naší planetě po mnoha letech přiblížil triganský hvězdolet. Triganské hvězdolety totiž létají podsvětelnou rychlostí. Ostatně i Aurora byla podsvětelná. I když jen těsně.“

„Jenže Země není jednotná. Je na ní několik desítek států a o jednom by se dalo říct, že si dělal, co chtěl. Bez ohledu na mínění druhých.“

„Po návratu našich tří kosmonautů se začaly hýbat i věci na Zemi. Země požádala Společenství o pomoc s dopravními obtížemi. A Společenství nám věnovalo technologii zulytů,“ načež jsem ukázal na zulyt, kterým jsem přiletěl.

„Po poradě s většinou států na našem kontinentu jsme začali přecházet na zulytovou dopravu v mé vlasti. Tehdy jsme to pojali jako pokus. S tím, že až se tato technologie osvědčí a takříkajíc, vžije, poskytneme jí další zemi.“

„Jenže ona problémová země projevila zájem o zulyty také. Přišli za naším největším odborníkem a začali se ho vyptávat na

letové schopnosti zulytů. Nakonec se zeptali, jak se na zulyty připevňují zbraně.“

„Když jim na to Tomáš odpověděl, že dohoda mezi námi a Trigany zakazuje jakékoliv zneužití zulytů, a instalace zbraní, jí rozhodně je, neboť Trigané jsou mírumilovní a absolutní pacifisté, oni zástupci prohlásili, že tato dohoda, se jich netýká, protože oni s ní nesouhlasily a s Trigany nejednali. Skutečnost, že zulyty smíme poskytnout jen těm zemím, které tuto podmínku přijmou a to bez jakýchkoliv výhrad, jednoznačně odmítali.“

„Vrcholem těchto událostí bylo jejich obvinění, že my, Češi, nedodržujeme dohody. Ačkoliv jsme žádnou dohodu neporušili. Na rozdíl od nich.“

„Po nějaké době nás dokonce napadli vojensky. Jenže my jsme se jim dokázali ubránit. A to navzdory tomu, že na své straně měli početní přesilu a moment překvapení. Každopádně jsme je přemohli, aniž by na jejich straně zahynulo víc než několik desítek vojáků. Oproti tomu oni se holedbali svou lidskostí, a přitom povraždili několik set tisíc našich lidí.“

„Poté, co jsme jejich vrahy zpacifikovali a uvěznily, přišla jejich další zrada. Unesli naši premiérku a ukryly ji na jedné ze svých zahraničních základů. Co se samotného únosu týče, tak nám navzdory všem důkazům tvrdili, že naše premiérka nasedla do letadla a odletěla z jejich území. To, že ono letadlo letělo přímo až do Čech a po přistání v něm premiérka nebyla, jim nikterak nebránilo v neustálém tvrzení, že s tím letadlem odletěla.“

„Tuším, že to byly dva měsíce, když se nám konečně podařilo ji najít. A tehdy naše vláda rozhodla poslat policejní jednotku, aby ji osvobodila. Asi nemusím nikterak zdůrazňovat, že se nám podařilo premiérku zachránit. Přitom jsme zajali celou posádku té základny. A to prosím bez jediné ztráty na obou stranách.“

„V následujících měsících se na nás obrátilo několik států s prosbou o pomoc. Většinou se jednalo o pomoc s potížisty z oné arogantní země. Oni totiž měli spoustu vojenských základen rozestých po celém světě. Jenže státy, na jejichž území se tyto základny nalézaly, rozhodly, že je musí opustit. A když se tak nestalo do uplynutí stanovené lhůty, obrátily se na nás s žádostí o pomoc. A my jsme jim vždy ochotně pomohli.“

„A pokaždé jsme použili Kubánskou metodu. Tak někdo pojmenoval metodu, jakou jsme použily při záchraně paní premiérky. A vždy úspěšně bez obětí na životech.“

„A tuto metodu chceme použít i zde. Jen k jejímu realizování potřebujeme spoustu pilotů, kteří budou pilotovat takovéto zulyty.“

„Dobrovolníky odvedeme na planetu Halaš, kde se naučí pilotovat zulyty. A také je tam zasvětime do podrobností našeho plánu. K tomu zřídíme něco jako velící štáb. V něm budete většinou vy, Fagařané. My vám pouze dodáme podklady a vy podle nich rozvinete náš plán pro potřeby vašeho světa.“

„Moc mi to neulehčujete, Jaroslave,“ povzdechla si Malvaja. „Váš příběh je zajímavý, i když jste mi o tom plánu stejně nic neřekl.“

„Já vím, ale pochopte, že náš plán stojí na okamžiku překvapení. Kdyby se vaši vládci dozvěděli, že se na ně chystáme, dozajista by se na nás připravili. Což by nebylo dobré, ale ani tragické. Jenže, kdyby se dozvěděli podrobnosti našeho plánu, znamenalo by to přinejmenším, odklad na neurčito. V nejhorším případě i zrušení celé operace. A pak bychom je museli nahánět po jednom.“

„Chápu, ale ještě jedna věc mi není jasná. Z vašich slov jsem pochopila, že nechcete nikomu ublížit. Takže co s nimi chcete dělat?“

„Konečně správná otázka,“ pronesl jsem s mírným úsměvem. „Na jedné planetě jsme vybudovali velikou věznici. A tam chceme ubytovat všechny zdejší darebáky.“

„To zní zajímavě,“ poznamenala Malvaja. „Nebojíte se, že vám utečou? A jak je tam chcete dostat?“ zeptala se následně.

„Věznice je v podzemí a povrch planety je obyvatelný jen ve skafandru. A co se dopravy týče? Brzy budeme mít k dispozici stanici igutli. Ta nám umožní okamžité spojení s planetou Halaš a samozřejmě i s tou vězeňskou.“

„Říkal jste, že tu stanici budete mít k dispozici brzy. Můžete mi alespoň prozradit, jak brzy to bude?“

„Je mi to líto, ale i tentokrát vás musím zklamat. Ne však, že bych nechtěl, ale nevím, kdy přesně se tak stane. S jistotou vím jen to, že to bude za několik týdnů.“

„A co chcete do té doby dělat?“ zajímalo Malvaju.

„Shánět dobrovolníky. Spojit se s místním odbojem a pokud možno tak i s odbojem na ostatních kontinentech. Při prvním setkání mi Yrty naznačil, že byste mohli mít kontakt s odbojem z kontinentu Ajtry.“

„Myslím, že to vám mohu potvrdit. A ještě k tomu přidám, že naši přátelé z Ajtry mívali nějaké styky na Fartě a Nyjvatu. Ale už nevím, jak dobré ty kontakty byly. A o Volraši nevím zhora nic,“ prozradila mi.

„Musím přiznat, že mě vaše slova potěšila. Jak se říká u nás. Kapkou lze spustit lavinu.“

„Potom co jsem se s vámi setkala osobně, si jsem naprosto jistá, že nám Gašel nestoudně lhal. Tudíž jsem ochotná vám pomoci.“

„Mezi našimi lidmi nechám rozhlásit zprávu, že sháníme velké množství dobrovolníků, kteří podstoupí speciální několikátýdenní výcvik.“

„Smím se zeptat jaký má ten váš stroj dolet?“

„Na jedno nabytí dokáže obletět celou planetu.“

„Tak to je o dost víc, než zvládnou ty naše,“ neudržel se Yrty.

„V tom případě vám poskytnu spolehlivého průvodce, který vás dovede ke skupině na kontinentu Ajtry,“ navrhla mi nečekaně Malvaja. „Samozřejmě bychom se s nimi mohli spojit běžným způsobem, ale to by trvalo několik týdnů. A z vašich slov soudím, že by bylo dobré spojit se s nimi co možná nejdříve.“

„V tom máte naprostou pravdu.“

„Ještě poslední věc. Yrty má od vás nějaké komunikační zařízení.“

„Ano,“ potvrdil jsem ji. „Ostatně jeho prostřednictvím jsme domluvili dnešní schůzku.“

„Já vím. Ale chtěla bych o tom zařízení vědět něco víc.“

„Máte na mysli něco konkrétního?“

„Ano. Tak tedy, na jakou vzdálenost to zařízení funguje.“

„Asi pět set kilometrů. Ale dost to ovlivňuje terén. Například hory velice účinně brání signálu v cestě,“ odpověděl jsem po pravdě.

„Takže už víte, že naše základna je někde v okruhu pěti set kilometrů.“ Konstatovala Malvaja klidně.

„Spíš bych řekl, že je asi tak sto až sto padesát kilometrů odsud. Někde mezi severním až východním směrem.“

„Jak jste na to přišel?“ zeptala se Malvaja překvapeně.

„Prostá dedukce. Zprvce signál přicházející od Yrtyho byl dost silný. Tudíž nemohl přicházet z tak velké dálky.“

„Za druhé. Cesta sem vám trvala nějaké tři dny. A vzhledem k tomu, že se pohybujete stejně jako my. Odhaduji, že za den neurazíte víc než padesát kilometrů.“

„A za třetí. Směr od severu až po jihozápad odděluje poměrně široká a prudká řeka. Její překonání by bylo značně obtížné. A na jihovýchodě jsme pro změnu my.“

„Vidím, že jste celkem všímavý.“

„Snažím se.“

„Ještě se vás zeptám na jednu věc.“

„Ptejte se, na co chcete. Rád vám odpovím na vše. Vyjma podrobností o našem plánu.“

„Škoda. Doufala jsem, že vás nachytám,“ odvětila Malvaja s drobným úsměvem.

„Chtěla bych se s vámi ještě někdy setkat, ale vzdálenost mezi naší základnou a podzemním městem není zrovna malá. A jak jste poznamenal vzájemná důvěra se teprve musí vybudovat.“

„Co tedy navrhuje?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Navrhuji Yrtyho. Já jako vrchní velitelka odboje jsem mu vždy důvěřovala. A událost s Gašelem, mou důvěru v něj jen posílila.“

„Zulgy si je vcelku jist, že je tím, kým tvrdí, a malý Yrty prý býval nesnesitelný rošťák,“ úkosem jsem pohlédl na Yrtyho. „Ale prý byl pravdomluvný a poctivý.“

„Je vidět, že Zulgy zná dobře mého kmotřence. A rošťák je to pořád.“

„Kmotřence?“ zopakoval jsem překvapeně.

„Ano, ale to teď není důležité. To, oč mi jde, je, že Yrtymu důvěřuji. A domnívám se, že i vy mu alespoň částečně důvěřujete. Když jste mu svěřil jeden ze svých komunikačních přístrojů.“

„Jistou důvěru si u mne získal. Ale dnes jsem se s ním setkal podruhé. A to na vybudování naprosté důvěry nestačí.“

„Já vím, ale na to, oč mi jde, by to mohlo stačit. Ostatně nějak si tu důvěru musíme začít budovat.“

„V tom s vámi souhlasím.“

„Tak tedy. Napadlo mě, že by Yrty zůstal zde s vámi a vy byste ho naučil létat s tím svým strojem.“

„V tom nevidím problém. Výcvik pilotů zahájíme hned po navázání spojení s Halašem.“

„Takhle jsem to nemyslela. Já bych ráda, kdybyste ho začali učit teď hned. A až se to naučí, mohl byste mu půjčit jeden stroj a on by pro mě mohl zaletět vždy, když bych s vámi chtěla mluvit.“

„Rozumím vám. Chcete něco jako osobního pilota.“

„Ano,“ potvrdila mou domněnku Malvaja.

„Myslím, že bych na to mohl přistoupit.“

„Děkuju,“ poděkovala mi Malvaja.

„Jak dlouho ten výcvik bude trvat?“ zeptal se Yrty

„Těžko říct. Samotné řízení zulytu je velice jednoduché. Ale při současném stavu věcí to nestačí. Nestačí jen naučit tě řídit zulyt, ale také musíš dosáhnout jisté úrovně dovedností. A to chce čas.“

„V tom případě nám tu vyvstává jeden drobný problém,“ oznámil nám Yrty

„Problém? Jaký problém?“ nepochopila Malvaja. A nebyla v tom sama. Ani já jsem žádný problém neviděl.

„Komunikační přístroj. Jsem přece jediný, kdo s ním umí pracovat. A pokud zůstanu zde, tak nebudu moci zprostředkovávat spojení mezi městem a odbojem.“

„Vtipálku.“ Odbyl jsem ho. „Dej mi tu vysílačku.“ Vyzval jsem Yrtyho.

Následně jsem zkontroloval stav baterie. Načež jsem Malvaje vysvětlil, jak se s ní pracuje a samozřejmě, jak zjistit, kolik energie v ní zbývá. Což bylo poněkud obtížnější. Oni zde totiž čísla píší jinak než my. Takže jsem musel vytáhnout kus papíru a

napsat na něj naše číslice. Naštěstí zdejší systém psaní čísel byl zcela totožný jako ten náš. Jen ty znaky byli jiné.

„Ještě si to naposledy shrňme,“ začala Malvaja. „Vy teď potřebujete co možná nejvíc dobrovolníků, které odvedete na jinou planetu a tam je naučíte pilotovat ty vaše zulyty.“

„Ano.“

„To zařídím. Hned po návratu nechám vyhlásit nábor dobrovolníků.“

„Jako další potřebujete zkontaktovat ostatní kontinenty. Na to vám pošlu jednoho fagara a ten vám s tím už pomůže. A to je asi tak vše.“

„Ještě tu je jedna věc.“

„Ano? A jaká?“

„Ten velitelský štáb,“ definitivně jsem se rozhodl. „Náš plán počítá s tím, že udeříme po celé planetě. Jenže se zde nevyznáme. Takže potřebujeme plánovače, kteří to tu znají. Odvezeme je na Halaš a tam budou pracovat na detailech. Budeme potřebovat vypracovat podrobný seznam míst, a pokud to půjde tak i popis dané oblasti, budov a fagarů, kteří budou naším cílem.“

„Tak tedy ještě plánovači.“

Krátce na to jsme se rozešli s příslibem budoucí spolupráce, včetně navázání spojení s odbojem na sousedním kontinentu Ajtry.

Čtvrtého dne, po našem setkání se se mnou spojila Malvaja. A hned se mě zeptala na věžeňskou planetu, o které jsem mluvil. Prý mají prvního zájemce o ubytování.

Po svém návratu se totiž dozvěděla, že Gašel byl uvězněn. Neboť se pokusil utéct. A to navzdory rozkazu, který mu dala sama Malvaja ještě před svým odchodem.

Jenže Gašel neuposlechl a hned během první noci se pokusil o útěk. Později tvrdil, že se chtěl vrátit ke své rodině. Na otázku, proč tak činil potají a v noci, odpovídal slovy. „Nechtěl jsem nikoho obtěžovat.“

Dále mi Malvaja oznámila, že průvodce, který nás zavede k odboji na sousedním kontinentu, je už na cestě a za několik dní bude na místě našeho dřívějšího setkání.

Pak mi ještě prozradila, že po poradě s ostatními veliteli zahájila nábor dobrovolníků pro výcvik na Halaši.

12. Ajtry

Pátý den po setkání s Malvajou, dorazil příslibený prostředník, který nás má spojit s odbojem na kontinentu Ajtry. A musím přiznat, že jeho vzhled mě velice překvapil.

Už jsem se setkal se spoustou fagařenů, ale o všech se dá říct, že vypadají stejně. Jenže tato žena byla jiná. Přesněji řečeno. Fagařané se neoblékají jako my. To jediné, co nosí, jsou jakési šortky. Tudíž jsou vidět téměř celá jejich těla. A všechny bych popsal jako vzpřímené mourovaté kočky. V průměru o hlavu menší než člověk.

Jenže tato žena měla celou hrud' a břicho sněhově bílé. Navíc měla výrazně delší srst.

Představila se mi jako Filfi. Na víc s ní dorazila i Malvaja, která se rozhodla, že s námi navštíví kontinent Ajtry.

Po krátké poradě jsme nasedli do zulytu a odletěli do podzemního města, kde jsme hodlali počkat do tmy. U pobřeží se totiž pohybují hlídky a ve dne bychom stěží unikli jejich pozornosti. To by se sice dalo obejít letem ve výšce, ale i když je zulyt malý, někdo by si ho mohl všimnout během stoupání a klesání.

„Je čas, dámy,“ vyzval jsem obě ženy, když se dostatečně setmělo.

„Už jdeme,“ odpověděly obě současně.

Od Filfi jsem získal jakési nepřesné souřadnice našeho cíle. Díky čemuž jsme mohli letět přímo. Až v blízkosti kontinentu Ajtry měly přijít na řadu Filfiny znalosti tamní krajiny.

„Tak Filfi pobřeží je na dohled.“

„Pozor na hlídky,“ připomněla mi Filfi, že je střeženo i zdejší pobřeží.

„Na termu nic nevidím,“ poznamenal jsem.

„Škoda, že nás nenapadlo nainstalovat do zulytu radar. Aspoň do jednoho,“ postěžoval si Luboš.

„Na to sis měl vzpomenout o pár týdnů dřív,“ odpověděl jsem mu.

„Zdejší pobřeží poznávám,“ promluvila po chvíli Filfi, „ale jsme trochu mimo. Odhaduji, že musíme letět asi tak deset kilometrů na sever.“

A tak jsem zamířil udaným směrem. Naštěstí vše probíhalo hladce a na žádnou hlídku jsme nenarazili.

„Támhle. Tam je to správné místo,“ oznámila Filfi, po necelých osmi kilometrech letu podél pobřeží na sever.

„A co teď?“ zeptal jsem se jí.

„Musíme k támhle té skále,“ načež ukázala na nedalekou skálu vybíhající hodný kus do moře.

„U hladiny je malý otvor. Myslím, že se jím ten váš stroj protáhne.“

„Támhle je,“ všimla si otvoru Malvaja.

„Je dost úzký a nízký,“ konstatoval jsem, co jsem viděl.

„Většina ho je pod hladinou, ale po několika metrech se chodba značně zvětšuje. A to jak na šířku, tak i na výšku,“ prozradila nám Filfi.

„Letím dovnitř,“ oznámil jsem. Byť to bylo zbytečné.

Opravdu. Po několika metrech se tunel začal pozvolna zvětšovat. Odhadem jsme mohli urazit padesát metrů, když tunel skončil. A my jsme se ocitli v prostorné jeskyni.

„Napravo je nevelký kamenný výběžek. Ten se používá jako molo,“ prozradila nám Filfi.

„Co se bude dít dál?“ zeptal jsem se poté, co zulyt přistál na kamenném mole.

„Vystoupíme a půjdeme najít někoho z odboje,“ pronesla Filfi, jako by to bylo něco neskutečně snadného. Jenomže, ono to tak opravdu bylo, jak se ostatně vzápětí ukázalo.

„Malvaja a Luboš zůstanou v zulytu. Luboši, kdyby se něco pokazilo. Odvezeš Malvaju domů.“

„Spolehni se, šéfe.“

Pár metrů za molem začínaly jakési schody. Jejich nepravidelný tvar naznačoval, že se jedná o přírodní útvar.

„Jak dlouho si myslíš, že nám bude trvat, než najdeme někoho z odboje?“ zeptal jsem se Filfi po několika schodech.

„Abych byla upřímná, my nikoho hledat nebudeme,“ odpověděla mi. „O kus dál je šikovně ukrytý telefon. Jeho prostřednictvím se s nimi spojíme přímo a oni sem pak někoho pošlou.“

„Jak dlouho na ně čekáš?“

„To je různé. Hodinu až den. Nejčastěji to ale bývá něco kolem dvou hodin.“

„Tady na mě počkej,“ vyzvala mě Filfi po několika minutách chůze. Načeš mě opustila. A po méně než pěti minutách se opět vrátila.

„Tak. Vše je zařízeno. Teď se vrátíme k zulytu, kde počkáme na příchod zdejších.“

„Proč jsem sem chodil?“ zeptal jsem se nechápavě. Neboť jsem ve své přítomnosti neviděl žádný smysl.

„Nechtělo se mi jít samotné,“ odpověděla klidně Filfi.

„Teď mě napadá. Jak jste na tom s jazyky? Mluví každý kontinent jinou řečí, nebo máte jeden společný jazyk?“

„Kdysi, před sjednocením jednotlivých států, mluvil každý z kontinentů několika rozličnými jazyky. Ale dnes máme na celém světě jediný, společný jazyk,“ vysvětlila mi Filfi.

„To je dobře. Alespoň nám to usnadní komunikaci. A kdy se ukáže někdo z místních?“

„Asi za hodinu,“ odpověděla mi. „Slíbili mi, že budou spěchat, ale rychleji to prostě nejde.“

„Hodina není moc,“ usoudil jsem.

„Proč jsem s tebou nemohl jít dál?“ ještě mě napadlo.

„Místní skupina mě žádala, abych umístění jejich telefonu bez jejich souhlasu nikdy nikomu neprozradila.“

Nakonec uplynulo víc než hodina a půl, než se dostavilo pět zástupců místního odboje. A hned na začátku utrpěli menší šok. A to v podobě mé a Lubošově maličkosti.

Vzápětí na to přišlo druhé překvapení. Což nebylo nic jiného než náš původ.

A nakonec tu byl náš dopravní prostředek. Nebo-li, zulyt.

Na ten, česky řečeno, čuměli jako telata na nová vrata. Každopádně se brzo vynadávali a mohlo se začít jednat.

Nejprve jsme se ale museli trochu seznámit.

„Omlouvám se za naši neomalenost,“ ujal se slova nejstarší z místních. „To víte, našinec jen zřídka potká návštěvníky z hvězd,“ pronesl s upřímným pobavením.

„To znělo, jako kdybyste již nějaké potkal,“ odvětila Malvaja pobaveně.

„Také, že ano. A to již několikrát,“ odpověděl stařík k našemu obrovskému překvapení. A vzápětí na to dodal. „A pak jsem se pokaždé probudil,“ čímž nás všechny příjemně pobavil.

„Zvláštní, mně se o mimofagařanech ještě nikdy nezdálo,“ nadhodila Filfi.

„Neboj, teď se ti už bude zdát jen a jen o mě,“ prohodil Luboš sebejistě. A svá slova doplnil šibalským mrknutím na Filfi.

„To radši, aby se mi už nikdy nic nezdálo, než taková noční můra,“ odsekla Filfi. Přitom na ní bylo vidět, jak přemáhá smích.

„Ach ti mladí,“ povzdech jsem si. „Ale teď se vraťme k tomu, proč jsme tady.“

„Správně. Zábava může pár minut počkat,“ dal mi za pravdu stařík.

„Tak tedy, Podle toho, co nám do telefonu sdělila Filfi, soudím, že vy jste Malvaja. Vrchní velitelka odboje na sousedním kontinentu Čiga.“

„Správně,“ potvrdila stručně Malvaja.

Stařík jí pokývnutím poděkoval za potvrzení.

„Já se jmenuji Umůt. A v podstatě jsem váš zdejší protějšek. Toto je má vnučka a nástupkyně Guži. Dále zde je Fygr, Pabga a Halhan.“

Pak jsem se ujal slova já.

„Naše dvě dámy již znáte. Já, se jmenuji Jaroslav Šikula a tenhle snový šprýmař se nazývá Luboš Kouřil. Oba pocházíme ze vzdálené planety Země.“

„A co vás sem přivádí? Hádám, že o společenskou návštěvu se nejedná,“ zajímalo Guži.

„Na to vám velice rád odpovím, ale je to poměrně dlouhý příběh. Takže bychom se na něj mohli posadit,“ vybídl jsem je.

„Je tomu asi tři čtvrtě roku, co z kontinentu Čiga, záhadně zmizel Zulgy, vrchní konstruktér tamních létajících strojů. A s ním několik jeho kolegů a samozřejmě i jejich rodiny.“

„O tom jsme něco zaslechli i tady,“ poznamenal Umůt.

„Prý to bylo dost divné. Většina z nich zmizela z místnosti, která měla pouze jeden vchod. Ten byl navíc uzamčen a přede dveřmi stálo několik strážných,“ dodal Halhan.

„Správně,“ potvrdil jsem.

„Jak ale mohli tak zmizet?“ chtěla vědět Guži.

„Velice se omlouvám, ale to vám prozradit nemohu. Ne, že bych to nevěděl, ale není to moje tajemství.“

„Škoda,“ povzdechla si Guži zklamaně.

„Ale mohu vám říct toto. Zulgy a jeho přátelé, vymyslely a postavily nadsvětelný hvězdolet. S ním pak odletěli do vesmíru, kde, po nějaké době, narazili na Vesmírné Společenství.“

„Po rozluštění vašeho jazyka. Následovalo obligátní seznámení, zakončené vysvětlením, proč vaši krajané odletěli z Fagary.“

„Nebudu zdržovat podrobnostmi, ale nakonec nás Zulgy požádal o pomoc. I když přímo nás neoslovil. Svou žádost předložil Velké Radě Společenství a ta teprve oslovila nás. A tak jsme tady.“

„A co tu chcete dělat? Dost pochybuji o tom, že čapnete císaře Kurafa za ocas. Naložíte ho do svého hvězdného stroje a odvezete do kosmu, kde ho hodíte do nejbližší hvězdy.“

„Ne, to opravdu neuděláme, Pabgo. To by nám Společenství nikdy neodpustilo.“

„Proč by vám to nikdy neodpustili?“ zajímalo Umůta.

„Celé Společenství je mírumilovné a násilí se všem hnusí. A to doslovně.“

„V tom případě nechápu, jak nám chcete pomoci?“ nechápala Guži.

„Celkem jednoduše. Má domovská planeta, není členem Společenství. Navíc je považována za částečně barbarskou. Ostatně, vy jste na tom stejně. A neznamená to nic jiného než, že se naši lidé dokáží vzájemně zabíjet.“

„Tak tenhle problém zde máme také,“ poznamenala Filfi.

„Kdysi jeden pozemský stát unesl vysoce postavenou členku naší vlády. A když jsme zjistily, kde ji vězní. Padlo rozhodnutí poslat pro ni speciální policejní jednotku. Naši paní premiérku jsme tehdy osvobodily během několika minut. Přitom nebyl nikdo zabit ani zraněn. A to na obou stranách. K tomu jsme odvezli všechny vojáky z oné základny do vězení na jiné planetě. A následně jsme je postavili před mezinárodní soud.“

„Metodu, kterou jsme tehdy použili, někdo nazval Kubánskou metodou. Jelikož ona základna, stála na území státu jménem Kuba. Byť patřila jiné zemi a samotná Kuba, na ni neměla žádný vliv.“

„Každopádně jsme tuto metodu použili několikrát na různých místech našeho světa. A vždy úspěšně. Proto jsme se rozhodli použít ji i zde. Jen ve větším měřítku.“

„Co je to za metodu?“ zeptal se starý Umůt.

„V tom tkívá náš největší problém. Jednou z našich hlavních zbraní je naprosté utajení. Proto jsme se rozhodli, že na přidělenou planetu Halaš, přemístíme co možná největší množství dobrovolníků. A tam je naučíme pilotovat tyto stroje. A samozřejmě je seznámíme s naším plánem.“

„Dále tam chceme vytvořit něco jako velící skupinu. Ti budou mít za úkol uzpůsobit náš plán pro váš svět. Určí místa a samotné cíle, nastávající operace. A pokud budou chtít a zbyde jim na to čas a chuť, uvítáme je i ve výcviku pilotů.“

„Z vašich slov jsem pochopila, že vše bude stát na letectvu,“ pochopila můj záměr Guži.

„V podstatě ano. Ale jsou zapotřebí i jiné, neméně důležité úkony.“

„To mi je jasné, ale jde mi o to, že pilotování létajících strojů je značně obtížné, proto to zvládne jen málokdo.“

„To platí pro vaše stroje. Naše staré pozemské stroje na tom byly podobně. Ale řízení zulytů je až neuvěřitelně snadné. Jediné, co potřebujeme, je, aby se piloti naučili jisté obratnosti.“

„Takže, po nás chcete spoustu pilotů a nějaké ty plánovače a velitele,“ uzavřel to Umůt.

„Přesně.“ Potvrdil jsem mu.

„A jak ten převrat chcete provést? Vzhledem k tomu, že jste sem přišli z Čiga. Domnívám se, že zamýšlíte osvobodit celý náš svět,“ zajímalo Pabgu.

„Chtěli bychom uskutečnit převrat na celé Fagaře. Na všech kontinentech současně.“

„A co bude potom? Kdo zde bude vládnout? Vy?“

„Ne. To vy. Máme takovou představu, že vlády se újmou ti, kteří provedli převrat. Ovšem jenom na čas. Než dojde k uklidnění vzniklé situace a stabilizaci poměrů. Pak uspořádáte svobodné volby, ve kterých si lid vybere své vůdce. Ovšem jen na několik let. Pak dojde k dalším volbám.“

„Na Zemi známe několik volebních systémů. Po převratu vás s nimi seznámíme a vy pak můžete některý z nich použít. Nebo si vytvoříte vlastní. Podmínkou však je, že zde budete mít demokratické zřízení.“

„Tuto podmínku snadno přijmeme,“ připustila Guži bez váhání.

„Budu k vám upřímný,“ vzal si slovo Umůt. „S tím celosvětovým převratem to nevidím moc dobře. K jeho realizaci potřebujete místní. Jednak potřebujete fagary, kteří se na daném území vyznají. A také piloty, kteří se tam vyznají.“

„Ano. V tom spočívá počátek celé operace,“ přiznal jsem bez jakýchkoliv okolků. Ostatně, to bylo jasné od počátku.

„Vím a v tom je ta potíž. Je zde pět kontinentálních států. Vy máte spojení s odbojem na Čigu. K tomu si klidně připište i nás, Ajtry. Fartu si také můžete připsat na seznam. Jenže to je vše.“

„Vše? Co myslíte tím, vše?“ nechápal Luboš. A nebyl sám.

„To je prosté. Do nedávna jsme měli spojení i s kontinentem Nyjvat. Jenže před několika měsíci byl tamní odboj rozdrcen. A s Volrašem také nemáme žádné spojení. A pokud se nepletu, tak ho nemá ani nikdo jiný,“ uzavřel to stařík.

„Fagar, který je naší spojkou na Fartu, byl nedávno vážně zraněn. A jeho zástupce ještě nedorazil. Nevím, kdy přesně dorazí, ale pokud se vrátíte, řekněme, za týden, dozajista tu již bude a doprovodí vás na Fartu,“ navrhla nám Guži.

„Já k tomu jen připojím, že se poradíme v širším kruhu a prodiskutujeme vaši nabídku. A až se vrátíte, dostanete naši konečnou odpověď,“ sdělil nám své konečné rozhodnutí starý Umůt.

Následně se fagařané ještě důkladně vyptali na Zemi a Společenství. Ale i když jsme jim odpověděli na všechny otázky, tak jsme jim nemohli odpovídat do nekonečna. A tak jsme se rozloučili s příslibem dalšího setkání.

13. Hlídka

Zpáteční cesta ubíhala klidně. Jediné, co mě znepokojovalo, byla skutečnost, že se začínalo rozednívat. Ale náš úkryt není až tak daleko od pobřeží a zulyt je rychlý.

„Co to bylo?“ zeptaly se obě ženy současně. A snad i trochu polekaně.

Něco totiž začalo bubnovat do našeho zulytu. Naštěstí ne moc silně.

„Střílí po nás.“ Odpověděl jim Luboš, klidným a vyrovnaným hlasem.

„Cože?“ zděsily se taktéž obě ženy.

„Zatím se není čeho bát. Náš zulyt má posílené opláštění. Takže odolá palbě z ručních zbraní.“ Chtěl jsem říct, většině ručních zbraní, ale v poslední chvíli jsem si to rozmyslel.

„Na to, aby nás sestřelili, by museli sáhnout po těžším kalibru,“ doplnil Luboš.

„Vidíš někde někoho?“ zeptal jsem se Luboše.

„Na obloze je čisto.“ řekl Luboš.

„Kulky naráží na spodek zulytu,“ upozornil jsem ho na skutečnost, kterou zcela evidentně přehlédl.

„Pravda,“ přiznal klidně a konečně se začal dívat správným směrem.

„Támhle, na břehu. Mezi těmi balvany,“ ozvala se Filfi ze zadního sedadla.

„Co teď? Uletíme?“ zajímalo Malvaju.

„Viděli náš zulyt a dozajista o nás podají hlášení. Včetně toho, že nám jejich střelba nikterak neuškodila. A to si ještě nemůžeme dovolit,“ odpověděl jsem jí.

„Tak, co chcete dělat? Zabít je?“

„Nejsme barbaři,“ odpověděl jsem jí trochu pohoršeně.

„Tak co tedy?“ zopakovala Filfi Malvajinu otázku.
Neodpověděl jsem. Místo toho jsem se obrátil na Luboše.

„Luboši, připrav si několik uspávacích kuliček. Provedu ostrý obrat a prudce klesnu. Pak nad nimi proletím. Tak miř dobře.“

Luboš otevřel malou přihrádku, kterou měl přímo před sebou. V ní bylo uloženo a dobře zajištěno, patnáct uspávacích kuliček. A také malý otvor, určený k jejich bezpečnému odhazování. V podstatě to byla miniaturní bombovnice. Jen munice nebyla smrtící.

„Jsem připraven. Jen nad nimi trochu zpomal. Jinak bych se nemusel trefit,“ požádal mě Luboš.

Naštěstí se trefil hned na první pokus. Během třetího přeletu po nás už nikdo nestřílel. A tak jsem se rozhodl zastavit přímo nad nimi.

„Vypadá to, že všichni spí,“ konstatovala Malvaja to, co jsme viděli všichni.

Následně jsem vzal do ruky vysílačku a spojil se se základnou.

Za slabou čtvrthodinku dorazili zbývající tři zulyty. Škoda, že jsme si jich nepřivezli víc. Nebo aspoň jeden větší.

Po jejich příletu jsme konečně přistáli. A brzy jsme si ověřili, že vojáci opravdu spí. Pak jsme je začali nakládat do zulytů, ve kterých přiletěli jen piloti.

Jenže zde se nám to krapet zkomplikovalo. Do zulytu se pohodlně vejdou čtyři lidé, či fagařané. Dva dopředu a dva dozadu. Tudíž jsme měli devět volných míst. Jenže vojáků bylo jedenáct. Podle Filfi to byla běžná pobřežní hlídka. Deset vojáků, plus velitel.

Nakonec jsme se rozhodli, že do dvou zulytů naložíme o jednoho pasažéra navíc.

„Vždyť jsou v bezvědomí, takže si na trochu nepohodlí stěžovat určitě nebudou,“ prohlásil Jindřich na půl žertem.

Jenže tu ještě zbývalo jejich vybavení a zbraně. To už se nám do zulytů opravdu nevešlo.

Takže jsem nakonec rozhodl, že naše čtveřice zde počká. Ostatní mezitím odletí na základnu, kde rychle vyloží jeden zulyt a ten se sem obratem vrátí, pro ty krámy.

Ne, že bychom je k něčemu potřebovali, ale proč po sobě nechávat zbytečné stopy. Takhle to bude vypadat, že se celá skupina ztratila. Nebo dezertovala. Samozřejmě z toho mohou podezírat i odboj, ale nebudou mít jediný důkaz na podporu této domněnky.

Na základně mě už netrpělivě očekávali Zulgy s Pižinem. Jenže tam nebyli kvůli uvítání. Nýbrž kvůli zajaté hlídce. A hned po mém příchodu to dali jasně najevo.

„Co chceš s těmi vojáky dělat, Jaroslave? To jste je tam nemohli nechat?“ zeptal se Pižin, sotva se za mnou dovřeli dveře místnosti.

„Viděli náš zulyt. A stříleli po nás. Takže je nemůžeme nechat jen tak odejít. Brzy by podali hlášení nadřízeným o podivném létajícím stroji, který se nedá sestřelit. Co myslíte, že by následovalo?“ pokračoval jsem dál. Aniž bych jim dal prostor pro odpověď.

„V tom lepším případě by jim nikdo nevěřil. Ale spíš by se domnívali, že se jednalo o nějaký nový typ obrněného létajícího stroje od sousedů.“

„Také by to mohli vyhodnotit jako předzvěst nadcházejícího útoku. Což by mělo za následek mobilizaci vojska a zvýšenou

ostražitost. A to by nám velice ublížilo. My potřebujeme, aby pohlaváři zůstali hezky v klidu.“

„No dobrá. Přesvědčil jsi nás,“ připustil smířlivě Pižin.

„Ale co s nimi? Nebo spíš kam s nimi?“ zeptal se Zulgy.

„Vedle hangáru vyhloubíme improvizované vězení a tam je budete hlídat.“

„My? Proč my? Jsou to vaši zajatci.“ Tento úkon se Pižinovi zcela evidentně nezamlouval.

„Protože nás, pozemšťanů, je na celé Fagaře celkem pět. A všichni máme plné ruce práce. A vy dva je hlídat nemusíte. Jistě najdete nějaké dobrovolníky.“

„Zajdu do města,“ nabídl se Pižin.

„Je to jen na osm či devět dní,“ ještě jsem dodal. „Pak dorazí Tomáš se stanicí igutli.“

„Takže je odešlete na jinou planetu,“ došlo Pižinovy.

„Už tam na ně čeká pěkné vězení,“ potvrdil jsem mu.

„Jak dlouho je tam chcete věznit?“ zeptal se Zulgy.

„Jsou to jen vojáci. Ani na okamžik nepochybuji o tom, že jen plnili rozkazy. Takže je po nějaké době vrátíme zpátky. Ale to nebude dřív, než uskutečníme převrat.“

„Jsem zvědavý, jak na to budou reagovat? Obzvlášť až uvidí někoho z vás, lidí. To pro ně asi nebude moc příjemné překvapení,“ uvažoval o tom Pižin.

„To asi nebude, ale pro jistotu, bych se jim neukazoval dřív, než dorazí Tomáš a nenaváže spojení s vězeňskou planetou.“

„Proč?“ nechápala Palaj, která právě přišla a slyšela jen několik posledních vět.

„Pro jistotu. Co kdyby se jim podařilo utéct. Teď vědí jen o jednom zulytu. O tom si mohou myslet, že to je nějaký nový typ létajícího stroje z jiného kontinentu. Ale kdyby věděli o naší přítomnosti?“

„Chápu. Tím by dost vážně ohrozili naše budoucí kroky.“

„Přesně tak, Palaj,“ potvrdil jsem ji.

„Chápu, ale teď, proč jsem přišla? Nevím, co jste s nimi provedli, ale stále jsou v bezvědomí.“

„To je v pořádku. Uspávací prostředek, který jsme na ně použili, způsobil, že se vzbudí až po dvou dnech.“

„A nedalo by se je probudit dřív?“ chtěla vědět Palaj.

„Dalo, ale proč to? Když je nemáme kam zavřít? Dva dny spánku jim neublíží a my jim zatím vyrobíme útulné vězení.“

„Tak jak to šlo?“ zeptal se nás Pižin, sotva jsme vystoupili ze zulytů.

„Na Ajtry se rozhodli, že se k nám přidají,“ prozradil mu Zbyšek.

„A co Farta? Jak jste dopadli tam?“

„Těžko říct. Vyžádali si dva týdny na rozmyšlenou.“

„Co si na tom chtějí tak dlouho rozmýšlet?“ nechápal Pižin.

„Možná, že se pletu, ale vůdce tamního odboje, je poněkud dominantní,“ začal jsem vysvětlovat. „Vypadalo to tak, že on rozhoduje o všem a ostatní jen vykonávají rozkazy.“

„To nezní moc povzbudivě,“ usoudil Pižin.

„Nezní,“ dal jsem mu zapravdu. „Každopádně, zpočátku šlo všechno hladce. Vyslechl si naši nabídku a snadno se smířil s tím, že mu teď neprozradíme podrobnosti našeho plánu.“

„Jenže pak se začaly objevovat potíže. Vyslovil přání, i když se nestydím říct, že to byla podmínka, že on bude velet veškerým přípravám na operaci. Včetně operace samotné. Samozřejmě jen pro svůj vlastní kontinent. Ostatní ho vůbec nezajímali.“

„Poněkud sobecký postoj,“ ohodnotil to Pižin.

„Zdá se ti? Tak chvíli počkej. To hlavní teprve přijde.“

„Něco mi říká, že se mi to nebude líbit, Jaroslave.“

„Nebude,“ potvrdil jsem mu. „Nakonec se zeptal, co se bude dít po převratu. Zajímalo ho, kdo bude novým císařem. Vysvětlil jsem mu, že tu chceme vybudovat demokratickou vládu místních obyvatel. A to ho dost rozčílilo. Ačkoliv to celkem dobře skrýval.“

„Nechápu, co ho na tom mohlo tak rozčítit?“

„No, příteli, já si myslím, že on by se chtěl stát novým císařem.“

„A sakra,“ ulétlo Pižinovi.

„Moje slova,“ vmísila se mezi nás Malvaja. „Taky mě to dost překvapilo, ale přesto souhlasím s Jaroslavovým odhadem.“

„A jaká je, podle vás naděje, že se k nám odbojí na Fartě přidá?“

„Zeptej se nás za dva týdny. Abych byl upřímný, tak vyznat se ve Valánoch, tak se totiž jmenuje, moc nedalo.“

„Říkal jsi, že se jmenuje Valán?“ zeptal se mě Pižin.

„Ano. Alespoň tak se nám představil.“

„Už to je hodně dlouho, ale kdysi jsem zaslechl něco o tom, že se císařovna Mažalá neshodla se svým mladším bratrem. Ten pak po nějaké době beze stopy zmizel. A také se jmenoval Valán.“

„Ty myslíš, že se jedná o jednu a tutéž osobu?“ zeptala se Malvaja.

„Může to být jen shoda náhod,“ odpověděl Pižin.

„Ale také nemusí,“ připustil jsem.

„To opravdu nemusí. Ale ať je to tak, či onak, vaše slova budu tlumočit městské radě co možná nejdříve,“ ukončil tuto část rozhovoru Pižin.

„A co tady?“

„Tady je vše při starém. Žádní noví zajatci. Žádní noví odbojáři. A žádné těhotné ženy.“

„Cože?!“ vyhrkla ze sebe překvapeně Malvaja. „Palaj už porodila? A proč jsi nám to neřekl hned na začátku?!“ zeptala se Malvaja vyčítavě.

„Jsem netušil, že by vás to mohlo zajímat,“ odvětil Pižin pobaveně a snad i trochu škádlivě.

Faktem je, že Malvaja se s těhotnou Palaj spřátelila.

„A co se jí narodilo?“ chtěla hned vědět Malvaja.

„Co se asi tak mohlo narodit kočce? Štěně určitě ne.“ Pronesl pobaveně Zbyšek.

„Je to děvče,“ prozradil Pižin. A hned na to se zeptal. „Co je to štěně?“

Chtěl jsem mu odpovědět po pravdě, ale Zbyšek mě předběhl.

„Štěně je mládě psa.“

„A pes je co?“

Lezeš do pasti, Pižine. Řekl jsem si v duchu. A nemýlil jsem se.

„Obrázek pozemských koček si viděl, že?“

„Ano.“

„Jenže to byla, takzvaná, kočka domácí. Na některých místech naší planety se ve volné přírodě vyskytuje celá řada různých druhů koček. A drtivá většina je mnohem větší.“

„Jak moc větší? Jako já?“ zajímalo Pižina.

„Všechny chodí po čtyřech, ale kdyby se postavily na zadní, tak by byly asi tak o dvě hlavy vyšší než ty. A rozhodně o dost těžší a silnější. Navíc to jsou šelmy.“

„Sice to je docela zajímavé, ale nechápu, jak to souvisí s těmi psy?“

„Vydrž, příteli. Tohle ti vyprávím jen pro názornou představu. Jak jsem již řekl, jsou to šelmy. A to velmi zdatné šelmy. I mnohem větší zvířata se jich obávají. Jenže tu jsou právě ti psi. Moment, myslím, že mám v tabletu jednu fotku,“ načež mu na svém osobním tabletu ukázal fotku psa. Myslím, že to byl jezevčík, ale moc dobře jsem to neviděl.

„To je ten pes? Nevypadá moc nebezpečně. Dokonce si dovedu představit, že bych si s tím tvorem rozuměl,“ prohlásil Pižin sebejistě.

„Zdání klame, příteli. Psi jsou děsně agresivní a také to jsou něco jako úhlavní nepřátelé koček. A to navzdory faktu, že jsou polovičního vzrůstu než ty kočky. Většina z nich strašně slintá. A ty sliny? To je kapitola sama pro sebe. Jen ti prozradím, že ty sliny smrdí. Fakt hodně smrdí.“

Naštěstí jsme už byli u Zulgyho hvězdoletu, kde si Palaj přála porodit své dítě.

Po vstupu do hvězdoletu proběhlo zdlouhavé a nestydím se říct i obligátní obdivování novorozeněte, o kterém i zde všichni říkali, jak je krásné. I když to malé kotě se mi opravdu líbilo. Narozdíl od pozemských novorozeňat. U těch se to říká nejspíš jen tak ze slušnosti.

My muži jsme to vzali zkrátka. Zato Malvaja a Filfi. Ty se nad tím kotětem div nerozplynuly. A to doslova.

„A kde vlastně je Yrty? Já myslela, že na nás počká tady,“ vzpomněla si Malvaja na svého ztřeštěného kmotřence.

„On tu není?“ zareagoval překvapeně Zulgy.

„Když to na Palaj přišlo, nabídl se, že mě zastoupí a donese vězňům večeři,“ vysvětlil nám Zulgy. „Od té doby jsem ho neviděl,“ dodal vzápětí.

S přítomnými krajany jsme si vyměnili všeříkající pohled a jako jeden, jsme spěšně vyrazili do provizorního vězení.

Cesta nám zabrala jen chvilku. Neboť cely jsme umístili hned vedle přední části hangáru.

V okamžiku, kdy jsem prošel dveřmi do vězeňské chodby, mi spadl kámen ze srdce. Už na první pohled jsem viděl, že všechny cely jsou zavřené.

Jenže vzápětí byl onen tíživý pocit zpět. Co když je Yrty v jedné z těch cel? Jenže jak by se tam dostal? Došlo mi vzápětí. Uvěznění vojáci dostávají jídlo skrze malá dvířka. Těmi by se nikdo neprotáhl. Navíc na vnější straně je malý stoleček, na který se položí porce jídla a pak se teprve z bezpečné vzdálenosti otevrou.

„Zkontrolujeme cely,“ rozhodl jsem.

Vězení jsme vytvářeli poněkud narychlo. A vzhledem k tomu, že jsme neměli žádné zámky, opatřily jsme dveře prostou petlicí. Ale aby se nedala otevřít zevnitř skrze okénko na podávání jídla, byla petlice umístěna pod stolkem, a aby bylo možné petlici otevřít, musel se stolek zcela sklopit. Čímž překryl celé okénko.

Opatrně jsme otvírali cely. Ovšem pokaždé jen jednu. Letmo jsme nakoukli dovnitř. Přičemž jsme ignorovali zděšené vojáky. Momentálně nás nezajímalo nějaké důkladné utajování naší přítomnosti. V tuto chvíli pro nás byl tím nejdůležitějším Yrty.

„Tady je!“ oznámil nám Kamil, jakmile nahlédl do sedmé cely.

„A je tu spousta krve!“ ještě dodal.

„Uhněte. Pusťte mě dovnitř,“ dožadoval se Jindřich, náš zdravotník.

„Žije,“ ozvalo se za okamžik. „Zranění není příliš velké. A tak se krvácení zastavilo samo, ale i tak ztratil spoustu krve,“ sdělil nám svou diagnózu Jindřich.

„Neměli bychom ho přenést?“

„Opovažte se,“ odmítl Jindřich Kamilův návrh, a to dost jednoznačně.

„Nejprve ho musím důkladně prohlédnout, Vypadá to, že se s tím zpropadeným vojákem popral. Takže by mohl mít i nějaká další, vnitřní, zranění.“

„Jak ti můžeme pomoci?“ zeptal jsem se, doufaje, že budeme moci pro Yrtyho něco udělat. Jen tak tam stát a dívat se bylo, mírně řečeno, frustrující.

„Přineste mi lékárničku. Je ve hvězdoletu, v mé kajutě.“

„Hned ti ji přinesu,“ odvětil Zbyšek. Načež se rozběhl k hvězdoletu.

„A najděte toho hajzla, co mu to udělal,“ dodal Jindřich.

„Luboši, Kamile. Každý si vezměte jeden zulyt a prohledejte okolí. Já řeknu Malvaje, co se stalo Yrtymu a pak se k vám přidám i se Zbyškem.“ Načež jsem vyrazil opačným směrem než oni. „A vezměte si k ruce jednoho fagara!“ ještě jsem na ně zavolal.

14. Vojenské tažení

Ještě štěstí, že jsem tam ty neschopné vojáky nechal. Pomyslel jsem si. Beztak by mě jen zdržovali. A za svou neschopnost si ostatně nic jiného nezaslouží. Stejně to byla jen prašivá lůza.

A ten zmetek hlídač? Doufám, že už je po něm. Hlavu jsem mu nakrápl hezky a těch pár kopanců, co jsem mu přidal na rozloučenou? No, doufám, že jsem mu zpřerážel několik žeber. Ale za to, že mí zlomil ruku, si nic jiného ani nezasloužil. Hajzl jeden zrádcovskej.

Jednoho vojáka jsem si ale měl vzít. Aspoň by mi mohl pořádně zafixovat tu zpropadenou ruku. Jenže během útěku jsem byl rozčílený. Ten zmetek se bránil celkem dobře. Ale stejně mu to nepomohlo.

Naštěstí byl sám. Taková hloupost. Ale co mohu očekávat od těch šmejdů z toho jejich směšného odboje. Vždyť jim ani nedošlo, že strýc Gašel, je na naší straně. Informace, které nám posílá, byly velmi užitečné. A ti ubožáci z něj ještě udělali svého velitele.

Škoda jen, že nám strýc nikdy nedokázal říct, kde se jejich základna nalézá. Přece jen, asi mu zas tak moc nedůvěřují. Ačkoliv v posledním hlášení naznačoval, že už brzy by pro nás mohl získat souřadnice té jejich základny. Jenže se neozval už několik týdnů. A to se moc často nestává.

Mé úvahy přerušilo křoví. Naštěstí nebylo moc husté a dalo se s trochou té námahy projít. A za ním jsem objevil menší skálu.

Po krátkém uvážení jsem na ni vylezl. A vzhledem k tomu, že už svítalo, byl z ní vcelku dobrý rozhled po okolí.

Když jsem utíkal, byl už pozdní večer, ale slunce na hraně obzoru ještě prosvítalo. Takže jsem snadno určil, kde je sever a tam jsem se i vydal.

Východ slunce mi už jen potvrdil, že vytyčený směr držím.

Náhle jsem zpozorněl. Na jihu se totiž něco lesklo. Ne moc, ale dost na to, abych si toho všiml. Po chvíli jsem usoudil, že se jedná o ten malý létající stroj. Ten, který mí neschopní muži nedokázali sestřelit.

Najednou se objevil druhý lesklý objekt, těsně za tím prvním. A mně došlo, že tam jsou dva, ty tiché a malé létající stroje. Ten první byl až neuvěřitelně obratný. A ten druhý bude dozajista stejný.

Ale kde k nim přišli? Myšlenku, že se jedná o vynález povstalců, jsem okamžitě zavrhl. Ta pakáž by něco takového nedokázala vymyslet. Takže zbývá jediná možnost. Spojily se s některým nepřátelským císařstvím. Ale, se kterým?

To tu nevyřeším. Takže se jde dál. Sice bych si potřeboval odpočinout. Ale nemohu. Má povinnost k císaři je přednější. V noci jsem sice ušel značnou vzdálenost, ale přesto jsem ještě blízko nepřátelské základny.

Po chvíli jsem se ohlédl. Ale na obloze bylo čisto. Nikde jsem neviděl jediný létající stroj, ale část výhledu mi omezovala ona skála, na které jsem prve byl. Zajímal by mě, kdy přišli na to, že jsem jim utekl. Jestli na to přišli? Ale ty dva stroje se klidně mohly vracet z pátrání. Také by se mohlo stát, že po mně pátrali celou noc a teď to vzdali, nebo nechtějí riskovat, že je ve dne někdo spatří. Kdo ví, jak tomu je doopravdy. V ideálním případě na můj útěk ještě nepřišli. Ale to je jen zbožné přání.

O několik minut později jsem se opět ohlédl. A to, co jsem spatřil, mě moc nepotěšilo.

Nejprve jsem si všiml malého, nízko letícího stroje na východ od základny. Za okamžik jsem našel i druhý. Ten letěl mým směrem. Naštěstí ne přesně. Pokud nezmění kurz, mine mě ve značné vzdálenosti. Jenže ze základny vyletěly další dva stroje. Naštěstí letěli na západ a na jih. To mě trochu uklidnilo.

Jde se. Nařídil jsem si. Sice začínám být unavený, přece jen jsem šel celou noc. Ale odpočinek si teď nemohu dovolit. Snad to ještě několik hodin vydržím. Horší to bude s vodou. Jídlo jsem si vzal od toho zmetka ve vězení, ale s vodou to je horší. Snad brzy narazím na nějaký potok.

Měl jsem štěstí, brzy jsem narazil na malý pramínek. Sice byl opravdu malý, ale na zahnání žízně stačil. A hned vedle něj rostl kajgutový keř. Kdybych neměl zlomenou jednu ruku, mohl bych si z jeho plodů vyrobit několik čutor, ale takhle...

To je Kajgra. Poznal jsem město, ke kterému jsem se po pěti dnech chůze přiblížil. A ještě, že tak. Další den pochodu bych už asi nezvládl.

Takže ty krysy, co se odvážily na mě zaútočit, museli být ti rebelové, co se je snažíme již několik desetiletí najít.

Konečně udělali chybu a já, Šegal, je teď dostanu. Ale nejdřív musím ještě dojít do Kajgry, najít zdejší velitelství a dát se trochu do pořádku. Mezitím se připraví zdejší posádka k tažení na rebely. Tohle bude jejich konec.

Císař mě za to, dozajista, udělí medaili. Osobně. Možná mě i povýší na lorda. Ale musím si dát pozor, aby si mé zásluhy někdo nepřivlastnil.

Jakmile jsem vstoupil na vojenskou základnu, začala pro mě pracovat moje důstojnická uniforma. Každý hned viděl, kdo jsem a podle toho se ke mně choval.

„Okamžitě mě zaveďte za velitelem zdejší posádky,“ nařídil jsem prvnímu vojákovi, kterého jsem potkal za vstupní bránou. Nejradši bych to nařídil, jednomu z těch povalečů, co hlídají bránu, ale předpisy to nedovolují. Škoda.

„Rozkaz, pane. Račte mě prosím následovat. Tudy prosím,“ to je jiné chování než u těch prašivých zrádců. I když, řadový vojáci jsou také jen podřadná lůza, dobrá leda tak na špinavou práci.

„Jsme na místě, pane,“ oznámil mi voják splnění rozkazu.

„Odchod,“ poslal jsem toho špinavce pryč.

Načež jsem zaklepal na dveře. Velitel v takovém zapadákově bude zcela jistě osoba níže postavená, než jsem já. Ale přesto, takováto drobná zdvořilost může udělat dobrý dojem. A když po něm hodlám chtít, aby mi svěřil velení nad svými muži, měl bych se k němu chovat aspoň trochu zdvořile.

„Dále,“ ozvalo se zpoza dveří.

Zdravou rukou jsem otevřel dveře a vstoupil dovnitř. A vtom ve mně zatrnulo. Muž sedící za stolem byl, a to bez jakýchkoliv pochyb, velitel zdejší posádky, ale také měl stejné společenské postavení jako já. A to byl opravdu problém. Kdyby jeho společenské postavení bylo nižší než to mé, mohl bych ho snadno požádat o vojáky a on by mi musel okamžitě vyhovět.

V případě, že by byl společensky výše postaven než já, mohl bych ho požádat o vojáky a s odůvodněním, že se o vše postarám a on se nemusí namáhat, v takovém případě bych také mohl uspět.

Ale tato varianta pro mne byla naprosto katastrofální. V podstatě jsem ho o ty zatracené vojáky požádat mohl, ale on mi

vyhovět nemusel a mohl se mé operace ujmout sám a shrábnout tak všechno uznání pro sebe.

„Vítejte, přáteli. Posadte se a povídejte, co vás sem přivádí?“ přivítal mě zdvořile, ale přesto podezíravě. A přitom si ani nevšiml mého stavu.

„Jmenuji se Šegal a před pěti dny jsem uprchl z rebelského zajetí. Nyní bych vás rád požádal o jídlo a pití. Potom o lékařské ošetření. Při útěku jsem se střetnul s jedním z rebelů. Sice jsem ho zabil, ale ten zmetek mi během našeho krátkého boje zlomil ruku.“

„Dále bych vás rád požádal o vaši vojenskou jednotku, kterou bych rád zavedl na místo, kde mě ti zrádci věznili.“

„Já se jmenuji Užgu a rád vám pomohu s likvidací té škodné. Už téměř dvacet let tvrdím, že se tu někde skrývají, ale doposud jsem neměl žádný spolehlivý důkaz. Ale nejprve se postaráme o vás, příteli Šegali.“

„Děkuji, Užgu. Přesně v to jsem doufal,“ odpověděl jsem zdvořile, avšak opak byl pravdou. Z jeho slov mi totiž bylo jasné, že si hodlá připsat většinu mých zásluh.

V následujícím okamžiku zvedl Užgu telefon a nařídil, aby mi přinesli něco k jídlu. A také, aby se sem okamžitě dostavil posádkový lékař.

Lékař dorazil jako první, a hned se mi začal věnovat. Po krátké prohlídce potvrdil to, co jsem věděl od prvního dne.

„Ta ruka je opravdu zlomená. Ale není to tak vážné, vypadá to, že kosti jsou pěkně srovnané, takže vám jen dám pořádnou dlahu a o zbytek se postará čas,“ shrnul můj stav. „Máte nějaké bolesti?“ ještě se zeptal doktor.

„Už ne. První dva dny to dost bolelo, ale pak začala bolest ustupovat. Několikrát se sice zhoršila, ale to jsem si způsobil

nechtěným zavaděním o nějakou větev,“ odpověděl jsem mu po pravdě.

„Dobrá, v tom případě vám nebudu dávat léky proti bolesti. Ale kdyby něco, tak za mnou ihned přijďte.“

Jídlo mi přinesli několik minut po lékařově odchodu. A po něm jsme se začali věnovat otázce rebelů.

„To místo, kde vás věznili. Dokázal byste ho najít na mapě?“ zeptal se mě Užgu.

„Nevím,“ přiznal jsem upřímně. „Můžeme to zkusit. Asi to bude záležet na tom, jak podrobná vaše mapa bude.“

„Troufám si tvrdit, že naše mapy jsou dost podrobné,“ prohlásil sebejistě. „Ale jsou tam i místa, která moc prozkoumaná nemáme,“ připustil vzápětí.

„Po většinou jsem šel na sever. Takže nás budou zajímat jižní oblasti.“

„Okamžik strpení. Připravím patřičné mapy.“

„Můžete začít.“

„Před dvěma dny, jsem míjel několik výrazných skalních útvarů. Na mapě by měly být dobře viditelné.“

„Tady,“ ukázal mi na mapě jeden bod. „Tohle jsou Kuplické skály. Nejsou ničím výjimečné, ale v krajině působí dost výrazně,“ vysvětlil mi.

„To by mohlo být,“ připustil jsem. „Mohl jsem je míjet asi tak v desetikilometrové vzdálenosti.“

„Východním, nebo západním směrem?“

„Západním. A to dost přesně. Vzpomínám si, že přesně za nimi zapadalo slunce.“

„Výborně. Takže máme první orientační bod.“

„Den před tím jsem prošel kolem nějaké pukliny v zemi. Nebyla širší než metr, ale dlouhá byla dost.“

„To mi nic nepřipomíná.“

„Podrobně jsem si jí neprohlížel, ale takhle zpětně musím říct, že její okraje byly poměrně ostré.“

„To by mohlo znamenat, že se jedná o nějaký nový útvar, který ještě nemáme zanesený do map.“

„Obávám se, že na jiný výrazný bot si nevzpomínám,“ pronesl jsem trochu zklamaně.

„Nespěchejte. V klidu si naše mapy prostudujte. Třeba si na nich všimnete něčeho povědomého.“

„Ze zajetí jsem uprchl večer. A dopoledne jsem narazil na malý pramen.“

„Prameny jsou vyznačené zeleným kroužkem,“ sdělil mi Užgu. Několik následujících minut jsem studoval mapu.

„Myslím, že je to tento,“ ukázal jsem prstem na jeden tenký kroužek. „Předpokládám, že čím je kroužek tenčí, tím je pramen slabší.“

„To předpokládáte správně.“

„Dobrá, tak v tom případě by ta krysí nora měla být někde tady. Letecké snímky té oblasti asi nemáte?“

„Okamžik,“ vyzval mě, načež se odešel přehrabovat do jedné ze skříněk.

Po chvíli se vrátil s mapou složenou s různě sestříhaných fotografií.

„Omluvte tu kvalitu. Náš fotograf je sice dobrý, ale nesnáší výšky.“

„Pro naše účely to bude stačit.“

Chvíli jsem studoval mapu, ale pak jsem místo, kde mě věznili, našel.

„Tohle je to místo, kde mě drželi. Tady v té skále mají maskovaný vchod.“

„Maskování takových krys, bude dozajista dost ubohé,“ odfrkl si pohrdlivě Užgu.

„Ujišťuji vás, že ubohé není, ba naopak, je dokonalé. Zevnitř jsem vchod našel snadno, ale zvenčí jsem ho už neviděl. Navíc jsem použil jen obyčejné dveře. Jenže a tím si jsem naprosto jist, ven jsem utíkal skrz nějaký hangár v zadní části jsem totiž viděl jeden podivný létající stroj. A ten by těmi dveřmi neprošel. Takže se domnívám, že v oné skalní stěně musí být ještě velká hangárová vrata. Jenže zvenčí jsem nic neviděl.“

„Určitě byly na druhé straně. Vy jste vyšel zadním vchodem,“ rozhodl se Užgu.

„Mlčel jsem, i když jsem si byl naprosto jistý, že jsem vyšel hlavním vchodem, ale proč mu prozrazovat víc, než musím. Kdyby si nechtěl přisvojit mé zásluhy, tak bych s ním o tom diskutoval dál. Ale takhle?“

„Vezmu třetinu mužstva a ráno vyrazíme. Když půjde vše hladce, tak se vrátíme do tří dnů. I s rebely.“

„Ještě vám musím sdělit jednu informaci.“

„No tak povídejte, příteli.“ Já nejsem tvůj přítel. Ty zloději zásluh. Pomyslel jsem si v duchu, ale navenek jsem svůj hněv skryl.

„Ráno po mém útěku z oné oblasti vyletěly čtyři stroje. Jsem si naprosto jistý, že mě hledaly, ale to teď není důležité. To hlavní je, že byly velice malé a velice rychlé.“ Také byly neskutečně obratné, ale to jsem mu říkat nechtěl.

„Jakou nesli výzbroj?“

„To nevím, naštěstí jsem je viděl jen z dálky.“

„Škoda. Jak moc byly malé?“

„Odhadem tak dvoumístné.“

„Tak to moc vyzbrojené nebudou,“ usoudil Užgu.

„Vidím, že jste unavený. Jeden voják vás doprovodí do vašeho pokoje. Pro jistotu zůstane na chodbě, tak kdybyste

něco potřeboval, nebo se vám přitížilo, neváhejte se na něj obrátit. Má rozkaz vám ve všem vyhovět.“

„Děkuji, jste velice laskav.“ To určitě. Chceš mě mít pod dohledem. O nic jiného ti nejde. Pomyslel jsem si. Ještě, že tě nenapadlo zeptat se mě, jak mě zajali.

„Už to jsou čtyři dny, co velitel Užgo vyrazil na rebely, pane,“ připomněl mi Užgúv pobočník. Voják, kterého mi tu Užgo nechal k ruce.

„V cílové oblasti je spousta skal. Je velice pravděpodobné, že se rebelové rozprchli po okolí. A Užgo je teď nahání jednoho po druhém. Anebo je podcenil,“ usoudil jsem.

„Domníváte se, pane, že je mohli rebelové porazit?“

„Směšná myšlenka. Ale obávám se, že není nemožná. O počtu a výbroji rebelů nevíme zhola nic.“

„To nezní moc povzbudivě.“

„Počkám ještě jeden den, a pokud se do té doby něco nezmění, vezmu většinu zbylé posádky a vyrazím s nimi do pustin já osobně.“ Rozhodl jsem.

„Technikům vyříd, aby do zítřka zkontrolovali všechna vozidla a zbraně.“

„Rozkaz, pane.“

Škoda, že si ten idiot Užgo vzal všechny tři létající stroje. Aspoň jeden by se mi teď hodil. Na druhou stranu, jestli Užgo neuspěl, tak mě alespoň nepřipraví o mé zásluhy, ba naopak. Když teď dokážu to, co nedokázal posádkový velitel, vzroste i má prestiž v armádních kruzích.

Za jeden a půl dne jsme dorazili do cílové oblasti. A hned se u mě hlásili předsunutí zvědové. Jenže nic neobjevili. Tedy až na jednoho.

„Nedaleko odsud, jsem objevil vojenskou techniku a není žádných pochyb o tom, že patřila naší první skupině, pane.“

„Takže je rebelové rozstříleli,“ usoudil jsem.

„Tu oblast jsem pozoroval nějakou dobu, ale jen zpovzdálí. Obával jsem se, že by mě mohl zpozorovat nepřítel. V důsledku čehož bych nemohl podat hlášení.“

„A co si viděl?“ tenhle průzkumník nebude úplný idiot, jako ti ostatní. Pomyslel jsem si.

„Strávil jsem tam asi půl hodiny a za celou tu dobu se tam nic nepohnulo. A neviděl jsem tam ani těla, pane.“

„Rebelové je mohli pohřbít,“ vyslovil jsem nahlas svoji domněnku. „A co ta technika? Dalo by se z ní něco použít?“

„Technika nejeví žádné známky poškození, pane. Jen létající stroje. Ty jsou dozajista zničené. Vypadají jako kdyby se zřítily, pane. Ale jen dva, ten třetí jsem nikde neviděl, pane.“

„Nejspíš bude o kus dál,“ soudil pobočník.

„Jak je to možné?“ nechápal jsem. „Přece se nepropadli do země?“

„Nevím, pane, ale než jsem si všiml těch létajících strojů, myslel jsem si, že zkrátka opustili vozidla a dál šli pěšky.“

„Jak je to daleko?“

„Asi dvacet minut chůze na východ. Pokud dovolíte, ukážu vám to na mapě, pane.“

Kývnutím hlavy jsem mu to odsouhlasil. Načež voják vytáhl svou mapu a rozložil jí na kapotu nejbližšího vozidla.

„To je na druhé straně skály, kterou jsem označil jako úkryt rebelů,“ pronesl jsem nahlas. Ten blbec se opravdu domníval, že jsem uprchl zadním vchodem.

„Nějakých stop po boji sis nevšiml?“

„Ne, pane. Vše s výjimkou létajících strojů vypadalo naprosto nepoškozeně.“

„A co stopy po ostřelování? Myslím někde v širším okolí.“

„Dělové vozy stojí vepředu a tady u té skály je spousta kamení. Jistý si tím nejsem, ale domnívám se, že ji mohli ostřelovat, pane.“

„Tak je to jasné. Velitel Užgy byl navzdory mým slovům přesvědčen, že hlavní vchod do onoho hangáru je na opačné straně. A tak tam vedl svůj útok. Jenže se mylil.“

„Jakmile jeho jednotky zahájily palbu, čímž na sebe upozornil povstalice, rebelové si v poklidu vylezli z té své nory. A to hezky v bezpečí druhé strany. Načež zaútočili na Užgyho oddíl. Stejně jako onehdy na mě.“

„Ale jak, pane? Vždyť tam není jediné tělo a na vozidlech nejsou žádné stopy po střelbě.“ nechápal pobočník.

„To, kdybych věděl. Tehdy nám nad hlavou přeletěl jeden z těch jejich malých strojů. A pak jsem byl v zajetí.“

„Ale jak je to možné?“ nešlo do hlavy pobočníkovi. A nebyl sám, ani já jsem to nechápal.

„To nevím, ale musíme sledovat oblohu, a pokud se na ní objeví některý z těch jejich strojů, tak ho musíte okamžitě sestřelit. A to dřív, než se k nám přiblíží.“

15. Přepadení

Najednou se začalo vše otřásat. K tomu byly slyšet i tlumené rány.

„Zemětřesení,“ usoudil Tomáš.

„O tom pochybuji. Co má paměť sahá, tak tu nikdy žádné nebylo,“ odporoval mu starý lkyp, který se sem přišel podívat na triganský hvězdolet.

„Co jiného by to mohlo být?“ zeptal se Zbyšek.

„Ticho! A poslouvejte,“ nařídil jsem nekompromisně.

„Slyšíte, ty rány. Jsou nepravdělné a přicházejí odzadu. Řekl bych, že z levého rohu,“ sdělil jsem ostatním, co jsem slyšel. Načež jsme se opět zaposlouchali.

„Zní to, jako kdyby někdo ostřeloval zadní stěnu skály a to hned několika děly současně, Jaroslave,“ vyslovil Tomáš přesně to samé, co jsem chtěl říct i já.

„Jak silná je ta skála?“ zeptal se za okamžik.

„Sto metrů, ale přesně jsme to neměřili,“ odpověděl Jindřich.

„Tak to by mělo chvíli vydržet,“ usoudil Tomáš.

„Piloti a vrhači uspávacích kuliček do zulytů! Tomáši, pojd' se mnou. Zaskočíš za zraněného Yrtyho,“ nařídil jsem. Načež jsem se rozběhl ke svému zulytu.

Za okamžik byly ve vzduchu všechny čtyři zulyty a mířily na opačnou stranu skalního masivu. K místu, odkud přicházel zvuk explozí. Teď venku, jsem ty rány slyšel zřetelně. Což zahnilo i poslední stín pochyb o původu otřesů.

„Někdo se k vám snaží prostřít. Nebo si tu uspořádali cvičení,“ usoudil Tomáš, když jsme přiletěli blíž a uviděli vojenský oddíl a před ním řadu děl, nepřetržitě pálicích po naší skále.

„Cvičení to určitě není. To by takhle nestříleli,“ odtušil jsem.
„Ledaže by měli spoustu munice nazbyt. Spíš bych řekl, že za to může ten důstojník, co nám zdrhnul.“

„Ten, který tak surově zbil Yrtyho?“

„Jo.“

„Myslíš si, že je sem přivedl?“

„Je to možné, ale dost o tom pochybuji.“

„Proč o tom pochybuješ?“

„Protože hangár má jeden vchod, plus tunel do podzemního města. A nevěřím, že se ten voják v hangáru zdržoval. Průchod z vězení je kousek od dveří v hangárových vratech. Takže si jich musel hned všimnout. A upřímně, já bych se v nepřátelském hangáru dlouho nezdržoval.“

„Dobrá, ale jak to souvisí s tím, že jejich armáda ostřeluje skálu odsud?“

„Nejspíš jim jen popsal, kde je náš hangár ukrytý. A oni si to zkrátka chybně vyložili. Nebo se prostě spletli.“

„Možná ano, možná ne. Skutečností zůstává, že tu visíme jako čtyři terče. Je div, že si nás ještě nevšimli,“ probral mě Tomáš z uvažování.

Pohledem vlevo jsem si zkontroloval, že tam je Lubošův zulyt. A na druhé straně byli zulyty Kamila a Jindřicha.

„Takže, pánové,“ promluvil jsem do vysílačky, „rozestupy mezi jednotlivými zulyty budeme udržovat okolo dvaceti metrů.“

Během okamžiku byly rozestupy upraveny.

„Udeříme na ně z boku. Jindřichu, ty povedeš první nálet. Zaměř se na ta děla, my poletíme vedle tebe. Potom uděláme obrátku a druhý nálet povede Luboš. Je to všem jasné?“

„Ano,“ zaznělo trojhlasně z vysílačky.

„Tak tedy, standardní rychlostí vpřed.“

Ještě neuběhla jedna minuta od zahájení operace a my jsme dokončili obrat k druhému náletu. Když tu jsem koutkem oka zachytil něco, co se mi nelíbilo ani dost málo.

Na samém konci konvoje byly tři značně velké vozy. Tedy vozy? Právě se začaly zvedat do vzduchu. Takže to nemohly být vozy. Byly to létající stroje, jak je nazývali místní a právě startovaly.

„Okamžitě vpřed,“ nařídil jsem. „Jindřichu, zaměřte se na ty tři letouny.“

„Jaroslave, Gidku si myslí, že trefila jen dva,“ ohlásil Jindřich, jenže to už po nás začali střílet.

„Plnou rychlostí vpřed,“ nařídil jsem, aniž bych se nad tím nějak zamýšlel.

Za chvíli jsme byli mimo dostřel. A tak jsem nařídil zastavit a otočit se.

„Koukejte, dělostřelecká palba slábne,“ upozornil nás Kamil. A skutečně, palba už téměř ustala.

„Ale letouny dál nabírají výšku a míří naším směrem,“ poznamenal Jindřich.

„Dej tomu ještě pár vteřin,“ vyzval ho Tomáš.

A tak jsme čekali. Kubánské kuličky našťestí účinkují velice rychle, navíc stačí vdechnout i jen několik uspávacích bakterií. Což bylo naše štěstí. Navíc vrchní část fagarských létajících strojů má něco jako otevřenou střechu. Takže se dají snáze zneškodnit.

„Hele! Jeden letoun ztrácí výšku,“ všiml si Kamil.

„A druhý také,“ přidal se Luboš. Ale třetí letěl stále dál.

„Vypadá to, že s tím třetím si to budeme muset rozdat,“ ozval se po chvíli Jindřich.

„Víme, jakou mají výzbroj? A co rychlost? A do jaké výšky dokáží vyletět?“ vychrlil na mě své otázky Tomáš.

„Osm kulometů rozmístěných po obvodu, plus čtyři v podvozkové části. Čtyři menší děla. Ty ale mohou střílet po jednom a po každém výstřelu musí počkat, než se stroj stabilizuje.“

„Stabilizuje?“ zopakoval Tomáš.

„Zpětný ráz způsobí, že se celý letoun rozhoupe. Chvíli tak trvá, než ho pilot srovná.“

„V tom bych viděl jistou slabinu.“

„Plně s tebou souhlasím. Navíc jsou ta děla zkonstruovaná k ostřelování pozemních cílů. Zaměřit velkou pevnost ještě dokáží, ale u malého a rychle letícího objektu to je téměř nemožné.“

„Alespoň, že tak.“

„Také nejdou zdvihnout víc, jak nad dvacet stupňů.“

„Takže na ně musíme jít ze shora,“ usoudil Tomáš.

„To každopádně.“

„A co ta výška?“ připomněl mi jednu ze svých otázek.

„To je dost ošidné. Jak jistě slyšíš, tak jejich stroje jsou dost hlučné.“

„O tom vím. Zulgy mi o jejich antigravech říkal už na Lifotu.“

„Výborně. Jejich rychlost je o dost nižší než naše. Ale s výškou to je složitější. Technicky by se jejich stroj mohl dostat až do kosmu. Jenže má otevřený vršek. Takže by jim tam, jaksi chyběl vzduch.“

„Takže vyletí tak vysoko, jak se odváží,“ vyslovil to za mě Tomáš.

„Ano, jenže my se bez problémů dostaneme do padesáti kilometrů. Zato oni začnou mít potíže už ve třech kilometrech.“

„Tak na co tady ještě čekáme, honem nahoru. Ať je můžeme uspat.“

„A je ti jasné, co to uspání pro ně bude znamenat?“ zeptal jsem se ho.

„Jistěže. Usnou, spadnou a umřou. Jako posádky těch prvních dvou letounů. I když...“ na okamžik se odmlčel.

„Ti nespadli z takové výšky, takže mohli přežít.“

„To mohli, ale moc bych na to nesázel.“

„Dost řečí. Fagarský letoun se blíží. Takže všichni začněte stoupat,“ nařídil jsem, „musíme se dostat nad něj. Odtamtud ho snad nějaká kulička zasáhne.“

Jenže to se nemělo stát. Nad něj jsme se dostali snadno. Jenže to se ukázalo jako vcelku zbytečná věc.

Sice jsme byli v bezpečí před jeho kulomety a děly, ale on byl, pro změnu, v bezpečí před námi. Možná to byla jen náhoda, ale nad letounem byla roztažená střecha. Sice byla jen z látky, ale přesto tam byla. A v tom byl ten problém. Kubánské kuličky skrze látku neprojdou. Dost možná, že se o ni ani nerozbijí. A i kdyby, tak ty naše milé bakterie odnese vítr.

„Co budeme dělat?“ ozvalo se po krátkém kroužení z vysílačky.

„Nevím. Přemýšlím,“ odpověděl jsem po pravdě.

„Mohli bychom zkusit klesnout blíž k plachtě. Pak prudce proletět kolem toho stroje dolů, přitom bychom mohli vyhodit z okna několik kuliček. Načež maximální rychlostí vyletí zulyt zpět nahoru do bezpečí,“ navrhl do vysílačky Kamil.

„Obávám se, že jinou možnost nemáme,“ připustil jsem po krátkém zamyšlení.

„Uděláme to takhle, všichni klesneme na vzdálenost sta metrů od toho pekelného stroje. Pak nad ním budeme chvíli kroužit. Načež vydám povel a Kamil udělá tu ztřeštěnost.“

„Proč zrovna já?“ zeptal se Kamil. Z jeho hlasu však bylo slyšet pobavení.

„Protože sis to vymyslel,“ odpověděl jsem mu klidně.

„Klesáme za tři, dva, jedna, teď,“ načež se naše čtyři zulyty jako by propadly o několik set metrů níž.

„Kamile, připrav se.“

„To jsem už od startu.“

„Tak jdi na to,“ vybídl jsem ho.

V následujícím okamžiku se stalo několik věcí. Zatímco Kamilův zulyt rychle klesal, tak dvě kulometné hlavně začaly měnit směr, kterým mířily.

„Kamile, dávej si pozor na ty kulometry. Jakmile budou moct, tak na tebe začnou střílet.“

A měl jsem pravdu. Sotva zulyt klesl na deset metrů od fagarského stroje, kulometry zahájily svou oblíbenou činnost.

O okamžik později to Kamil strhl prudce vzhůru.

„Je mi líto, šéfe. Přes ty kulometry jsem se tam nedokázal dostat.“

„V pořádku. Zkusíme to ještě jednou, ale tentokrát se zulyt musí přiblížit co nejbliž k okraji toho letounu. Myslím, že ty kulometry nepůjdou stočit do takového úhlu.“

„Rozumím. Zkusím to ještě jednou,“ nabídl se znova Kamil.

„Ne!“ razantně jsem odmítl. „Ty už nikam nepoletíš. Tvůj zulyt to pěkně schytl. Nebudeme riskovat, další salvu byste už nemuseli přežít.“

„Kdo teda poletí?“ zeptal se po chvíli Kamil.

„Já s Tomášem. Zvládneš to Tomáši?“

„Myslím, že ano.“

„Fajn. Tak jdeme na to.“

„Ještě moment,“ zadržel mě na poslední chvíli Tomáš.

„Proč.“

„Dostal jsem takový nápad. Co takhle klamný manévr na odvedení pozornosti.“

„Máš na mysli něco konkrétního?“

„Jeden zulyt, nejlépe ten, co je na opačné straně, by mohl začít pozvolna klesat, tak jako by se chystal na druhý pokus. Jen by se po celou dobu držel mimo palebný úhel. Tím na sebe strhne většinu pozornosti. A pak vyrazíme my, navíc rychle.“

„To by mohlo zabrat,“ připustil jsem. „Jindřichu, slyšel jsi to?“

„Slyšel a pochopil. Začínám pozvolna klesat.“

„Výborně,“ pochválil jsem ho.

Za okamžik bylo vidět, jak se fagařané pokoušejí natočit kulometry Jindřichovým směrem. Jenže to bylo zbytečné. Jindřich se držel nad nepřátelským strojem, a byl tak mimo ohrožení. Jedinou možností by bylo použít ruční zbraně, ale ty tam asi neměli. Anebo jen malé osobní revoly a ty neměly šanci na úspěch. Což muselo být každému jasné poté, co Kamilův zulyt přečkal dvě dávky z velkých kulometů.

„Jdeme na to,“ zavelel jsem, načež jsem prudce klesl dolů.

S klidným srdcem přiznávám, že jsem nesledoval, co Tomáš dělá. Zkrátka jsem se věnoval řízení. Rychle dolů pod fagarský létající stroj a pak plnou rychlostí do strany. Hezky mimo dostřel. A to vše během několika vteřin.

„Tak co? Trefil ses?“

„Myslím, že jedna kulička se tam dostala, Jaroslave.“

„Tak počkáme, ono se to za okamžik ukáže samo.“

„To nebude zapotřebí. Už klesá,“ upozornil mě Tomáš.

„Nezdá se ti to poněkud brzy?“

„To jo. Ale všimni si, že klesá plynule, jako kdyby přistávali. Ty dva stroje před tím se přece regulérně zřítily.“

„Nejspíš si všimli dopadnuvší kuličky a pochopili, co to pro ně znamená.“

„Možná,“ připustil Tomáš.

„Ale také to může být nějaký trik, či manévr,“ ozvalo se z vysílačky Lubošovým hlasem.

„I to je možné,“ připustil jsem. „Pro jistotu se držte nad strojem tak, abyste byli mimo palebný úhel jejich zbraní. A my zůstaneme tady.“

O chvíli později ta kruhová obluda dosedla na pevnou zem.

„Hodte kolem ní několik kuliček. A miřte co nejbliž k trupu stroje,“ nařídil jsem. „Letím k vám,“ ještě jsem dodal.

„Ne, že bych chtěl žalovat, Jaroslave, ale hlásit se to musí. Z letounu vystoupil jeden fagar. A teď se dal na útěk,“ nežaloval Kamil.

„Jindřichu, leť za ním a pošli ho do hajan.“

„To nebude zapotřebí. Ten bambula vystoupil přímo v místě, kde dopadla jedna z kuliček. Takže se musel nadýchat uspávacích bakterií,“ vysvětlil nám Kamil.

„To nevadí, stejně ho sleduj,“ lehce jsem poupravil předchozí rozkaz.

„Už se mu podlamují kolena,“ ohlásil Jindřich o okamžik později. „Mám přistát a naložit ho?“

„Dej mu ještě minutku. Jen pro jistotu.“

„Rozumím,“ potvrdil Jindřich.

„Poplááách!“ ozvalo se z vysílačky.

„Podej hlášení,“ vyzval jsem volajícího.

„Tady hlídka dvě. K hlavnímu vchodu se blíží velká vojenská jednotka. A v čele jede asi deset dělových vozů.“

„Do háje,“ zaklel jsem, načež jsem vydal rozkaz. „Všichni na svá místa.“

Od prvního útoku uběhly čtyři dny. A poslední tři dny jsme strávili úpravami našeho hangáru.

Přidali jsme jeden boční vchod. Ne moc velký, ale přesto dost velký pro průlet zulytu.

Také jsme kolem obou vchodů umístili několik nenápadných střílen, vrhacích Kubánské kuličky.

A to vše jsme doplnili několika dobře maskovanými hlídkovými stanovišti. A právě jedno takové stanoviště se mi právě ozvalo.

„Za jak dlouho, je tu můžeme očekávat?“ zeptal jsem se onoho strážného.

„Do pěti minut,“ zněla odpověď na mou otázku.

16. Anratus z hvězd

„Jaroslave, ten důstojník se právě probral.“

„Však už bylo na čase, Zulgy.“

„Chceš si s ním jít promluvit teď hned, nebo až později?“

„Počkáme s tím, až se vrátí Yrty.“

„Domníváš se, že by chtěl být při tom?“

„Yrty není pomstychtivý, ale po tom, co mu ten neřád udělal, má právo být při našem rozhovoru. A také by ho mohl potěšit výraz v důstojníkově tváři, až se dozví, co ho čeká. A kde ho to čeká. K tomu si ještě přičti mou maličkost.“

„Musím přiznat, že na tu reakci jsem sám velice zvědavý,“ přiznal Zulgy. „A kdy se má Yrty vrátit?“

„Za chvíli by tu měl být. I s Malvajou.“

„Proč s Malvajou?“

„Nevím. O tom mi nic neříkal.“

„Třeba chce vidět toho prevíta, co málem zabil jejího kmotřence,“ usoudil Zulgy.

„Možná, ale teď bych si s tebou rád promluvil o něčem jiném.“

„A o čem pak, Jaroslave.“

„O nulté základně. A hlavně o nulté planetě.“

„Co je s nimi?“

„Nic s nimi není. Jenže provoz věznice jsme již zahájili. A tak si myslím, že by bylo na čase vybrat pro nultou planetu nějaké vhodné jméno.“

„Nad tím jsme už přemýšleli s Palaj.“

„A na co jste přišli?“

„Napadl nás, Kagel.“

„Kagel, to zní dobře,“ řekl jsem uznale. „Má to i nějaký význam?“

„Kdysi se tak jmenoval bůh naděje,“ odpověděla mi Malvaja, která právě dorazila.

„Jak tě napadlo právě jméno boha naděje?“ zeptala se Malvaja.

„Napadlo to Palaj, né mě. A v podstatě to má znázorňovat naději, kterou k té planetě upínáme.“

„V tom má pravdu,“ přiznala Malvaja po krátkém zamyšlení.

„Takže to bude Kagel. A proč jsi vlastně přišla, Malvajo? A kdes nechala Yrtyho?“

„Yrty tu bude za okamžik. A já jsem přišla, protože chci vědět, co se bude dít dál. Teď, když na vás dvakrát zaútočili císařští.“

„Nejdřív si promluvíme s tím vojákem a pak se teprve rozhodneme. Každopádně se obávám, že budeme muset upravit naše plány.“

„Jak upravit?“

„Zvažuji, že bychom svrhli zdejšího císaře už teď. Jinak hrozí, že na nás bude posílat jeden oddíl za druhým.“

„Původně jsi chtěl svrhnout všechny najednou.“

„To ano, ale už nějakou dobu si pohrávám s myšlenkou, že svrhneme jen tři.“

„Abych byla upřímná, tak mě tato myšlenka také napadla. Ale pořád jsem doufala, že se nám nějak podaří navázat kontakt s odbojovými skupinami na Nyjvatu a na Volraši.“

„Mohli bychom zaletět na Volraš a pokusit se někoho najít, ale s Nyjvatem to vidím bledě. Navíc si nemyslím, že nám císař Banalu poskytne čas na upevnění pozic.“

„Takže zahájíme povstání?“

„Domnívám se, že ano.“

„A nechtěl jsi nejprve vycvičit piloty a celou operaci naplánovat do těch nejmenších detailů?“

„Chtěl. Jenže se nám momentálně nedostává času. Tudíž budeme muset improvizovat. Dostatek pilotů se pokusím sehnat na Zemi.“

„A co to podrobné plánování?“

„Budeme plánovat za pochodu.“

„Co chcete plánovat za pochodu?“ chtěl vědět Yrty, který právě vstoupil do místnosti, a tudíž slyšel jen mou poslední větu.

„Převrat, příteli. Převrat. A to dřív, než dorazí další pozdrav od císaře.“

„A neměly byste si nejprve promluvit s některým ze zadržených vojáků?“ napadlo Yrtyho.

„S několika jsme už mluvili. Jenže nám neřekli nic, co bychom už nevěděli.“

„Co nějaký důstojník?“

„Máme tu zavřeného velitele té druhé jednotky.“

„A co říkal?“ zeptal se Yrty.

„Ještě jsme s ním nemluvili.“

„Proč ne?“

„Ono se totiž jedná o toho tvého kamaráda, který si tu s tebou posledně tak hezky hrál.“

„Tak s tím bych si rád pohovořil osobně.“

„To můžeš. A třeba hned. Ostatně, proto na tebe čekáme.“

„Tak jdeme,“ vybídl nás Yrty.

„Doufám, že se mu dneska ukážeš?“

„Dnes už ano. Jen si myslím, že by nemuselo být od věci, trochu ho na můj příchod připravit.“

„Tak to se nemusíš bát, já ti ho připravím, raz dva,“ nabídl se Yrty.

„Toho se právě bojím. Radši půjdu s vámi, hned teď.“ Rozhodl jsem se.

„Krysy jdou,“ zaslechl jsem zpoza dveří, jak vojáček uvítal své věznitele. Jak asi uvítá mě? Pomyslel jsem si, načež jsem vešel dovnitř.

Napjatě jsem čekal, zda vězeň, nezačne panicky ječet. Ostatně, žádný z fagařanů na mě tak nikdy nezareagoval. Ale reakce důstojníka mě velice překvapila. Nezpanikařil, nezačal ječet, ani nic podobného. Nejdřív na mě ukázal prstem a pak to s ním seklo. A to doslova.

„Je po něm?“ zeptal se Zulgy za nás za všechny.

„Ne, jen omdlel.“ odpověděl Yrty poté, co ho zkontroloval.

„Vyděsil se tě,“ neodpustil si Kamil nejapnou poznámku.

„Myslíš?“

„To si piš. Tebe uvidět je občas dost děsivé i pro nás, co tě známe už několik let.“

„Tak to jsme měli štěstí, Kamile.“

„Co tím myslíš,“ zeptal se mě trochu podezíravě.

„No, na můj vzhled, reagoval, jak reagoval. A teď si zkus představit, jak by asi zareagoval, kdyby jako prvního člověka spatřil tebe. To už bychom mu nejspíš kopali hrobeček,“ neodpustil jsem si toto rýpnutí do Kamila. Na oplátku.

„Velice vtipné,“ byla jediná Kamilova reakce.

„Proberte ho,“ rozhodl jsem o okamžik později. Načež Yrty popadl džbán s vodou, našťestí ho měl po ruce. A chrstl ho vojákovi do obličeje.

Ta nevyžádaná sprcha měla za následek okamžitý restart vojákovy vědomí.

Během vteřiny přešel pohledem po místnosti až ke mně. Zde se jeho pohled zastavil. Ovšem jen na okamžik. Pak si totiž všiml

Kamila. A jeho reakce vypadala, jako kdyby se to mé odvetné rýpnutí do Kamila mělo skutečně vyplnit.

Naštěstí se tak nestalo. Promočený vojáček se jen sbalil do klubička a klepaje se strachy, začal něco mumlat.

„Co to říká?“ zeptal jsem se po chvíli Zulgyho.

„Anratus.“

„Nic víc?“ podivil se Kamil.

„Ne. To slovo opakuje stále dokola.“

„Víte někdo, co to slovo znamená?“

„Ano,“ ozvala se po chvíli Malvaja.

„Kdysi dávno, před mnoha staletími, možná i několika tisíci lety sestoupil na povrch Fagary, Anratus z hvězd.“

„Nějaký dávný kolega,“ poznamenal Kamil.

„Podle pověstí byl nepřemožitelný. Sice s nikým nebojoval, ale když na něho zaútočil nějaký bojovník, v okamžiku přišel o svou zbraň. Ta se měla beze stopy vypařit.“

„Anratus z hvězd se údajně měl přehnat přes celou osídlenou část Fagary a přísně ztrestat všechny kruté vládce.“

„Ale neptejte se mě, jak. Historie o tom mlčí. Skoro to vypadá, jako kdyby se to vládnoucí třída pokoušela vymazat z dějin Fagary. Já to vím jen, protože jsem před několika lety narazila na jeden hodně starý svitek,“ vysvětlila nám Malvaja.

„Ale ten mizera se chová, jako kdybychom my byli tím Anratusem z hvězd,“ poukázal jsem na podivné chování vojáka.

„Možná, že mu jste podobní. V mém svitku žádný popis nebyl, ale on může mít lepší informace. Podle všeho stojí na vyšším společenském postavení. A někteří výše postavení mají přístup do císařských archivů.“

„Dávnou historii si ponecháme na později. Teď se musíme věnovat současnosti,“ vrátil jsem nás zpět k původnímu záměru.

„Posadte toho gaunera na postel,“ požádal jsem Yrtyho a Zulgyho.

Jenže voják na to měl jiný názor. S mými přáteli nespolupracoval ani trochu. Nicméně po chvíli se jim to podařilo.

„Jak se jmenuješ, vojáku?“ zkusil jsem se ho zeptat. Marně, místo odpovědi pořád mumlal Anratus. Občas řekl, démon Anratus se vrátil. Ale to bylo jediné, na co se zmohl.

„To nemá cenu. Položte ho na postel. Dopřejme mu trochu času na uklidnění,“ rozhodl jsem po chvíli.

„Pak ho pošleme do vězení na Kagelu.“

„Kagelu?“

„To je nové jméno pro vězeňskou planetu,“ musel jsem vysvětlit Kamilovi, na čem jsem se prve dohodl se Zulgym.

„Tak tedy Kagel. To nezní vůbec špatně, ale co bude s těmi útoky? Příště by na nás mohlo přiletět třeba padesát těch jejich polopevností. A to by byl náš konec.“

„V tom máš asi pravdu, Kamile. Doufal jsem, že nám něco prozradí ten voják, ale teď už se na to spoléhat nemůžeme.“

„Neměl jsi ho tolik vyděsit,“ opět si do mě rýpnul Kamil.

„Tak víš, co, ty vtipálku? Ty teď zajdeš do města a požádáš Pižina, aby tě doprovodil. Společně si pak vezmete jeden zulyt a poletíte hledat nové místo pro náš hangár a pro stanici igutli.“

„Já myslel, že pevnou stanici postavíme až před samotnou akcí?“

„Také, že ano. Ale teď to vypadá, že tu akci budeme muset spustit za několik dní.“

„Vždyť ještě nezačal výcvik pilotů. Natož vytváření podrobného plánu a určení konkrétních cílů.“

„Budeme muset improvizovat. Piloty si půjčíme na Zemi. Jistě se jich tam několik tisíc najde. A v zulytu s nimi bude létat jeden místní jako navigátor.“

„Malvajo, myslíš si, že zvládnete vypracovat seznam cílových osob?“

„Kolik nám na to dáš času?“

„Několik dní, možná týden. Popravdě řečeno, nevím. Nejdřív musíme postavit velkou stanici igutli. Nebo spíš několik stanic. Jednou by všechno trvalo moc dlouho. Pak musíme sehnat piloty a také zulyty a to ani nemluvím o jejich přepravě na Fagaru. Také je musíme někde ukrýt, než spustíme samotnou akci.“

„Tak to máte co dělat,“ odtušil Tomáš, který přišel před okamžikem a slyšel tak má poslední slova.

„Když mluvíš o igutli, sice nevím, kolik fagarů hodláte poslat na Kagel. Ale soudě podle toho, kolik jsme měli práce s těmi vojáky z druhé útočné skupiny, se domnívám, že by nebylo od věci postavit několik dalších stanic i na Kagelu.“

„Děkuji Tomáši, že ses přihlásil jako dobrovolník. Takže se o to můžeš postarat,“ chopil jsem se příležitosti, když se tak krásně nabídl a přehodil tuto potřebnou část na někoho jiného.

„Tak to ti pěkně děkuji,“ odvětil Tomáš pobaveně, ale do háje mě neposlal.

„Není zač. A teď všichni do práce. Tomáš se postará o Kagel. Jindřicha, až se vrátí, pošlete na Halaš. Ať tam zkusí naverbovat nějaké dobrovolníky z řad instruktorů, a pokud možno i se zulyty.“

„Vše mu vyřídím, hned, jak se vrátí,“ nabídl se Zulgy.

„Výborně, já se teď vydám na Zem a požádám o pomoc naše tamní přátele. To by vtom byl čert, aby se nenašlo dostatek dobrovolníků a zulytů.“

„Stav se v české továrně, Jaroslave. V posledních týdnech vyrábí zulyty výhradně pro tuto operaci,“ svěřil mi Tomáš informaci, kterou jsem dosud neměl.

„Výborně, to se bude hodit. Tak mě tam pojd' poslat.“

„Už běžím.“

„A ještě jedna věc,“ vzpomněl jsem si na poslední chvíli.

„Malvajo, pokud budeš mít trochu času, pokus se něco zjistit o tom Anratusoj z hvězd.“

„Co je s Anratusem? On je zde s vámi?“ zeptal se nás Tomáš trochu překvapeně. Jenže to jeho překvapení nebylo ničím proti tomu našemu.

„Ty znáš Anratuse z hvězd?“ zeptal jsem se za všechny.

„Před několika lety, ještě před tím, než na Čechy zaútočili Američané, jsem se v Praze krátce setkal s mužem, který se mi představil jako Jaromír Anratus. A po nějaké době mi poslal dopis s tímto prstenem. Od té doby jsem o něm neslyšel.“

„To bude jen shoda náhod,“ usoudil jsem.

„Tak to bys mi měl trochu vysvětlit,“ požádal mě Tomáš.

„Tak dobrá, není tomu ani půl hodiny, co jsme chtěli vyslechnout velitele té druhé vojenské jednotky.“

„To je ten, co vám frknul ze zajetí?“ zeptal se Tomáš.

„Jo, přesně ten. Chtěli jsme se ho zeptat, komu co navykládal. Jenže když jsem do jeho cely vešel já, tak on se pro změnu odporoučel do bezvědomí. Za okamžik jsme ho sice vzkřísili. Jenže on pohlédl na mě, pak na Kamila. Následně se schoulil do klubíčka a začal si mumlat, Anratus, Anratus z hvězd se vrátil.“

„To vypadá, jako kdyby mu hráblo.“

„To jsem si zprvu také myslel, jenže tady Malvaje se kdysi dostal do rukou jeden velice starý svitek. A ten hovořil o jistém Anratusoj z hvězd, který se přehnal Fagarou a přitom trestal všechny kruté vládce. Navíc měl být nepřemožitelný. Zbraně útočících nepřátel se prý samy vypařovaly.“

„Jak moc byl ten svitek starý?“

„Několik set let, možná i víc než tisíc let,“ odpověděla Malvaja.

„Zajímavé. Jaromír Anratus sice vypadal na nějakých třicet let, ale dobře si vzpomínám na ten výraz v jeho tváři. Ten jsem již viděl mnohokrát, ale vždy to bylo u velice starých Triganů.“

„Ty myslíš, že by se doopravdy mohlo jednat o toho samého muže?“

„O tom dost pochybuji, Jaroslave. Vždyť jak by se sem dostal. Jaromír je dozajista pozemské jméno. A my pozemšťané létáme do kosmu něco málo přes sto let.“

„Anratus zde byl před několika staletími. Možná i více než před tisíciletím. A tak dlouho žádný pozemšťan nežil.“

„Ani Trigané se nedožívají více než té tisícovky.“ Poukázal jsem na druhou lidskou civilizaci.

„Ono je zde ještě otázka, jestli Anratus z hvězd je skutečnou osobou, nebo jen historickou bájí,“ usoudil Yrty.

„Báje, ne báje. Podceňovat bychom to neměli. Vzhledem k reakci toho důstojníka mě napadá, že bychom v budoucnu mohli oné pověsti využít,“ vyřkl jsem svou původní myšlenku.

„Jak využít?“

„Například k demoralizaci protivníka, Malvajo. Předpokládám, že o Anratusovi ví většina vládních činitelů. A teď si zkus představit, kdyby se rozkřiklo, že se vrátil. A navíc jich je víc. Plus rychlý převrat, který uskutečníme na Čigu a záhadné zmizení císaře Banalu a všech jeho stoupenců.“

„To by naší věci mohlo prospět,“ připustila Malvaja.

17. Zrychlené přípravy

„Vítej zpátky, Jindřichu. Jak jsi dopadl na Halaši?“

„Vcelku dobře, Zulgy. Přijde nám na pomoc tři sta...“

„Moment,“ skočil jsem mu do řeči, „jen si vezmu papír a tužku, abych to mohl zaznamenat.“

„Tak můžeš pokračovat,“ vybídl jsem ho za okamžik.

„Z Halaše nám přijde na pomoc, tři sta instruktorů a deset fagarů. K tomu mohou poskytnout až pět set upravených zulytů.“

„Moment. Kde se na Halaši vzalo deset mých krajanů?“

„To vysvětlí ty mně.“

„Já? Jak bych já mohl vědět...“ a vtom mi to došlo. „To jsou mí přátelé, se kterými jsem odletěl z Fagary hledat nový domov.“

„Tak vidíš, že víš,“ Jindřich si neodpustil drobné popíchnutí.

„A co dál?“ zeptal jsem se ho.

„Nic. To je všechno.“

„Jak dlouho jim bude trvat přesun na Fagaru?“

„Nevím. To bude záležet na tom, kolik stanic igutli tu bude.“

„A oni jich tam mají kolik?“

„Nevím přesně, ale dvacet jich tam bude určitě a staví další.“

„A co tady? Už se ti ozval někdo další?“

„Tomáš vzkazuje, že na Kagelu jsou už dvě funkční stanice a zbylé tři budou dokončené v následujících dnech.“

„Snad to bude stačit,“ vyslovil Jindřich svou obavu.

„Určitě ano. Vždyť jimi budeme posílat pouze zajatce. A těch bude několik set. Nejvýš několik tisíc.“

„To je fakt,“ připustil Jindřich.

„A co Jaroslav, neozval se ti?“

„Asi před hodinou mi poslal vzkaz ze Země. V továrně mají připravenou stovku zulytů, které se chystali poslat na Halaš.“

Dohodl se s nimi, že je místo na Halaš pošlou rovnou sem. Jen jim nebyl schopný říct, kdy přesně to bude.“

„To záleží na tom, kdy budeme mít nové hangáry.“

„To by mohlo být brzo.“

„Oni už něco našli?“

„Možná. Městská Rada nám poslala souřadnice dvou míst. Nejsou moc daleko odsud a mají tam být velké podzemní dómy. Vchody jsou malé, navíc zakryté hustým křovím.“

„To by nám nevadilo,“ připustil Jindřich. „A jak jsou velké?“

„To nevědí. Jediné, co vědí, je, že jsou hodně velké.“

„Tak se necháme překvapit. Už se to někdo vydal prověřit?“

„Ještě ne. Kamil s Pižinem letěli hledat opačným směrem.“

„Tak já se tam zaletím podívat,“ nabídl se Jindřich.

„To můžeš,“ připustil jsem, „ale někdo by měl letět s tebou.“

„Požádám Šaryna.“

„Ten je v podzemním městě.“

„Tak poletím s Yrtym.“

„Ten je pro změnu s Malvajou na Fartě.“

„S kým tedy mám letět?“ povzdechl si.

„Jediný, kdo tu zbývá je Vajga.“

„S tím nesnesitelným šprýmařem nikam nepoletím.“

„Neboj, já s ním promluvím a uvidíš, že se bude chovat rozumně.“

„Vajga a rozumně? Vždyť to je protimluv. Vždyť je to blázen.“

„To poněkud přeháníš,“ zastal jsem se svého přítele. „Je pravda, že je Vajga šprýmař, ale blázen rozhodně není.“

„Říkej si, co chceš, ale podle mě je ten kocour naprostý cvok.“

„Ať tomu tak je, nebo ne, zkrátka nemáš na výběr. Nikoho jiného ti momentálně poskytnout nemohu.“

„No dobrá, ale jestli mě bude otravovat s těmi svými nejspíšnými poznámkami, tak zpátky půjde po svých.“

„Domluvímu,“ slíbil jsem Jindřichovi.

Následně jsem zašel za Vajgou a skutečně mu domluvil. Ale mělo to nějaký efekt? Nevím. Když se Jindřich vrátil, Vajga byl s ním. Na otázku, jak se Vajga choval, mi Jindřich odmítl odpovědět.

Co se samotného cíle týče, dopadlo vše naprosto skvěle. Ty jeskyně tam opravdu byly. A byly veliké. Navíc v jedné z nich byla spousta postranních tunelů, do kterých se daly umístit zulyty.

„Takže přátelé, podejte mi své zprávy,“ vyzval jsem všechny přítomné.

„Vytvoření seznamu cílů, včetně míst, kde se nalézají, je v plném proudu.“ Ujala se první odpovědi Malvaja. Vrchní velitelka odboje na kontinentu Čiga.

„Všichni se snaží pracovat rychle a důkladně. Ale i tak se obávám, že spousta malých rybiček nám proklouzne.“

„Jak dlouho vám to plánování bude trvat?“

„Nevím přesně, ale domnívám se, že několik týdnů.“

„A jak to vypadá s dobrovolníky?“

„Celkem dobře. Jen nás napadla drobná změna v tvém plánu. Jakmile dojde k zajištění cíle a jeho naložení, domníváme se, že by nebylo marné, kdyby náš člověk zaujal jeho původní místo. Alespoň u výše postavených důstojníků.“

„To by stálo za úvahu,“ připustil jsem, „když nic jiného, tak by to mohlo zabránit panice a následnému chaosu.“

„Právě o to nám jde nejvíc.“

„A jak jste dopadli na Fartě?“

„Tak nějak nijak. Podle všeho se Valán rozhodl naši nabídku přijmout, ale když se dozvěděl o zdejších nesnázích, rozhodl se, že rozhodne až podle toho, jak to tu zvládneme.“

„Trochu mrzuté, ale podobný výsledek jsme mohli očekávat.“

„Plně s tebou souhlasím, příteli,“ dal jsem Zulgymu za pravdu.

„A jak to vypadá s novým hangárem?“

„Našli jsme několik zajímavých míst, ale nevíme, kam s vytěženým kamenem.“

„Nějaká rokle tam není?“ vzpomněl jsem si na naše první řešení.

„Právě, že není. Nějaké díry tam sice jsou, ale v nich se schová jen zlomek celkového množství.“

„Tak je budeme vozit někam dál,“ rozhodl jsem.

„To nebude zapotřebí,“ přerušil naší diskuzi Jindřich.

„Jak to myslíš?“

„Jednoduše. Když jsi byl na Zemi a Kamil si prohlížel zdejší pamětihodnosti, přišla nám z podzemního města zpráva. Stručně řečeno, poslali nám souřadnice dvou míst, kde měly být nějaké velké podzemní dómy. A navíc kousek odsud.“

„S tím bláznivým Vajgou, jsem to zaletěl prověřit. A opravdu tam jsou. Jen vchody jsou dost zarostlé, ale dostat se dovnitř dalo.“

„Ta první jeskyně je pro náš hangár velká dost. A ta druhá je ještě větší. Navíc v ní je spousta postranních chodeb různé délky.“

„Jak jsou daleko?“ zajímalo Kamila.

„Asi tak pět kilometrů. A od sebe, jsou nějakého půl kilometru.“

„To zní slibně. Po poradě se tam zaletím podívat,“ rozhodl jsem se.

„Ale ještě mi prozrad', jak jsi dopadl na Halaši.“

„Vcelku dobře. Mohou nám poslat pět set zulytů a tři sta deset pilotů.“

„Skvělé.“

„A jak to šlo na Zemi?“

„Mají tam pro nás připravenou stovku zulytů. Co se pilotů a dalších zulytů týče, řekněme, že musíme být trochu trpěliví, Malvajo. Poslal jsem vzkazy všem známým z mezinárodní zášahové jednotky. Jenže než mi pošlou oficiální odpověď, musí se o tom poradit se svými nadřízenými. A to může trvat i několik dní.“

„Jak to vypadá na Kagelu, Tomáši?“

„Dobře, zítra by měli spustit třetí stanici igutli. A ty dvě zbývající spustí do týdne. Věznice sice ještě není kompletně dokončená, ale pro vaše potřeby to bude postačovat.“

„Výborně. Teď ještě poslední drobnost. To, že jsme před vámi tajili část našeho plánu, jste věděli od začátku. Jenže v okamžiku, kdy na nás zaútočila první skupina vojáků, se vše provalilo. Sice jste mohli něco tušit už po našem střetu s pobřežní hlídkou. Ale čistě pro formálnost vám teď doplním několik podrobností.“

„No konečně,“ povzdechl si Yrty.

„Takže, zulyt potichu přiletí k určenému cíli a tam vyhodí několik malých kuliček naplněných uspávacími bakteriemi. O několik minut později zulyt přistane a jeho posádka vyhledá svou cílovou osobu. Poté ji stále spící naloží do zulytu a odveze k nejbližší stanici.“

„Jedna technická otázka,“ přerušil mě Pižin. „Když po přistání opustíme zulyt, neusneme také?“

„Neusnete, Pižine. Před samotnou akcí dostanete protilátku.“

„A co když bude náš cíl někde v budově a ty bakterie se k němu nedostanou?“

„Proto budete mít po ruce několik dalších kuliček, Yrty. A také zbraň. Samozřejmě, že nebude smrtící.“

„To je celý ten váš plán?“

„V podstatě ano, Malvajo. To je vše.“

„Trochu jednoduché, nezdá se ti, Jaroslave?“

„Čím je plán jednodušší, tím méně se toho na něm může pokazit. A tohle je odzkoušená metoda,“ odpověděl za mě Tomáš.

V následujících dnech jsme se přestěhovali do dvou nových jeskyní, kde jsme brzy postavili i dvě stanice igutli.

Následně začaly přicházet pravidelné zásilky zulytů ze Země a později z Halaše.

Pilotů jsme zprvu přijali pouhých padesát. A to jen na pomoc s vykládáním dovezených zulytů, které jsme rovnali do postranních chodeb. Přesně jak si to původně představoval Jindřich.

Další piloti se zatím připravovali na Halaši a na Zemi. Ostatně, Země vyslyšela mou žádost a přislíbila nám více než tisíc zulytů. I s piloty.

Naštěstí se jednalo o příslušníky speciálních policejních jednotek. A to jsou špičkoví piloti. A co je neméně důležité, je jejich základní výbava. Což je, mimo jiné i univerzální překladač. To jediné, co bude zapotřebí je přidat do nich zdejší jazyk. A to už je pouhá drobnost.

Uplynuly tři a půl týdne od prvního útoku. Přišel třetí. Jenže to už byl náš původní hangár dávno prázdný a upravený tak, aby vypadal jako přírodní jeskynní dutina.

Tunel do podzemního města byl zalit skálou do hloubky několika metrů. Všechny podlahy byly různě zdeformovány tak, aby více odpovídaly přirozenému původu.

Stěny a strop jsme ponechali tak, jak byly. Ostatně, po rezonanční těžbě vypadaly jako velmi mladá krápníková jeskyně. Z věžeňských cel a naší ubytovny jsme utvořili dvě malé postranní jeskyně.

Když začal třetí útok, někdo vyslovil obavu, že by si tam císařští vojáci, mohli zřídit stálou základnu.

Jenže, přesně v to jsme doufali. Jakmile prorazili bývalá vrata a vnikli dovnitř, provedly rychlý průzkum a zjistili, že uvnitř nikdo není. K tomu nenašli jiný vchod, vyjma toho, který si vyrobili.

A tak se tam sami utábořili. Jejich pevnostní letouny přistály, a většina vojáků se večer uložila k zaslouženému odpočinku. Načež nad nimi přeletělo deset zulytů a odhodilo svůj náklad v podobě mnoha malých a měkkých kuliček.

Samotného dopadu si povšimli pouze dva vojáci. Jeden z nich právě držel hlídku a jedna kulička dopadla kousek před něj, ale usnul dřív, než stihl něco podniknout.

U druhého vojáka to bylo přesně naopak. Spal a kulička mu dopadla přímo na čelo, což ho okamžitě probudilo. Jenže byl v hustém obláčku bakterií, a tak za malý okamžik opět usnul.

Po několika hodinách jsme vojáčky sesbírali a poskytli jim ubytování na Kagelu. Jen důstojníka jsme probrali. Jenže to bylo zbytečné. Zachoval se stejně, jako ten předchozí, a tak putoval na Kagel i on.

Jejich nepotřebnou techniku jsme se rozhodli naházet do nedaleké rokle, kde už odpočívala technika z druhého přepadového oddílu.

18. Převrat

Krátce po odeslání posledního vojáka ze třetí přepadové skupiny na Kagel, vydal Jaroslav Šíkula povel k zahájení závěrečných příprav k převratu na Čigu, na mém domovském kontinentu.

V podstatě to znamenalo, že se do našich dvou nových, již propojených jeskynní, přesunou lidští piloti zulytů a společně s mými krajany podniknou nečekaný a hlavně nenápadný útok na vládní činitele a jejich věrné přísluhovače.

„Kolik pilotů už dorazilo, Jaroslave?“ zajímalo mě.

„Už jich tu máme víc než polovinu, Malvajo. A jak to vypadá s tvými lidmi?“

„O trochu lépe. Dvě třetiny už sedí v zulytech a jsou připravení vyrazit do akce.“

„Ještě několik přesunů a jsme kompletní. Hlavně, aby to stihl i zbytek tvých lidí.“

„Určitě to stihnou. Ohlášení dobrovolníci stále přicházejí.“

„Pokud se nic nepokazí, tak to za půl hodiny spustíme.“

„Už aby to bylo za námi. Jsem z toho všeho tak nervózní.“

„Za pár hodin bude po všem.“

„Já vím, ale aby to také dopadlo tak, jak chceme.“

„Uklidni se Malvajo. Sice se říká, že každý plán, byť by byl sebelepší, vydrží jen do prvního střetu, jenže náš plán je tak jednoduchý, že se snad ani pokazit nemůže. A i kdyby, tak si s tím poradíme, až se to stane. Navíc máme na své straně moment překvapení. A to rozhodně není málo.“

Zulyty jsou velice rychlé, a tak nebylo divu, když první skupiny začaly hlásit úspěšné splnění svého úkolu a přechod k dalšímu.

Každý zulyt měl dvě volná místa, a tak jsme se rozhodli využít této kapacity naplno, i když původně jsme plánovali naložit jednu cílovou osobu a hned s ní letět ke stanici.

Další změnou oproti původní představě bylo, že zulyty budou létat ve skupinách po pěti až deseti strojích. To podle toho, kolik cílových osob bude v dané oblasti. A také podle toho, jak silný může být potenciální odpor obránců.

Z těchto důvodů dostávala každá skupina větší seznam cílů. Navíc měli více seznamů, protože všichni museli stihnout dvě až tři kolečka. A také je stihli.

Letka doletěla k cíli. Tam odhodila svůj náklad a po několika minutách přistála. Načež fagařané vystoupili ven a došli si pro spící osobu, či osoby.

Jenže to mnohdy nebylo tak snadné. Do uzavřených budov pronikaly uspávací bakterie jen velmi pomalu.

V tom lepším případě stačilo k takové budově přijít, opatrně pootevřít dveře či okno a vhodit dovnitř jednu Kubánskou kuličku. Ale občas nastala situace, kdy se naši fagařané museli chopit uspávacích pistolí.

Menší města nepředstavovala větší nesnáze. Ale císařský palác? To už bylo něco jiného.

Zatímco do ostatních měst letěla jen jedna letka, tak do toho hlavního letělo rovných dvacet desetičlenných skupin. V blízkosti císaře žili jeho nejvěrnější. A z těch nám nesměl uniknout ani jeden. A také neunikl. I když bez komplikací se to neobešlo.

Naše jednotky nejprve vyčistily celé město. To proběhlo celkem dobře. Na některých místech sice došlo na střelbu, ale pokaždé se to obešlo bez zranění.

Nakonec naše jednotky zaútočily na císařský palác. A tam problém nastal hned na začátku. Inu, všichni diktátoři jsou paranoidní a ne bezdůvodně. A ani zde tomu nebylo jinak. Celý palác byl totiž na noc důkladně uzavřen.

A to způsobilo značné komplikace. Do paláce se nedostala jediná Kubánská kulička. Takže tam nikdo nespál. A tak nebylo divu, že se to zvrhlo v regulérní bitvu.

„Jaroslave,“ ohlásil se Zbyšek, „jsme před císařským palácem. A císařští nás drží v šachu. Jakmile se někdo pohne, zasypou ho sprškou kulek.“

„Nemůžete je uspat?“

„Jsou chránění masivními dveřmi. Ke střelbě jim slouží řada malých otvorů, do kterých se nám nedaří trefit.“

„Vydržte, pošlu vám nějaké posily.“

„Ať sebou hodí. Už tu máme několik mrtvých.“

„Dokážeš určit, z čeho jsou ty vrata vyrobená?“

„Podle zvuku to bude nějaký kov.“

„Jak jsou velká? A v jaké výšce jsou ty střílny?“

„Na výšku mají víc než čtyři metry, na šířku to je o něco méně. A střílny jsou asi tak uprostřed.“

„Výborně, držte se, Kamil je na cestě. Měl by tam být do pěti minut,“ sdělil jsem Zbyškovi. Načež jsem přepnul vysílačku na Kamilovu frekvenci.

„Kamile, teď mě dobře poslouvej. Zbyškova skupina je pod palbou a nemůžou prorazit. Tvým úkolem je nenápadně přiletět k hlavnímu vchodu do paláce.“

„Opatrně klesnout k vrchní hraně, těch zpropadených vrat a pomocí rezonanční tavičky v nich vyrobít pěkný malý otvor a poslat jím několik Kubánských kuliček.“

„Rozkaz, pane generále.“

„Pokud možno, tak bez těch nejapných vtipů.“

„Ty mi taky nedopřeješ žádnou legraci.“

„Za okamžik si té legrace užiješ až až.“

„A co má dělat zbytek mé letky?“

„Může se pokusit o vniknutí do paláce ze střechy,“ navrhl jsem.

V následující minutách se našim podařilo proniknout do vnitřních prostor císařského paláce. A to hned ze dvou stran. Jenže to nebylo vůbec snadné.

Obránci stříleli urputně a nemilosrdně. Naštěstí nám ze Země dorazily nové uspávací bakterie a ty účinkovaly ještě rychleji než ty původní. Ale i přes toto zlepšení jsme měli celou řadu zraněných a i mrtvých. Každopádně po dvou hodinách byl palác náš.

Jen císař někam zmizel. Podle našich zvědů měl být v paláci. Jenže nikde nebyl. A to bylo dost zlé. Sice jsme odstranili jeho věrné, ale i tak svobodný císař mohl působit značné potíže.

Takže nebylo divu, že se náš velící štáb rozhodl poslat do paláce další jednotky na pomoc s pátráním. Naštěstí měla většina jednotek své úkoly splněné, a tak byly volné.

„Velitelko Malvajo, vítejte v paláci,“ přivítal mě můj potrhlý kmotřenec Yrty a jeho nový, stejně potrhlý přítel Vajga.

„Jak to tady vypadá?“

„Zatím je vše v pořádku, ale uvidíme, co se semele po rozednění.“

„Císaře už máte?“

„Ještě ne. Ale před chvílí jsme našli jeho manželku a syna.“

„Kde jsou?“

„Poslali jsme je na Kagel.“

„I toho chlapce? Vždyť je to ještě dítě,“ nemohla jsem uvěřit tomu, že ti dva cvoci, poslali malé dítě do vězení na jiné planetě.

„Jó, dítě?“ pronesl posměšně Vajga.

„Je mu dvanáct let a podle toho, jak se choval, to bude stejný mizera jako jeho tatínek.“

„A co tak hrozného provedl, Yrty?“

„Když jsme přišli do jeho pokoje, začal dost sprostě nadávat a házel po nás vše, co mu přišlo pod ruku.“

„A co měl podle tebe dělat, když jste ho přišli zatknout.“

„Ale on se tak nechoval kvůli tomu, ale protože jsme mu nepřinesli zmrzlinu.“

„Zmrzlinu? Jakou zmrzlinu?“ nechápala jsem, co mi to ten Yrty vykládá.

„Kvůli hluku z probíhajícího útoku nemohl spát, a tak si poručil, aby mu přinesli zmrzlinu,“ začal mi vysvětlovat Vajga.

„Jenže služebná, mu nic nedonesla. Nejspíš ji zasáhl některý z našich uspávačů. No a když jsme vešli do jeho pokoje, zřejmě si myslel, že jsme sloužící, nebo jeho ochránci. Takže se začal domáhat své zmrzliny. A zbytek už jste slyšela, paní Malvajo.“

„Nadával a házel po vás věci,“ zopakovala jsem, co mi prve prozradil Yrty.

„Jo, házel po nás věci. Těžké věci,“ upřesnil Yrty. „Těm lehkým se šikovně vyhýbal.“

„Nu, budiž. Prozatím ho necháme tam, kde je,“ uzavřela jsem tuto epizodu.

„A co jeho matka?“

„Řeknu to takto, je to děsná semetrika,“ odpověděl Yrty.

„Něco tak namyšleného, sobeckého a nesnesitelného jsem ještě neviděl,“ dodal Vajga.

„Proč jsem po svém příletu, musela narazit nejdřív na tyhle dva kašpary?“ pomyslela jsem si. Nahlas.

„Teď jsi mě ranila, kmotříčko,“ pronesl pohoršeným tónem Yrty. A vzápětí vše zkazil, neboť se rozesmál.

„No nic, je tu někde někdo inteligentní? Třeba Zbyšek, nebo Kamil.“

„Oba jsou v prvním patře. Zřídili si tam něco jako velitelské stanoviště.“

„Tak mě tam zaved', Vajgo.“

„Račte mě následovat, vaše vrchní velitelkosti,“ pronesl Vajga s posměšnou úklonou.

„Prosila bych bez těch šaškáren.“

„A co mám dělat já?“ zeptal se překvapeně Yrty.

„Ty najdi císaře,“ odpověděla jsem mu stručně. Načež jsem se, doprovázená potrhlym Vajgou, vydala za Zbyškem a Kamilem. „A s tím hledáním si pospěš,“ ještě jsem zavolala na Yrtyho. Tak říkáje přes rameno.

„Vítej, Malvajo,“ přivítal mě Kamil na tom jejich improvizovaném velitelství.

„Jaká je situace, pánové? Už jsem slyšela, že jste zajali císařovu manželku a syna, ale císař samotný se tak nějak ztratil.“

„Pátráme po něm, ale zatím bezvysledně. Ale ještě nám zbývá prohledat část sklepení. Tak snad ho brzy dopadneme.“

„A co zbytek města?“

„Tam je to lepší. Všechny cíle, byly zajištěny a poslány na Kagel. Po rozednění neočekáváme žádných větších potíží. Kasárny byly obsazené našimi a pro jistotu mají po ruce několik Kubánských kuliček.“

„Snad žádné potíže nenastanou,“ vyslovila jsem nahlas to, v co jsme doufali všichni.

„A co základny létajících strojů?“ napadlo mě po chvíli.

„U tohoto města jsou tři a všechny máme pod kontrolou,“ tentokrát se ujal odpovědi Zbyšek. „Ale v Ulbulu jsou dvě a o těch zatím nemáme žádné zprávy.“

O několik okamžiků později se jako by na dokreslenou ozvala vysílačka.

„Kamile, Zbyšku, jste tam?“

„Jsme tu oba, Jaroslave.“

„V Ulbulu nastal problém. Naším se nepovedlo převzít základny těch zatracených pevností. Všechny stroje teď letí přímo na vás.“

„Tak na ně pošli zulyty,“ navrhl Zbyšek.

„To nejde. Na těch dvou základnách byly nové typy letounů a všechny mají uzavřenou konstrukci. Nemají v nich žádné otvory, kterými bychom mohli prohodit, alespoň jednu Kubánskou kuličku.“

„Do háje!“ ulevil si Kamil.

„Co s nimi budeme dělat?“ nevěděl si rady Zbyšek.

„Jeden nápad bych měl. Vy tam máte tři základny plné těch oblud. Tak si myslím, že vám nezbyde nic jiného než do nich nasednout a vyletět jim vstříc.“

„Kolik máme času?“

„Maximálně hodinu, Kamile.“

„Tak to bychom si měli pospíšet.“

„To byste měli.“

„Kolik těch monster na nás letí?“ ještě se zeptal Kamil.

„Přesně to nevíme, ale odhadem to bude nějakých padesát.“

„A sakra. To není zrovna málo.“

„Sami ty mrchy neuřídíme,“ poznamenal Kamil.

„Obávám se, že nám nezbyde nic jiného než probrat piloty a nejspíš i střelce.“

„Asi ano, Zbyšku, ale obávám se, že jim nemůžeme věřit.“

„Nechte mě s nimi promluvit. Věřím, že je dokážu přesvědčit,“ nabídla jsem se.

„Jsi si jistá, Malvajo?“ ozvalo se z vysílačky.

„Věřím, že je přesvědčím. Měli by to být řadoví vojáci a ti by mohli být ochotní přidat se k nám.“

„Za pokus nic nedáme. Ale kde je máte? Neposlali jste je čirou náhodou na Kagel?“ zajímalo Jaroslava.

„Čirou náhodou jsme vojáky ještě neodeslali. Na Kagel putovali pouze cílové osoby z města, důstojníci z oněch základen a většina fagarů z paláce.“

„Proč jste je už neodeslali?“ nechápala jsem.

„Málo času a jich je hodně. K tomu nás dost podstatně zdržela bitva o palác a následné pátrání po císaři.“

„To je teď jedno. Koukejte toho rychle využít,“ ozval se Jaroslav.

„Postarám se o to. Ty Kamile, zůstaň v paláci a postarej se o císaře,“ rozhodl Zbyšek.

V době, kdy se vznesl poslední stroj, nám do přiletu nepřátelských strojů, zbývalo nějakých patnáct minut. Malvajiny přesvědčovací schopnosti byly, a to doslova, obdivuhodné. Během pěti minut přemluvila všechny piloty a střelce.

Jenže, jak se vzápětí ukázalo, nestačilo to. Ještě musela přesvědčit techniky, kteří byli nedílnou součástí posádek. A bez nich by se stroje ani neodlepily od země. Naštěstí, jejich přemluvení bylo ještě rychlejší.

S nepřítelem jsme se střetli několik kilometrů za městem. A bitva to nebyla snadná. Jednak se Jaroslav, v odhadu trochu sekl. Nepřátel bylo nejméně šedesát. Kdežto nás bylo o pět méně. K tomu protivník disponoval větší palebnou silou.

Ale my jsme také měli jednu výhodu. Výhodu, o které protivník neměl ani ponětí. A to nebylo nic jiného než pozemské vysílačky. Fagara neznala bezdrátovou komunikaci, a proto je ani nenapadlo, že by ji mohl mít jejich protivník.

Tato výhoda se projevila velmi rychle. Oni sice měli nějakou světelnou komunikaci, ale ta je už z principu pomalá a omezená. A tak nebylo divu, že jsme to byli my, kdo měl brzy navrch.

Asi dvě hodiny. Tak dlouho nám trvalo, než jsme sestřelili poslední nepřátelskou pevnost. Podle našich nových přátel to bylo úžasné vítězství. Na počátku nás bylo o pět méně a přesto jsme dokázali sestřelit šedesát lépe vyzbrojených nepřátelských strojů. Přitom vlastních jsme ztratili jen osmnáct.

19. Období klidu

V následujících dnech jsme v podstatě upevňovali naše pozice. Nějaké ty nesnáze a komplikace se objevovaly každou chvíli, ale drtivá většina z nich byla pouhou banalitou.

K našemu velkému překvapení se hlavní město, ve kterém jsme očekávali ty největší komplikace, chovalo naprosto klidně. A to navzdory tomu, že se nám stále nedařilo nalézt bývalého císaře. Ale možná k tomu dopomohla letecká bitva, která se odehrála na dohled od města.

Každopádně vše šlo dobře a to je hlavní. To, že se našlo několik kverulantů, kteří si otevřeně stěžovali, že jsme se ujali vlády my. My, kteří jsme provedli tento převrat. Podle jejich názoru jsme pokud možno ihned po převratu měli vše předat jim a sami se už do ničeho neplést. To, že oni se o převrat nikterak nezasloužili, nebrali jako dostatečný argument. Naštěstí jich byla jen hrstka. Navíc dost roztroušená hrstka.

Jenže to by naše společnost nesměla být propojená hustou sítí telefonních kabelů. A tak nebylo divu, že druhého dne po převratu, mě navštívila skupina takto smýšlejících fagarů a dožadovala se okamžitého vydání bývalého císaře Banalu do jejich rukou a před řádný a veřejný soud.

Jenže jak to udělat? Když ho stále ještě nemáme. A také, proč ho dávat právě jim? Nakonec jsem jim přiznala, že nám Banalu utekl. Což mělo jeden velmi zajímavý efekt. V podstatě to na ty rádoby vládce a soudce, zapůsobilo jako studená sprcha. Po chvíli prohlásili, že císař je naše starost a my bychom se o něj měli postarat sami. Načež odešli. Řekla bych, že poněkud kvapně. Patrně dostali strach z toho, že by se Banalu mohl vrátit a opět se ujmout vlády.

„Vítej, Jaroslave. Co tě přivádí sem k nám, do paláce?“

„Zvědavost, drahá Malvajo.“

„Ale jdi ty. Ty a zvědavost? Tomu nevěřím. Tys přišel s nějakým konkrétním záměrem.“

„Koukám, že před tebou nic neutajím.“

„To neutajíš.“

„No dobrá. Chtěl jsem se podívat, jak se vám tu daří.“

„Jde to vcelku dobře. Sice se občas objeví nějakí ti potížišti, ale zatím se vždy jednalo o malichernosti. Až na jednu výjimku.“

„Doufám, že to nebylo nic vážného?“

„Jak se to vezme. Včera sem přišla malá skupinka nějakých rádoby vlastenců a požadovali, abychom jim předali vládu.“

„Zajímavé. Předpokládám, že o převrat se nikterak nezasloužili?“

„To předpokládáš správně.“

„Tak jak mohli vznést takový požadavek?“

„Nevím, neobtěžovali se mi to nějak vysvětlit. Ale vrcholem byl jejich požadavek, abychom jim vydali bývalého císaře Banalu. Prý ho postaví před spravedlivý a hlavně veřejný soud.“

„Chápu. Kdyby uspořádali takový proces, značně by se tím zviditelnili mezi lidem. A lid by si je pamatoval. Což je slibná výchozí pozice pro nastávající politický vzestup.“

„To mě nenapadlo,“ připustila jsem.

„Předpokládám, že jsi jim odmítla vydat císaře.“

„No, abych byla upřímná, tak na nějaké to vydávání vůbec nedošlo. Stručně jsem jim sdělila, že císaři se povedlo nějak uprchnout a my nevíme, kde se momentálně zdržuje.“

„Z tvého výrazu soudím, že se jim taková odpověď moc nezamlouvala.“

„To není přesné. Spíš bych řekla, že je vyděsila.“

„Zajímavé. Předpokládám, že se od včerejška nic nezměnilo a císaře jste ještě nechytili?“

„Ani nevíš, jak mě to mrzí, Jaroslave. Ale je to přesně tak, jak říkáš,“ přiznala jsem, byť mě to netěšilo.

„Máte, alespoň, nějakou stopu?“

„Nemáme vůbec nic. Ale jsme si naprosto jistí, že nemůže být daleko.“

„Vážně?“ zeptal se mě Jaroslav, takovým zvláštním způsobem.

„Odletět nemohl. To je naprosto jisté. Létající stroje jsme dostali pod kontrolu ještě před útokem na palác. A v okolí jiné nejsou. Vozem také nemohl odjet. Toho bychom si všimli. A pěšky? Pěšky by z města určitě nešel.“

„Takže se domníváte, že se skrývá někde ve městě?“

„Ano, ale město je velké a najít v něm jednu skrývající se osobu, je poněkud obtížné.“

„Jinými slovy, nemáte nejmenší ponětí, kde se Banalu nalézá.“

„Ano,“ připustila jsem nerada.

„To je mrzuté. Ale já pro tebe mám jednu zajímavou zprávu. Ta tě určitě pobaví.“

„Tak to jsem zvědavá,“ přiznala jsem po pravdě.

„Je tomu pár hodin, co se se mnou spojili dozorci z Kagelu.“

„Snad se jim nezačali bouřit vězni.“

„Nic, co by stálo za zmínku. Všichni se chovají tak, jak jsme čekali.“

„No tak sláva, alespoň něco jde bez potíží.“

„To, co jsem ti řekl, není až tak přesné. Jeden vězeň se totiž chová poněkud odlišněji.“

„Jak odlišněji?“ nechápala jsem, co tím Jaroslav míní.

„Neustále něco vykřikuje. Všem vyhrožuje, že je nechá popravit.“

„Patrně se jedná o někoho blízkého císaři,“ usoudila jsem trochu nejistě.

„To nevím. Každopádně o sobě prohlašuje, že je císař Banalu.“

„To jako myslíš vážně? Nebo si ze mě děláš legraci?“ nevěřila jsem vlastním uším.

„Vyprávím ti jen to, co mi pověděli strážníci.“

„Tak nevím, mám se smát, nebo smát. Tak my jsme tu tři dny pátrali po císaři a on si zatím sladce spínal ve vězení na Kagelu.“

„Přepadový oddíl ho zřejmě poslal na Kagel v domněnání, že se jedná o nějakého úředníka. Nebo tak něco.“

„To je možné, Jaroslave,“ připustila jsem. „Každopádně musíme urychleně ověřit, jestli to je skutečný císař Banalu.“

„To musíme. Za několik dní podnikneme další návštěvu Farty a měli bychom vědět, jestli máme císaře ve vězení.“

„Doufejme, že je to on. Skutečnost, že nám císař neunikl by nám mohla pomoci. K tomu jsme převrat zvládli za jedinou noc, a to s minimálními ztrátami na životech.“

„Souhlasím Malvajo, tyto skutečnosti by na toho arogantního Valána mohly zapůsobit.“

Těch několik dní uteklo jako voda a už jsme letěli na Fartu. Původně jsme si tuto schůzku, měli odbýt před třemi týdny, ale komplikace způsobené uprchlým důstojníkem zapříčinily, že převrat na Čigu jsme museli uskutečnit teď hned. A Valán, velitel

odboje na kontinentu Farta, který si původně vzal dva týdny na rozmyšlenou, se k nám odmítl přidat, dokud se nevyřeší všechny problémy na Čigu.

„Vítejte na Fartě, přátelé z Čiga a z hvězd,“ uvítal nás Ydý, Valánův pobočník.

„Děkujeme za vřelé uvítání, Ydý,“ odpověděla Malvaja za nás za oba.

„Kdy se setkáme s vaším velitelem?“ šel jsem rovnou na věc.

„Pan Valán byl o vašem příchodu již spraven a je na cestě sem. Jenže se momentálně nalézá ve vzdálenější oblasti, a tudíž tu nebude dříve než za pět hodin.“

„Pak nám nezbyvá nic jiného než čekat.“ Bylo mi nad slunce jasné, že nejvyšší velitel odboje má práce až nad hlavu a z toho důvodu zde na nás nemůže čekat. Proto jsem ochotně přijal onu skutečnost.

„No konečně,“ pošeptala mi Malvaja, když Valán dorazil. A to po více než deseti hodinách.

„Předpokládám, že mi přicházíte oznámit, že císař Banalu je po smrti?“ spustil Valán aniž by se obtěžoval s pozdravem, či drobným vysvětlením svého značného zdržení.

„To předpokládáte mylně,“ ujala se odpovědi Malvaja. „Bývalý císař Banalu je vězněn na Kagelu, kde setrvá do řádného soudu.“

„Kdy bude popraven?“

„Soud ještě ani nezasedl a vy už se ptáte, kdy bude vykonán rozsudek, který ani nemusí být vyneseno. Takovéto smýšlení je na civilizovaných světech považováno přinejmenším za barbarské. A v tom horším, přímo za zločinné.“

„Zřejmě jste mě špatně pochopil, příteli z hvězd.“ My dva rozhodně nikdy nebudeme přáteli. Pomyslel jsem si.

„Samozřejmě, že nehodlám předcházet závěrům řádného soudu, ale jistě uznáte, že Banalu si jiný trest nezaslouží.“

„Musím vás zklamat, Valáne. Naše prozatímní vláda na Čigu, trest smrti zrušila. A to s okamžitou platností,“ prozradila mu Malvaja.

„To, ale jsou zpátečnické metody.“

„Až bude po všem, tak vám přinesu jednu pozemskou knihu. Jmenuje se Hrabě Monte Christo. V jedné scéně, tam pan hrabě vysvětluje, že aby trest, měl smysl, musí trvat. Kdežto poprava je dílem několika vteřin.“

„No dobrá,“ připustil Valán poněkud neochotně, „ale teď mi vysvětlíte, jaká je situace na Čigu. A také jak velké ztráty jste utrpěli během převratu. Jistě byli obrovské.“

„Situace na kontinentu je vcelku dobrá. Sice se objevují nějaké ty drobnější komplikace, ale ty nejsou nikterak závažné a daří se nám je rychle řešit. Lid samotný tuto změnu přijal velmi dobře a pozůstatky šlechty se drží stranou,“ odpověděla mu Malvaja na první otázku. A já se ujal té druhé.

„Co se ztrát týče? Doufali jsme, že budou menší, ale i tak si myslím, že nebyly velké, nebo jak vy jste řekl, obrovské. Samotné ztráty jsme měli pouze na dvou místech. Tím prvním byl císařský palác. Tam padlo dvacet fagarů.“

„O několik hodin později došlo v blízkosti města k letecké bitvě. Na město letělo šedesát pevností. Proti nim jsme vyslali padesát pět ukořistěných pevností. A i když jsme měli pevnosti staršího typu a výrazně slabší výzbroje, dokázali jsme bitvu vyhrát. Nepřítel nám sestřelil pouze osmnáct pevností. Navíc, pěti z nich se podařilo nouzově přistát, a tak jejich posádky přežily.“

„Koukám, že všechna práce byla na fagařenech, vy vesmířané jste se samotných bojů neúčastnili. Že?“ pronesl pohrdlivě Valán.

„Zdvořilost, je ctnost, Valáne,“ odpověděl jsem suše.

„A vy se moc zdvořile nechováte,“ dokončila za mě Malvaja.

„Lidé ze Země pro naši věc udělali víc než hodně. Nejen že všichni piloti zulytů byli lidé, ale také byli na všech létajících pevnostech. Včetně těch třinácti, které byly totálně zničené. Bez jejich pomoci a vedení bychom tu leteckou bitvu prohráli. A tím bychom prohráli vše. Tak buďte té lásky a neobviňujte naše přátele z takových nesmyslů,“ koukám, že se Malvaja začíná rozpalovat.

„Změňme téma,“ nabídl jsem.

„Souhlasím, pojďme si promluvit o budoucnosti Farty,“ přijal můj návrh Valán a to velmi ochotně.

V následujících hodinách jsme prodiskutovali mnoho důležitých věcí, ale i mnoho nesmyslů.

Na Čigo jsme se vrátili až následující noci. Neboť jsme příliš dlouho čekali na Valánův příchod a naše jednání se také protáhlo.

„Jaký máš dojem z toho Valána?“ zeptala se mě Malvaja krátce po odletu z Farty.

„Je to arogantní a sobecký zmetek. A ještě s ním budou potíže.“

„Pěkně jsi to shrnul. Ale proč myslíš, že s ním budou potíže?“

„Chce mít vše pod kontrolou, chce o všem rozhodovat.

Odmítá uznat, že něčemu nerozumí. Přesto se cítí oprávněn o dané problematice rozhodovat.“

„Je pravda, že jeho neústupnost ohledně velení celé operace je poněkud nepochopitelná.“

„To se ti jen zdá, Malvajo. On zkrátka prahne po moci. A jestli je pravda, že je bratrem císařovny Mažála a já o tom už ani nepochybuji, tak se domnívám, že už plánuje, jak zaujme její místo.“

„Jako že by se on sám prohlásil císařem?“

„Obávám se, že ano.“

„Ale to je proti naší dohodě?“

„Nezdá se mi, že by ho dodržování nějakých dohod trápilo. Spíš bych řekl, že už přemýšlí, jak si po převratu přivlastní veškerou moc sám pro sebe.“

„Tomu nevěřím. Sice je pravda, že chce vše kontrolovat a o všem rozhodovat, ale nevěřím, že by nás tak rychle podrazil.“

„To nám ukáže budoucnost,“ uzavřel jsem diskuzi o Valánovi.

„To je dost, že jste se vrátili,“ přivítal nás Luboš.

„To zní, jako kdybyste tu měli nějaký průšvih a nevěděli si s ním rady.“

„Průšvihem bych to rozhodně nenazval, ale pojdte se mnou do knihovny. Fingur našel jeden dost zajímavý svitek. Prý pojednává o Anratusovi z hvězd.“

S Malvajou jsme se domluvili jedním krátkým pohledem a byť jsme byli oba unavení, vydali jsme se do knihovny.

„Tak, co pro nás máš tak zajímavého Fingure?“ Oslovila Malvaja knihovníka jako první.

„Posadte se a já vám to přečtu,“ vybídl nás knihovník.

„Tak tedy. Na začátku svitku je uvedeno datum, kdy došlo k popisovaným událostem. Jenže je ve starém kalendáři. Tudíž jsem ho musel přepočítat na naše současné počítání času.“

„Ony události se odehrály před nějakými osmnácti až devatenácti sty lety. Dalo by se to zjistit přesněji, ale to by mi trvalo moc dlouho. Navíc se domnívám, že to není zapotřebí.“

„V tom s tebou souhlasím,“ připustil jsem.

„Tak tedy poslouchejte a omluvte případné chyby v mém překladu.“

„V dobách, kdy království Aprah vládl král Fufurak, sestoupil na povrch Fagary tvor z hvězd. Byl o hlavu vyšší než většina Fagařanů. Srstí měl porostlou pouze hlavu, a to s výjimkou tváře. Uši měl oblé a umístěné na boku hlavy a neměl ocas.“

„V originálním svitku je popis Anratuse mnohem podrobnější. Jenže se mi zdálo zbytečné překládat, jakou barvu očí a srsti měl Anratus. Proto jsem přeložil jen to nejpodstatnější z popisu. Nicméně si troufám říct, že uvedený popis dokonale sedí na naše vesmírné přátele.“

„Vypadá to tak,“ připustila Malvaja.

„Anratus nejprve oslovil krále Fufuraka a vyčítal mu, že je příliš krutý ke svým poddaným. Rozezlený král nařídil svým strážným, aby neprodleně popravili onoho drzého cizince. Jenže se jim to nepovedlo. Jakmile vytasili své zbraně a vykročili směrem k cizinci, stalo se něco nemožného. Meče strážných zmizely. Okamžik nato zmizel i cizinec. A nezbyla po něm žádná stopa. Rozezlený král nařídil prohledat celé království, najít a neprodleně popravít toho drzého cizince.“

„O několik týdnů později se Anratus vrátil. A znovu vyzval krále, aby byl mírnější ke svým poddaným. Jenže zuřící král nenechal cizince ani domluvit a nařídil strážím, aby se okamžitě chopily cizince a na místě ho setly.“

„Jenže to nešlo. Zbraně vojáků opět zmizely, vypadalo to, jako kdyby se vypařily. A tak se na něho pokusili zaútočit brutální silou. Jenže Anratus chránilo nějaké kouzlo a pěsti se zastavovaly hodný kus před oním tvorem. Následně se stalo něco nemyslitelného. Král Fufurak zmizel, a to vše před zraky přítomných dvořanů.“

„Než Anratus odešel, sdělil vyděšeným strážím, že krutý král se už nikdy nevrátí. Jeho nástupci pak mají vyřídit vzkaz.“

„Pokud se se mnou chcete setkat, chovejte se jako váš předchůdce. Ale pokud budete laskaví a spravedliví, budu spokojený a nikdy vás nepoctím svou návštěvou.“

„Několik následujících králů, bylo velmi osvícených a laskavých ke svým poddaným. A Anratus se v zemi Aprah už nikdy neukázal.“

„Musím říct, že to je velice zajímavý příběh,“ pronesl jsem, když stařík domluvil.

„Vzpomínám si, že ve škole nám o království Aprah vyprávěli. Hlavní město císařství mělo být vybudováno ve středu onoho dávného království. Také si vzpomínám, že Aprah bývalo poměrně malé království.“

„Máš pravdu Malvajo. Skutečně se nalézáme v srdci bývalého království Aprah. A údajně to bylo třetí nejmenší království na kontinentu,“ potvrdil nám knihovník.

„Ve svitku, který jsem kdysi četla, se říkalo, že se Anratus přehnal celým osídleným světem. Ne jen jedním královstvím?“

„To by souhlasilo. Našel jsem zde ještě jeden svitek, který to potvrzuje. Ale ten jsem ještě nepřeložil. Jeho obsah se mi nezdá příliš důležitý. To, co v něm je, v podstatě popisuje to, co jsi právě vyslovila, Malvajo.“

„Takže Anratus z hvězd je historicky skutečná postava,“ odtušil jsem nahlas.

„A vypadal jako vy, lidé z planety Země.“

„A Triga,“ doplnil jsem Malvaju.

„Jenže Anratus nemůže pocházet ze Země. V době, kdy se zde objevil, byli mí předci přesvědčení, že je Země placatá a slovo vesmír v podstatě neznaly. A vrchol tehdejší techniky byl vůz tažený koněm.“

„Takže to musel být Trigan,“ odtušila Malvaja.

„Ani to se mi nezdá. Trigané jsou již od počátku své civilizace pacifisté. Skutečnost, že by nějak trestali kruté vládce, se mi nezdá. A také jak? Mizení zbraní, nedotknutelnost Anratuse a únosy tyranů. Za tím musí stát mnohem vyspělejší technologie, než má Triga či současná Země. Natož ta minulá. Ba né, drahá Malvajo. Něco nám zde uniká.“

20. Revoluce, nebo tak něco

Třetí týden po převratu na Čigu jsme začali odesílat dobrovolníky z kontinentu Ajtry do výcvikových zařízení na planetě Halaš.

Několikrát sice padl návrh požádat pozemšťany o pomoc, kterou jsme před časem poskytli Čigu. Jenže proti tomu se vždy postavil Umůt a jeho vnučka Guži. A návrh zamítli slovy. Toto je náš boj, né jejich. Čigu pomohli, poněvadž to okolnosti vyžadovaly, ale u nás tomu tak není a doufám, že ani nebude.

Nejprve jsme dobrovolníky posílali přes stanice na Čigu, ale to se brzy ukázalo jako potenciálně nebezpečné. Jelikož si našich zulytů všimla jedna pobřežní hlídka a posléze na ně i zaútočila. Sice už nehrozilo, že se bude opakovat stejný scénář jako před nějakou dobou na Čigu. Ale proč riskovat víc, než je nezbytně nutné.

A tak jsme na kontinentu Ajtry, postavili stanici igutli. V důsledku čehož budeme muset postavit stejnou stanici i na Fartě. Což se mi díky antipatiím, které jsem choval k Valánovi, zamlouvalo ještě méně než prudký záchvat zimnice. Ale to budeme řešit, až ta situace nastane.

Teď je pro nás podstatné, že výcvik pilotů je v plném proudu. Podobně na tom jsou plánovači.

Značnou výhodou se ukázaly zkušenosti získané při přípravách a následné realizaci samotného převratu, na kontinentu Čigo.

Jako čas potřebný na důkladný výcvik pilotů jsme určili dva měsíce. Samozřejmě by to šlo i rychleji, ale ne v tomto počtu. Na zrychlení jsme zkrátka neměli instruktory. Navíc to nebylo zapotřebí. Příprava detailního seznamu cílů, včetně jejich místa pobytu, měla zabrat právě ony dva měsíce.

Výcvik pilotů pro kontinent Ajtry už byl v půli, když jsme zahájili výcvik pilotů pro kontinent Farta. A zde došlo k několika komplikacím. Asi nemusím nikterak zdůrazňovat, že je všechny způsobil Valán.

„Jaroslave, mohl bys přijít ke vchodu?“ ozvalo se z vysílačky.

„Hned tam budu,“ odpověděl jsem, aniž bych se zeptal, proč mám přijít?

„Tak co se děje?“ zeptal jsem se Davida, který měl hlídku u vchodu do stanice igutli.

„Venku je nějaký arogantní kocour.“

„To bude Valán,“ odhadl jsem.

„Říkal, že se tak jmenuje.“

„A v čem je problém?“ přiznávám, že odpověď jsem znát nechtěl.

„No, pro začátek v tom, že chce vstoupit do stanice.“

„V čem je problém?“ zopakoval jsem otázku.

„Je ozbrojený a odmítá své zbraně odložit.“

„Předpokládám, že není sám.“

„Je s ním pět koček a všechny jsou ozbrojené. A rozhodně ne málo.“

„Asi už nemohu předstírat, že tu nejsem?“

„Řekl jsem mu, že tě zavolám. Nicméně to bude trvat několik minut.“

„No nic, tak já jdu do té jámy Ivové.“

„No konečně, to si jako myslíte, že tu na vás budu čekat celý den? Ten váš drzý strážný mě odmítá vpustit dovnitř. Taková drzost, doufám, že ho za to přísně potrestáte,“ spustil na mě

Valán, sotva jsem otevřel vchodové dveře. Naštěstí nás ještě oddělovala energetická bariéra.

„To by už stačilo, Valáne. Nečekal jste na mě ani pět minut. A přirovnávat pět minut k celému dni může jen hlupák. A vy hlupák nejste. Tak se tak, prosím, nechovejte.“

„Co se strážného týče, nechápu, jak si vůbec můžete dovolit stěžovat si, že vás nechce vpustit do stanice, když jste po zuby ozbrojen. Dobře víte, že do stanice igutli nesmí vstoupit nikdo, kdo u sebe má smrtící zbraň.“

„Tady jste na Fartě. A zde mi nikdo nebude nařizovat, co smím a co nesmím! Když řeknu, že chci vstoupit do té vaší stanice, tak mě tam neprodleně pustíte!“

„Pravidla jsou daná a platí pro všechny. A jestli se vám to nelíbí, tak stanici demontujeme a odejdeme odsud. Natrvalo.“

„Nechám tu vaši stanici obklíčit! Uvidíme, jak se vám bude odcházet, když na vás budou mí vojáci střilet z těžkých kulometů!“

„Už jednou jsem vám říkal. Zdvořilost je ctnost. Tak na mě přestaňte křičet jen proto, že se vám nechce dodržovat dohody, které jste sám uzavřel. Na shledanou.“ Načež jsem zavřel dveře přímo Valánovi před nosem.

Valán své výhrůžky naštěstí nesplnil. Díky čemuž jsem nemusel splnit já ty své. Jenže tohle byla pouhá drobnost. Nicméně, o několik dní později se Valán vrátil. Tentokrát beze zbraní. A opět se domáhal vstupu do stanice.

„Jaroslave, je tu velitel Valán a žádá o vstup do stanice,“ zavolala mi Anabel od hlavního vchodu do stanice.

„Hned tam budu.“

„Vítejte, Valáne,“ přivítal jsem ho zdvořile. „Co vás k nám přivádí?“

„Chci si prohlédnout tu vaši stanici a následně provést malou inspekci našich jednotek na Halaši,“ odpověděl mi upřímně, byť jeho slova zněla falešně.

„Pokud jste neozbrojen, tak pojdte dál,“ vyzval jsem ho.

„Anabel ujmí se toho, prosím,“ požádal jsem naši současnou strážnou.

„Pokud u sebe máte nějaké kovové předměty, odložte je prosím na tento tác. Pak projděte tímto rámem.“

Aniž by něco odložil na nabízený tác, prošel detektorem kovů, který se okamžitě rozezněl.

„Co je to za odporný zvuk? Ihned ho vypněte!“

„Ten rám je detektor kovů,“ jal jsem se vysvětlovat, oč se jedná, „proto vás Anabel požádala, abyste vše kovové odložil na tác.“

„K čemu to?“ nechápal, nebo spíš nechtěl chápat.

„Jak víte, tak do stanice igutli nesmí být přinesena žádná smrtící zbraň, ba ani nůž. Proto zde máme tento detektor kovů. A každý, kdo chce vstoupit dovnitř, jím musí projít.“

Za malý okamžik přistálo na tácu několik kovových předmětů, včetně dvou poměrně velkých nožů. Při druhém průchodu se už detektor neozval. Možná v tom sehrálo jistou roli i zdejší oblečení. Většina fagarů nosila něco jako bederní roušku. Ale občas se objevil jedinec, který toho na sobě měl o něco víc, ale pořád se to nikterak nepodobalo klasickému oblečení. Nejbližší přirovnání by asi bylo triko a na něm několik kapes. Případně plášť s kápí. V podstatě se jednalo o praktický doplněk.

Během několika následujících minut jsem Valána provedl po stanici, i když k vidění toho moc nebylo. Jenže on to chtěl, a tak to dostal.

„Přiznávám, že jsem od této stanice očekával mnohem víc, ale chápu, že se jedná o příliš odlišnou technologii, než je ta

naše. Tudíž není divu, že mi to tu nic neříká. Asi bych musel být vědec, aby to na mě zapůsobilo tím správným dojmem.“

„V tom s vámi zcela souhlasím,“ přiznal jsem po pravdě.

„Teď bych rád provedl zmiňovanou inspekci na Halaši.“

„Valáne, dobře víte, že to není možné. Naší největší zbraní je moment překvapení. Proto nehodláme riskovat, že se někdo vrátí předčasně. Následně pak padne do rukou císařských a vše jim prozradí.“

„Já nejsem někdo.“

„U nás se říká, výjimka potvrzuje pravidlo.“

„Nechápu, jak bych mohl potvrdit to vaše pravidlo?“

„To rčení znamená, že nemáme dělat výjimky. Pokud nějakou uděláme, vzápětí se nám to vymstí a stane se přesně to, co jsme nechtěli.“

„Jinými slovy říkáte, že zákon schválnosti funguje spolehlivě.“

„Přesně.“

„Jenže o vašich plánech ví spousta fagarů na Čigu a brzy se to dozvedí i na Ajtry. Nebojíte se, že se to od nich může dozvědět třeba i Mažála?“

„To riziko tu sice je, to připouštím. Ale vzhledem k tomu, že mezi jednotlivými kontinenty neexistuje žádné rychlé spojení a cesta po moři trvá poměrně dlouho, odhaduji, že toto riziko není tak velké. Obzvlášť v případě Ajtry. Čigo? To už je něco jiného. Ale i tak, štěstí pokoušet nebudeme.“

Krátce po poslední Valánově návštěvě stanice igutli, umístěné na jeho kontinentě, jsme spustili závěrečné přípravy na druhý převrat. Původně jsme zamýšleli připravit všechny zulyty a jejich posádky na cílovém kontinentě a hned nato spustit akci.

Jenže tato myšlenka byla velmi rychle zavrhnuta. Jako důvod byla použita skutečnost, že na Ajtry a později i na Fartě, je po jedné stanici. Tudíž by přeprava trvala poměrně dlouho a nastal by problém s jejich ukrytím. A proč vymýšlet nějaký způsob skrývání, když máme k dispozici bezpečný kontinent Čigo.

A tak nastala situace, kdy se na Čigu vznesla letka čítající několik tisíc zulytů a zamířila si to na Ajtry. Vstříc druhému převratu na planetě Fagara.

Uspané osoby budou vozit k vlastní stanici, odkud budou putovat na Kagel. V tom by už žádný problém nastat neměl. Ale pro všechny případy jsme si na Čigu připravili několik větších zulytů. Co kdyby místní stanice nestíhala.

Jenže ona to stíhala. A samotný převrat proběhl mnohem snadněji než na Čigu. Ostatně, tehdy to byla čirá improvizace. Ale i tak nám to vyšlo. Výjimku tvořil nezdařený převrat na vojenské základně u města Ulbul a samozřejmě císařský palác.

Jenže na Ajtry vše proběhlo perfektně. Tedy až na jedno drobné zaškobrtnutí.

Vlastně se a to doslova, zopakovala stejná záhada jako na Čigu. Jen na ni přišli už na tamní stanici igutli. Díky čemuž byl císař Kuraf identifikován a na Kagel putoval pod svým skutečným jménem.

Samotný lid přijal změnu podobně jako na Čigu. Jen v hlavním městě to bylo horší. Ale i tak to Umůt a jeho vnučka Guži zvládli celkem dobře.

Na Čigu nám to usnadnila letecká bitva nedaleko města. Sice při ní zemřela spousta fagarů a několik pozemšťanů, ale na tamní obyvatele to zapůsobilo.

„Vítejte na Ajtry, přátelé,“ přivítal nás Umůt. „Dovolte, abych vám představil svou ženu Mulvů.“

„Je nám ctí, madam. Když dovolíte, tak představím i já svého společníka. Jmenuje se Yrty a je to kmotřenec prozatímní prezidentky Malvaji.“

„Vítej na Ajtry, Yrty. Čemu vděčíme za návštěvu kmotřence samotné Malvaji?“ zajímalo Umůta.

„Prozatímní vláda na Čigu usoudila, že teď po úspěšném převratu by nemuselo být na škodu poslat vám sem někoho, kdo by zde působil jako diplomatická spojka mezi oběma státy. A případně vám pomohl vyřešit některé problémy, kterým museli čelit na Čigu.“

„Obáváte se, že bychom je nemuseli zvládnout?“ zeptala se mě trochu nedůvěřivě Mulvů.

„Nepochybuji o tom, že si s nimi poradíte. Ale v některých případech vám Yrty může sdělit, jak onu konkrétní nesnáz vyřešili na Čigu. Vy se tím pak můžete inspirovat a v některých případech se i vyvarovat případných chyb, kterým se na Čigu nevyhnuli. O nic jiného tu nejde.“

„A čemu vděčíme za tu poctu, že nám Malvaja poslala svého kmotřence?“

„Abych byl upřímný, Umůte. Yrty je inteligentní, čestný a poctivý mladík. Jenže také to je, řekněme, že nesnesitelný šprýmař. A všichni ho už mají plné zuby a tímto způsobem se ho šikovně zbavili.“

„V tom případě ho dám na starost své vnučce. Myslím, že se budou skvěle doplňovat.“

„Budte opatrný, příteli. Yrty se na Čigu sprátelil se Zulgyho technikem a vznikla z nich děsná dvojice.“

„O to nemusíš mít obavy. Gužin smysl pro humor je asi tak na úrovni zmrzlého šutru.“

„Tak nevím, má mi být líto Guži nebo Yrtyho?“ pronesl jsem s úsměvem.

„Ale teď z jiného soudku. Kdy proběhne převrat na Fartě?“ chtěl vědět Umůt.

„Předpokládáme, že za tři týdny. Ale přesný termín jsme ještě neurčili. K tomu nám tamní vrchní velitel Valám neustále vytváří potíže. Třeba včera přišel s tím, že před započítím samotné operace musí osobně zkontrolovat a odsouhlasit seznam cílových osob.“

„Tak proč se nepřipojí k plánovačům na Halaši?“ nešlo do hlavy Mulvý.

„To také chce, jenže také chce dohlížet na výcvik pilotů. A také chce být zde, na Fagaře. A to, jak jistě chápete, nemůžeme dopustit.“

„Vidím, že je pořád stejný. Pamatuji si na doby, kdy se přidal k odboji. Tehdejší vrchní velitel si na něho neustále stěžoval. Myslím, že ho dokonce nesnášel. Říkal mi o něm, že je sice velkým přínosem pro odboj, ale také, že je příliš arogantní a panovačný.“

„To by odpovídalo i mým zkušenostem. Prý se o něm říká, že je mladším bratrem samotné císařovny?“

„Vím o tom. Fugrt, tak se jmenoval jeho předchůdce, mi Valánův původ nikdy neprozradil, ale připouštěl, že pochází z vysoce postavené rodiny.“

„Snad se nám ta jeho ctižádostivost a arogance, v budoucnu nevymstí,“ vyslovil jsem nahlas svoji obavu.

„Před lety jsem s ním několikrát jednal, ale nikdy z toho nevzešlo nic kloudného. Valán se pokaždé snažil urvat si co nejvíc pro sebe. A teď myslím konkrétně jeho, ne jejich odbojovou skupinu.“

„To skoro znělo, jako kdyby byl na Fartě ještě jiný odboj?“

„Po smrti Fugrta, tam proběhly nějaké spory a později se šeptalo, že se od Valána odtrhla malá skupina, které se nelíbily Valánovy praktiky.“

„Něco bližšího o té skupině nevíš, Umůte?“

„Fugrt měl dceru, ta mu dost často stávala po boku. A právě v té době se někam vytratila a od oné doby jsem o ní v podstatě neslyšel. Snad jen to, že žije, ale nic víc nevím.“

„Víš alespoň jak se jmenovala?“ Následně se Umůt obrátil ke své ženě a chvíli se spolu radili.

„Myslíme si, že se jmenuje Rael, ale krk bych na to nedal.“

„Kde bychom ji našli, asi nevíte?“

„Je mi líto, ale nevím. A přiznávám, že mě to dost mrzí. Fugrt byl dobrý chlap a jeho dcera byla vždy milá a laskavá.“

„Jistá si tím rozhodně nejsem, ale její matka žila v malém pobřežním městečku, jménem Kavlé,“ vzpomněla si Mulvý.

„Na její jméno si asi nevzpomeneš?“

„Ne. Nikdy jsem se s ní nesetkala. Domnívám se, že ani nebyla v odboji. I když o zapojení svého manžela a dcery věděla.“

„Ani já jsem se s ní nikdy nesetkal,“ připojil se Umůt.

21. Farta

„Z vojenské základny ve městě Palter, hlásí potíže. Nepodařilo se jim uspat všechny vojáky. A teď se tam bojuje.“

„Zvládnou to sami?“ zeptal se Valán radisty.

„Nevědí, pane.“

„Jak to, že to nevědí?!“ vybuchl Valán rozčileně.

„Nevědí, kolik vojáků zůstalo vzhůru. Může jich být deset nebo klidně sto, pane.“

„Pěkně jste je vycvičili, na té vaší zpropadené planetě,“ obořil se na mě Valán „a já, abych to tu za vás dával do pořádku.

Pošlete tam deset jednotek od Gujebu.“

„Zbláznil jste se?“ to jsem se už neudržel.

„Co si to dovoluujete?!“ opět se na mě obořil.

„V Gujebu je jen patnáct jednotek a vy jich chcete odvolat hned dvě třetiny? Obzvlášť když tam sotva dorazily? Navíc Gujeb je od Palteru vzdálený sto sta padesát kilometrů.“

„A koho tam mám asi tak poslat, vy chytřej?“ zeptal se mě jízlivě.

„A co se nejprve zeptat těch v Palteru, jestli ty posily potřebují? A pokud ano, tak tu máte dvacet jednotek v Uftosu. Tam nejsou žádné potíže a ani vojáci. Navíc, Uftos je o dobrých padesát kilometrů blíž.“

„Pane, zpráva z Palteru.“

„Vidíte, už žádají o posily,“ v pálil mi Valán přímo do obličeje.

„Ne, pane,“ promluvil radista, „hlásí, že se karta obrátila a většina vojáků už spí. Zbývá už jen malá skupina a ta se zabarikádovává v jedné nevelké místnosti. Ale prý je také dostanou. Jen to bude trvat o něco déle.“

„Nevyplácí se vyvozovat závěry předčasně,“ neodpustil jsem si drobné rýpnutí do Valána.

Plány připravené na Halaši byly velmi dobré. Ostatně to se ukázalo již před měsícem na Fartě, kde vše proběhlo naprosto hladce, nestydím se použít slova elegantně.

Jenže zde to tak elegantně nešlo. Ne, že by skupina plánovačů odvedla špatnou práci? To ne. Jejich plány a seznamy cílů, byly taktéž perfektní, ale potíží byla, nebo spíš byl, Valán.

Při každé příležitosti se pokoušel zasahovat do rozjetých operací a různě je měnit, a to většinou k horšímu. Naštěstí jsem byl stále přítomen, a tak jsem na něho mohl dohlížet. Byť to nebylo nic příjemného.

Každopádně samotný převrat probíhal dobře. A vše tak bylo na nejlepší cestě k úspěchu.

Krátce po půlnoci došlo i na císařský palác a císařovnu Mažalá. Tam jsme očekávali masivní odpor obránců. Ostatně, na předchozích dvou kontinentech, tomu nebylo jinak. Vždyť císařovna není jako obyčejná písařka, a proto má početnou a stále bdělou ochranu.

Ale ať je tomu, jak chce, pravdou je, že i tento palác nakonec padl do našich rukou. Jen to trvalo o dost déle než dva prvé případy. Navíc zde padlo více než sto padesát povstalců.

Mohlo to být mnohem méně, jenže u paláce se mi Valán utrhł ze řetězu a nedal se nikterak zkrotit. Vydával až nelogické rozkazy a své druhy hnal do boje, hlava nehlava. Sám přitom byl v bezpečí a pohodlí velitelského štábu, který jsme zřídili v těsném sousedství stanice igutli.

„Zajali císařovnu,“ oznámil nám radista dobrou správu.

„No konečně, že jim to, ale trvalo. Ať ji sem okamžitě pošlou,“ nařídil Valán.

„Už je na cestě, pane.“

„Za jak dlouho tu bude?“ chtěl ještě vědět.

„Asi tak za půl hodiny,“ odpověděl jsem mu po chvíli.

Nicméně se domnívám, že tuto informaci by měl dobře vědět, když se rozhodl, že bude osobně velet celé operaci.

Když před stanicí přistál zulyt s císařovnou Mažalá, netrpělivý Valán si to namířil přímo k němu.

„Tak se ukaž ty potvoro! Teď si to s tebou vyřídím!“ křičel cestou k zulytu.

„Kde je ta mrcha?!“ obořil se na pilota, aniž by se obtěžoval podívat do druhé řady.

„Nevím, koho máte na mysli,“ odpověděl zmatený pilot, na kterém bylo vidět, že ho chování vrchního velitele, vyvedlo z míry.

„Přece tu mrchu Mažalá!“ zakřičel na něj.

„Císařovna leží vzadu,“ načež Valán přesměroval svou pozornost do druhé řady, kde skutečně ležela jakási žena.

„Teď mi zaplatíš za všechny ty roky strádání a ponížení, ty mrcho!“ křičel na spící císařovnu Valán.

„Ona spí, pane,“ dovolil si promluvit pilot.

Ale marně. Valán byl zcela mimo.

Následně jsem si všiml, jak se jeho ruka chápe zbraně, která mu dosud poklidně vysela u opasku. Naneštěstí to byla místní pistole. Tudíž smrtící.

„Valáne!“ pokusil jsem se ho napomenout mírně zvýšeným hlasem. Jenže marně.

Pomalů vytáhl pistoli z pouzdra a pozvolným pohybem jí namířil na císařovnu.

„Valáne!!!“ ozval jsem se podruhé, tentokrát mnohem důrazněji. Jenže s ním to ani nehlo.

„Jistě víš, co se s tebou stane, pokud ji zraníš, nebo dokonce zastřelíš?“ to zřejmě zabralo, byť ne okamžitě. Po několika, nekonečně dlouhých vteřinách, uložil svou zbraň do pouzdra. Pak na mě vrhl nenávistný pohled a beze slov odešel do velící místnosti.

Nakonec vše skončilo celkem dobře, ale kdyby nebylo těch nepochopitelných Valánových zásahů do právě probíhajících událostí, vše by dopadlo lépe. A to včetně ztrát na životech, ty mohly být poloviční. Možná i třetinové. Jenže to se už nedozvíme. Škoda, hlavně pro ty mrtvé.

Ještě téhož dne, se Valán chopil otěží nově se formujícího státního zřízení. Jenže, to už šlo zcela mimo nás. To jediné, co jsme my, pozemšťané, ještě učinili, byl převoz dvou dobrovolníků z Čiga a Ajtry. Ti dva zde měli působit jako diplomati a zároveň jako nezávislí poradci. Podobně jako je Yrty na Ajtry.

Jenže to by Valán nesměl být takový, jaký byl. Už úvodní slova oněch dobrovolníků ho rozčílila. A samotná nabídka poradenských služeb, v něm vyvolala učiněnou explozi zuřivosti.

Křičel na nás, že on je dostatečně zkušený a schopný, aby vše zvládl bez vměšování nějakých špiclů z Ajtry a Čiga.

Oba dobrovolníky jsem raději odvezl zpět na jejich domovské kontinenty. Ale předtím jsem Valánovi připomněl naši dřívější dohodu a její podmínky.

Také jsem si neodpustil jisté poučení. Jednoduše jsem mu sdělil, že v naší dohodě není nic o slušném chování, ale přesto

by se tak měl chovat. Jak krásně vypěnil, když jsem to dořekl. Jen mě mrzí, že jsem sebou neměl svou osobní kameru.

„Vítej na Čigu,“ přivítal jsem Umůta, když konečně dorazil.

„Nevím, jestli mám říct, rád tě vidím, Jaroslave. Nebo tě radši přetáhnout holí.“

„Vyber tu první možnost. Ta druhá se mi moc nezamlouvá,“ odpověděl jsem, nechápaje, proč bych měl dostat holí.

„Proč bys měl chtít přetáhnout Jaroslava holí?“

„Ty se radši moc neozývej, Malvajo,“ odpověděl Umůt.

„Beztak je to všechno tvoje vina,“ dodal o vteřinu později.

„Moje vina?“ podivila se Malvaja. „Nejsem si vědomá, že bych udělala něco, co by se tebe, nebo dokonce celé Ajtry nějak nepříjemně dotklo.“

„A co ten tvůj potrhlý kmotřenec.“

„Yrty? On něco provedl?“ zeptala se obezřetně Malvaja.

„Je to naprostý blázen.“

„To víme už dávno,“ pronesl jsem úlevně. Neboť mi už bylo jasné, že se nestalo nic tragického. Yrty je velice inteligentní a čestný. Jedinou vadou na jeho kráse je jeho potrhlost. Zkrátka je to šprýmař.

„Tak co provedl?“ zopakovala Malvaja svou otázku.

„Krátko po tom, co jste mi ho hodili na krk, jsem ho představil Guži a požádal jsem ji, aby se o něho postarala.“

„To jsi mi říkal už tehdy,“ vzpomněl jsem si.

„Ano. Jenže, už nevíš, co se dělo dál. Ten mizera padl mé vnučce do oka, a to hned, jak ho spatřila. Jenže on jí v podstatě ignoroval, a to dost okázale. O několik týdnů později, jsme si s Mulvými říkali, že to špatně skončí. Yrty nemá o naší Guži zájem a

ona je do něho zamilovaná až po uši. Obávali jsme se, že až jednoho dne Yrty odejde, Guži to zlomí srdce.“

„To by bylo velmi nepříjemné, ale obávám se, že s tím ti nijak nepomůžeme. Takovou věc si musí vyřešit oni sami.“

„Na tom jsme se také shodli, Malvajo. Jenže včera dopoledne byla Guži nějaká nesvá. A krátce po poledni se objasnil důvod její nervozity. Za mnou a mou ženou přišel ten mizera Yrty a požádal nás o její ruku.“

„Tak nevím, mám se smát, nebo smát?“ pronesl jsem pobaveně.

„Nám zas tak moc do smíchu nebylo. Ono se totiž ukázalo, že ti dva darebáci se spolu potají scházeli už od toho dne, kdy se poprvé setkali.“

„Takže bude svatba?“ pro jistotu jsem se zeptal.

„Možná. Stále ještě váhám, jestli je nemám přece jen přetrhout.“

„Já jsem pro svatbu. I když v případě Yrtyho je ta druhá varianta také lákavá.“

„Se svatbou souhlasím a Yrtyho matka bude také souhlasit,“ prohlásila Malvaja, jako Yrtyho kmotra. A co se jeho přetržení týče? Tak o to ať se postará jeho nevěsta.“

„Jaká je situace na Fartě?“ změnil téma Umůt.

„V uplynulých týdnech se Valán dost činil. Jenže jeho kroky se nám moc nezamlouvají. Sice nemáme jediný důkaz, jen letmé zprávy a podezření. Ale z nich to vypadá, že na Fartě probíhají čistky.“

„Na tom mi nepřijde nic divného. Ostatně to samé se odehrálo na Čigu a o něco později i u nás, na Ajtry.“

„To ano. Jenže v předchozích případech, putovali podezřelí do vězení na Kagelu. Ale zde tomu tak není. Sice nám nějaké

zadržené fagary předávají, ale oproti předchozím dvěma případům, jich je stěží desetina,“ vysvětlil jsem.

„Naproti tomu nepotvrzené zprávy říkají, že napříč celou Fartou už zmizelo několik tisíc fagarů. A žádný se nevrátil,“ dokončila za mě Malvaja.

„Domníváte se, že je popravují?“

„Pokud ano, tak to dělají v naprosté tajnosti. Pravdou však je, že víme o několika fagarech, které zadrželi, ale na Kagel je neposlali.“

„A zkoušeli jste se na to zeptat?“ napadlo Umůta.

„Kamil se ptal přímo Valána a ten mu stroze sdělil, že nám předávají všechny zadržené, s výjimkou běžných zločinců. O ty se prý postarají sami.“

„Proč mám takový pocit, že to není tak úplně pravda?“

„Já jsem na tom zcela stejně, Umůte,“ přiznal jsem bez váhání.

„A co s tím hodláš dělat?“ zeptala se mě Malvaja.

„Já? Proč zrovna já? Vždyť je to váš svět,“ hrál jsem nechápavého.

„Vtipálku.“

„Malvaja má pravdu, Jaroslave. S námi se Valán odmítá bavit. Před několika dny jsem za ním poslal posla s žádostí o důvěrnou schůzku. A víš, co mi ten posel přinesl za odpověď?“ Aniž by mi dal prostor na odpověď, pokračoval dál.

„Jeho čas je příliš drahocenný, než aby ho ztrácel s někým takovým, jako jsem já. A prý, abych ho už neobtěžoval. Chápete to? Já jsem jako on, prozatímní prezident celého kontinentu a on se mnou jedná, jako kdybych byl něčím podřadným.“

„Měl bys mu přistříhnout křidélka, Jaroslave.“

„Ale jak, Malvajo?“

„A co zkusit najít Rael. Jestli je pravda, že se od Valána odtrhla a vybudovala si vlastní odbojovou skupinu? Tak by se mohla stát silnou postavou ve hře,“ navrhl Umůt.

„Možná, že ano,“ připustil jsem. „Jenže po ní pátráme už několik týdnů a stále jsme nenašli jedinou stopu.“

„S tím ti nijak nepomůžu. Vše, co jsem o ní věděl, jsem ti už řekl.“

„Obávám se, že ohledně dění na Fartě, budeme muset být opatrní a trpěliví,“ uzavřel jsem debatu ohledně třetího kontinentu.

22. Čtvrtý kontinent

„Děkuji, že jste přišli, přátelé. Jak víte ze vzkazu, který vám vyřídil můj posel, chci s vámi probrat záležitosti týkající se státního převratu na Nyjvatu.“

„V tom případě, neměli bychom počkat na Valána z Farty?“

„Je mi to moc líto, Umůte, ale Valán se k nám nepřipojí.“

„Proč ne?“ zajímalo Malvaju.

„Můj posel se s ním sice setkal a vyřídil mu mé pozvání a žádost o pomoc s Nyjvatským převratem. Jenže Valán ho odbyl s tím, že na to nemá čas a jim s převratem také nikdo nepomáhal.“

„Proč mě to u něj nepřekvapuje?“ povzdechl si Umůt.

„Sice nevím, přáteli, proč to nepřekvapuje tebe, ale mě to překvapuje docela hodně. Vždyť Valán dělá jako kdyby ten převrat byl jen a jen jejich dílem. Ale kde by byl bez pomoci lidí, bez jejich zulytů a školitelů a také jejich vysílaček.“

„Já vím, Malvajo, ale před několika týdny jsem se dozvěděl, že si Valán začíná připisovat čím dál víc zásluh za úspěšný převrat. Přitom, co o tom vím, tak na tom žádné zásluhy nemá, ba naopak. Jeho činy byly spíše ke škodě věci.“

„O tom se mi také něco málo doneslo,“ připustil jsem.

„A co s tím budeš dělat?“ zeptala se Malvaja.

„Podle toho, co jsem slyšela já, tak Valán se začíná chovat jako císař,“ dodala.

„Zatím s tím nebudu dělat nic. Žádnou z dohod ještě neporušil, byť balancuje na samé hraně.“

„A když je poruší?“ chtěl vědět Umůt.

„Stále pátráme po Rael.“

„Máte alespoň nějakou stopu?“

„Našli jsme její matku. Sice se přestěhovala do jiného města, ale dcera ji občas navštěvuje. Navíc nám slíbila, že dceři předá náš vzkaz, až se u ní zastaví, ale neví, kdy to bude. Prý to může být za týden, nebo až za půl roku.“

„A co s ní chceš podniknout?“

„Jestli opravdu vede nějakou větev tamního odboje, tak by se mohla stát silnou konkurencí v nadcházejících volbách.“

„Pokud k nějakým volbám dojde,“ prohodil Umůt nedůvěřivě.

„Já doufám, že ano. Ostatně, svobodné volby jsou jednou z klíčových dohod. A Valán zatím žádnou z dohod neporušil.“

„Protože jsou pro něj výhodné. Ale až mu přestanou vyhovovat, tak je klidně poruší.“

„Ale no tak, Umůte,“ napomenula ho Malvaja. „Nezdá se ti, že mu trochu křivdíš?“

„Malvajo, Valána znám dost dlouho, a proto ti s klidným svědomím mohu říct, že Valán je křivák. V minulosti jsem s ním měl několik dohod a on se nikdy nezdráhal porušit je, když mu to tak vyhovovalo.“

„To by stačilo, přátelé. Sešli jsme se, abychom se dohodli, co uděláme s Nyjvatem. Valán nás teď nemusí zajímat.“

„Pravda,“ přiznal Umůt.

„Valána vyřešíme, až nás otevřeně zradí,“ neodpustil si poslední slovo.

„Co navrhuješ, abychom udělali s Nyjvatem? Jak tě znám Jaroslave, tak už máš plán hotový,“ domnívala se Malvaja.

„Mýlíš se. O tom kontinentu téměř nic nevím. Tamní odboj byl rozdrčen. Sice věřím, že nějaké skupinky přežily, ale ty budou příliš slabé, rozptýlené a dozajista dobře skryté.“

„Tak o tom nepochybuji, Jaroslave.“ Potvrdil Umůt.

„Jinými slovy, s nějakou pomocí místních nemůžeme počítat.“

„V tom případě, bude tamní převrat na nás,“ pochopila Malvaja.

„Jenže my se tam nevyznáme. Sice máme nějaké mapy, ale už nevíme, kdo je loajální císaři a kde ho najdeme. Naši plánovači se nebudou mít čeho chytit,“ odhalil Umůt náš největší nedostatek.

„A v tom je náš největší problém. Piloti by klidně mohli být dobrovolníci z Čiga, Ajtry a Farty.“

„Z Farty těžko. Valán nám nikoho nedá,“ neodpustil si stařík.

„Nejspíš máš pravdu, ale myslím si, že pilotů budeme mít i tak dost.“

„Jenže to nám nestačí.“

„Nevědomost počtem nenahradíš, Jaroslave.“

„To ne, Malvajo. Jenže mě napadlo, že by naše jednotky obsadily všechna klíčová místa, jako jsou palác a vojenské základny. Bez císaře a vojáků to tam nebude tak nebezpečné.“

„A drobné ptáčky pochyťáme postupně,“ pochopil Umůt.

„Přesně,“ potvrdil jsem.

„A pak, že nemáš žádný plán,“ neodpustila si Malvaja a připomněla, co říkala dříve.

„Dobrá, takže základní plán bychom měli, Ale co dál? Jak je hodláš dostat na Kagel?“

„Na Čigu máme dvě stanice igutli. A u vás, na Ajtry, je třetí.“

„Jenže ta je na opačné straně kontinentu.“

„Nevadí. Na druhé straně postavíme dvě nové.“

„Jenže jak k nim chceš vozit zajatce? Do zulytu se vejdou nejvýš tři a cesta je dlouhá.“

„Už, když jste prováděli převrat na Ajtry, měli jsme na Čigu několik větších zulytbusů. To pro případ, kdyby tamní stanice nestíhala.“

„Jenže my jsme to stíhali, ale bylo to jen tak tak. A na Fartě tomu bylo stejně. Jenže k tomu přispěli i plánovači. Oni s tím totiž počítali a snažili se tomu přizpůsobit svůj harmonogram.“

„Jenže na Nyjvatu to je nepoužitelné,“ připomněla nám Malvaja, že o čtvrtém kontinentu víme jen velmi málo. I když ve srovnání s pátým kontinentem jsme toho věděli poměrně hodně.

„Dobrá, tak transport na Kagel máme zajištěný. Ale co dál, pánové?“

„Důstojníci skončí na Kagelu a císař také, jediný problém vidím s vojáky. Převrátit všechny bude problematické.“

„Nehledě na to, že většina z nich změnu poměrů uvítá.“

„Ano Malvajo, jenže který voják ji uvítá a který se nás pokusí zastřelit?“

„Asi bych to řešila na místě. Co třeba uspat celou posádku, pak vzbudit několik náhodně vybraných vojáků a trochu se jich vyptat. Přece jen, budou spát celé dva dny.“

„To nezní špatně, Malvajo,“ řekl jsem uznale.

„Nedalo by se zařídit, aby spali déle? Třeba tři dny, nebo čtyři? Pak bychom měli víc času na jejich vytrídění.“

„To nevím, Umůte. Zkusím se na to zeptat našich geno biologů.“

„Zeptej se. Mohlo by se nám to hodit.“

Shromáždění dobrovolníků pro operaci Nyjvat trvalo několik týdnů. A o týden déle trvala příprava nové verze uspávacích bakterií. Jejich účinek se našim geno biologům podařil prodloužit na čtyři a půl dne. Díky čemuž budeme mít mnohem více času na identifikování jednotlivých příslušníků vládnoucí chunty.

V den D, nebo spíš večer, vyrazila směrem na Nyjvat, úctyhodná síla čítající téměř osm tisíc zulytů. A kus za nimi letěla stovka zulytbusů. Samozřejmě neletěly všichni pohromadě. Zulyty a zulytbusy byly nerovnoměrně rozptýleny.

Každé skupině byl přidělen nějaký konkrétní cíl, který měla za úkol uspat a obsadit. Důstojníky budou posílat přímou linkou na Kagel. Samotné vojáky pak budou probouzet po jednom a zjišťovat, kdo je kdo.

Věrné režimu opět uspi a odešlou na Kagel, ale ty, co se rozhodnou přidat k povstání, ponechají vzhůru a na místě. Ovšem pod nenápadným dohledem. Co kdyby se nás někdo pokusil podvést. Zatím se to ještě nikdy nestalo, ale všechno je jednou poprvé.

„Základno, tady velitel letky Migur.“ Dříve se jako volací znak, používalo jméno pilota, ale dnes tomu bylo jinak. Včas jsme se rozhodli nahradit je jmény cílové oblasti. Díky čemuž máme vše přehlednější.

„Co se děje Migure?“ zeptal se radista, který přijal vysílání.

„Už vidíme pobřeží Nyjvatu. Jenže nad pláží se vznášejí létající pevnosti. Stojí tam v řadě. Skoro to vypadá, jako kdyby tam na nás čekaly.“

„Můžete je obletět?“

„Nevím. Pokud ano, tak to bude velká zajížďka. Podle všeho hlídají hodně velký kus pobřeží.“

Za malý okamžik se ozvala další letka a ohlásili to samé. Hned na to třetí a čtvrtá.

„Zastavte je!“ nařídil jsem. „Ať se drží co nejdál od pevností. Pokud možno mimo jejich dohled.“

Většina Nyjvatu už byla zahalena tmou, ale ještě ne docela. Ještě bylo stále možné, že budou naše zulyty zpozorovány nepřítelem. A to bylo samozřejmě nežádoucí.

„Všechny letky stojí na místě. Všechny západní skupiny ohlásily, že se stihly zastavit ještě před spatřením pevniny,“ ohlásil vedoucí radista o několik minut později.

„Skoro se mi chce říct, že tam na nás čekají, Jaroslave,“ konstatovala Unza, vrchní plánovačka operace Nyjvat.

„Nerad to říkám, ale opravdu to tak vypadá,“ připustil jsem, ač nerad.

„Co budeme dělat dál, přece neodpískáme celou operaci?“

„Vyber jednu východní letku, ať pošle jeden zulyt na výškový průzkum,“ rozhodl jsem po několika minutách usilovného přemýšlení.

Vyslaný průzkumník se nám ozval za necelou půlhodinu. A zprávy nebyly dobré.

Nad pevnostmi proletěl bez problémů a stejně tak se i vrátil. Jenže pevnosti, které viděl, byly zastřešené. Sice byla tma, ale i tak si tím byl jist. Navíc měl, jako jeden z mála, na palubě pozemskou termokameru.

Kus za linií létajících pevností, objevil druhou obranou linii. Ta však byla na zemi a zřejmě dobře maskovaná, ovšem jen opticky. Před termokamerou se schovat nedokázali. Podle posádky průzkumného zulytu se jedná o děla a možná i kulomety. Navíc jsou rozmístěny tak, aby pokrývaly mezery mezi létajícími pevnostmi. Později provedená detailní analýza pořízeného záznamu vše potvrdila.

„Ruším operaci. Všichni se okamžitě vrátí na výchozí stanoviště,“ nařídil jsem, aniž bych se nad tím zamyslel.

Druhé noci jsem se tam vypravil v doprovodu Kamila. Nejprve jsme zkontrolovali oblast, kterou předchozí noci prohlédl

narychlo vyslaný průzkumník. Chtěli jsme ověřit, jestli se tam za ten den něco změnilo.

Následně jsme si prohlédli velký kus pobřeží směrem na sever. Také jsme nakoukli do vnitrozemí, ale tam jsme nic zajímavého neobjevili. Pouze na pobřeží byla ona obraná linie.

23. Špióni z Nyjvatu

„Posadte se,“ vybídla mě vrchní velitelka tajné policie Okbja.

„Mám pro vás velice důležitý a tajný úkol. Rozkaz k jeho vykonání přišel od samotného císaře.“

„Je mi ctí sloužit našemu velkému císaři,“ pronesl jsem větu, která ostatně byla očekávána.

„Moc se neradujte. Úkol, který tu pro vás a vaši posádku mám, je velice obtížný a náročný.“

„Plně důvěřuji schopnostem své posádky, madam.“

„To je dobře. A co vaše nová ponorka?“

„Ponorka pracuje dle očekávání. Jen posádka si trochu stěžuje.“

„Stěžuje? Na co?“

„Ve staré ponorce jsme strávili řadu let a tak nějak se nám stala domovem.“

„Však oni si zvyknou,“ odbyla to mávnutím ruky.

„Zpět k vašemu úkolu. Vše podléhá nejprísnějšímu utajení.“

„To zní velice vážně, madam.“

„Také že to je vážné. Před nějakou dobou proběhlo povstání na Čigu a císař Banalu byl sesazen a zřejmě i popraven, ale to nevíme jistě. Jisté však je, že zmizel.“

„O tři měsíce později proběhlo stejné povstání na Ajtry. Měsíc nato i na Fartě.“

„Všechny tři události spojuje hned několik okolností.“

„Za prvé, ve všech třech případech proběhl kompletní převrat během jediné noci.“

„Za druhé, všechny tři převraty byly úspěšné. A samotní povstalci měli jen minimum ztrát.“

„A za třetí, ve všech případech figurují nějaké malé létající stroje neznámé konstrukce a původu.“

„A aby to nebylo tak jednoduché, tak z oněch oblastí neustále zachytáváme radiové signály.“

„Já myslel, že bezdrátovou komunikaci ovládáme pouze my, Nyjvaťané?“

„Zcela evidentně tomu tak není.“

„Smím vědět, o čem se nepřítel domlouvá?“

„To nevíme. Způsob, kterým se domlouvají, je nějak šifrovaný. Naši odborníci se to snaží rozluštit, ale jen tápou. Ani nevědí, jak by se něco takového dalo udělat. Natož to rozluštit.“

„To je krajně nemilé.“

„Ano, to je. A proto náš velký císař nařídil naprosté ticho na bezdrátové komunikaci.“

„Tak proto ten poslíček se vzkazem, abych se sem dostavil,“ došlo mi konečně.

„Vaším úkolem je nenápadně navštívit ony tři kontinenty. Na každém z nich zajmout nějaké místní fagary a pak je v ponorce řádně vyslechnout.“

„Chápu, madam. Ale proč ty informace neseženou naši tamní agenti?“

„Nemůžou. Vše tam je pod drobnohledem a pak, jak by ukryli těla svědků? Momentálně to je pro ně dost ošidné a my nechceme riskovat, že o ně přijdeme. Pro nás bude výhodnější, když se o to postaráte vy, veliteli Boraku.“

„Rozumím, madam. Kdy máme vyplout?“

„Co nejdřív.“

„Posádka má do rána volno a na ponorce je málo zásob.“

„Zásoby vám může naložit někdo jiný.“

„V tom případě vyplujeme hned ráno. Jen, co se shromáždí posádka.“

„Výborně. Můžete jít.“

„Děkuji, madam.“

„Je možné, aby o těch malých létajících strojích nikdo nic nevěděl? Nebo nám všichni lžou, Toryši.“

„Nevím, co si o tom mám myslet, Boraku. Možná, že jsme jen měli smůlu a ti zdejší burani nic nevědí.“

„Snad máš pravdu, ale co teď?“

„Tak vyrazíme na Čigo, nebo na Fartu. Tam už se snad něco dozvíme.“

„Tady jsme ztratili dost času, příteli. Takže plujeme na Čigo. Vydej příslušné rozkazy a tohohle hod' rybám, beztak z něj už víc nedostaneme.“

„Rozkaz veliteli. Mám ho před tím ještě dorazit?“

„Škoda kulky, moře se o něj postará.“

„Fitupy se na něm dost vyřádila.“

„Příště na ni dohlédneš, Toryši. Neraď bych, aby nějaký zajatec umřel dřív, než nám poví vše, co ví.“

„Fitupy nemá ráda, když se jí někdo motá u výslechu.“

„Však ona to vydrží. Až vše zařídíš, přijď do mé kajuty. Sepíšeme hlášení o všem, co jsme se dozvěděli od Ajtranů.“

„Chceš ji poslat domů?“

„Hlupáku. Jak asi? Když je přísný zákaz používat vysílačky.“

„Na to jsem zapomněl.“

„Proto jsi stále jen první důstojník. Kdybys nezapomínal na takovéto maličkosti, tak jsi už několik let mohl velet vlastní ponorce.“

„Díky, nechci. Velení je pro hlupáky.“

„Tak to ti pěkně děkuji.“

„Ty jsi pochopitelně výjimka.“

„Nezdá se ti, že jsi poněkud drzý, můj příteli?“

„Ani ne,“ odpověděl s nehraným klidem Toryš.

Kdyby se mnou takhle mluvil kdokoliv jiný, bez váhání bych ho nechal zbít, možná i popravít. Ale Toryš a já se přátelíme od raného dětství, a tak mu u mě ledacos projde.

„Trochu jsem nad tím přemýšlel a dospěl jsem k rozhodnutí, že tentokrát na to půjdeme jinak než na tom smolném Ajtry.“

„Tak na to jsem zvědavý, Boraku. Tuhle metodu jsme používali vždy a fungovala.“

„Jenomže čapnout prvního fagara, kterého potkáme, je neefektivní. Pravděpodobnost, že bude vědět to, co nás zajímá, je astronomicky malá. My potřebujeme někoho výše postaveného, Toryši.“

„Jo, jenže na takovou osobu jen stěží narazíme na pobřeží. A bez doprovodu.“

„Proto se budeme muset infiltrovat do nějakého města.“

„Ty víš, jak se to dělá?“

„Já ne. Ale ty si s tím určitě poradíš.“

„Já?“ zeptal se mě nevěřičně Toryš.

„No dobře, tak ty ne. To už by bylo méně nápadné, kdybychom na naši ponorku přimontovali kola a vyjeli s ní do městských ulic.“

„Zase tak moc nápadný nejsem, Boraku,“ bránil se Toryš.

„Jsi celý býlý a drtivá většina Čiganů je mourovatá. Navíc jsi dost vysoký. Mezi nimi bys vyčníval jako strom na pusté pláni.“

„No dobrá, přesvědčil jsi mě. Tak koho tam chceš poslat?“

„Fitupy určitě ne. Napadlo mě poslat Harslu, pokud by bylo zapotřebí, mohl by vystupovat jako otec. A syny by mu mohli dělat Uzutl a Kysgor.“

„Ti tři rozhodně nejsou hloupí. Myslím, že by to mohli zvládnout,“ připustil Toryš po krátkém zamyslení.

„Tak je na to připrav.“

„Ještě jedna otázka. Koho by měli přivléct?“

„Někoho s vyšším společenským postavením. Vojenský důstojník by nebyl marný. Ale hlavně ať se neprozradí a nebo se dokonce nenechají chytit.“

„Snadné to mít nebudou, ale věřím, že to zvládnou.“

„Zítra odpoledne dorazíme k pobřeží Čiga, tak se postarej, aby byli připravení následujícího rána se vylodit. Já zatím vyberu vhodné místo.“

„Rozkaz, kapitáne.“ Svá poslední slova doprovodil vzorovým pozdravem.

„Přestaň šaškovat a udělej, co jsem ti řekl.“ Bylo mi totiž jasné, že jeho poslední slova a vzorový pozdrav byla jen laciná opička.

„Tak koho jste nám to přivedli, pánové,“ zeptal jsem se právě dorazivší průzkumné skupiny.

„Upřímně řečeno, nevíme,“ klidně přiznal Farsla, „ale viděli jsme ho, jak přiletěl v takovém podivném malém létajícím stroji.“

„Ten stroj sice po několika minutách zase odletěl, ale přesto jsem si ho stihl trochu prohlédnout,“ doplnil Kysgor.

„A zvládl bys ho nakreslit?“

„Určitě, pane veliteli.“

„Výborně. Pustíš se do toho hned, jakmile se vrátíme na moře.“

„Ano, pane. Ale je škoda, že jsme sebou neměli fotoaparát.“

„Já vím, ale s tím byste byli příliš nápadní.“

„Nebyli, pane. Potkali jsme tam několik fagarů, kteří u sebe měli fotoaparáty podobné těm našim.“

„Zajímavá informace, Kysgore. V budoucnu jí možná využijeme, ale né v tomto městě.“

„Ano, pane,“ odvětil Kysgor zbytečně moc formálním tónem.

„Všichni do člunu,“ nařídil jsem, „ať už jsme na palubě Rugutu.“

„Za jak dlouho se probere?“ zeptal jsem se během plavby k ponorce.

„Nejdřív v poledne, pane,“ odpověděl mi Uzutl, náš lodní lékař. „Ale důkladného výsledku nebude schopen dřív jak večer. Možná, že až ráno,“ doplnil vzápětí.

„Proč tak pozdě?“ nechápal jsem.

„Kysgor ho bacil trochu víc, než bylo nutné. A já mu pak podal sedativa. Ostatně tak jsme se dohodli ještě na Ruguru. Jenže se mi moc nelíbila ta rána na hlavě, proto jsem zvolil jiná sedativa. Myslel jsem si, že po té ráně budou vhodnější. Jenže účinkují o několik hodin déle,“ vysvětlil mi Uzutl.

„Nedalo by se to nějak urychlit?“

„Mohl bych mu podat jistou látku, která způsobí, že se vzpamatuje rychleji.“

„Tak to udělej.“

„Ale nedoporučuji to.“

„Proč?“ chtěl jsem vědět.

„Ta látka mu posílí fyzickou odolnost, jenže po několika hodinách účinek odezní. A to hezky rychle.“

„No a?“ nechápal jsem, kam tím Uzutl míří.

„Bude mít vyšší práh bolesti.“

„S tím si Fitupy poradí,“ odbyl jsem to mávnutím ruky.

„A v tom je ten problém. Jakmile droga přestane účinkovat, tak se jeho práh bolesti rychle vrátí do normálu.“

„To bude jeho problém,“ pokusil jsem se to odbít.

„Možná. Každopádně to pro něj bude obrovský šok.“

„Myslíš, že by to nemusel přežít?“ konečně mi došlo, oč doktorovy jde.

„Těžko říct, ale na jeho přežití bych si rozhodně nevsadil.“

„Jak dlouho ho bude moct Fitupy vyslýchat, než ta droga přestane účinkovat.“

„Odhadem hodinu. Možná hodinu a půl.“

„To není mnoho času,“ konstatoval Toryš, který řídil náš člun. Díky čemuž vše slyšel.

„Nemohl bys mu podat další dávku dřív, než ta první přestane účinkovat?“ napadlo mě.

„Ne,“ zavrtil doktor hlavou.

„Proč ne?“

„Účinek nižší dávky je téměř bezvýznamný. Oproti tomu vysoká dávka je smrtící. Tu druhou dávku by musel dostat v okamžiku, kdy účinek první odeznívá. A to je téměř nemožné trefit.“

„Takže musíme počkat, až se probere,“ uzavřel jsem to.

24. Jak dál?

„Všichni jistě víte, proč jsem vás sem pozval.“

„To víme, Jaroslave, ale nebylo by lepší počkat na zástupce z Farty?“

„To by byla ztráta času, Zulgy. Valána jsem samozřejmě pozval také. Jenže on opět odmítl, že prý Nyjvat není jeho starost.“

„Stručně řečeno, poslal tě do háje.“

„Asi tak Kamile.“

„Vím, že jsem to ve spojení s Valánem řekl již několikrát, ale opět. Nepřekvapuje mě to.“

„To už ani mě ne, Umůte,“ připustil jsem, byť nerad.

„Takže se nic nemění. I nadále to bude stát na Čigu a Ajtry. Neochota Farty je sice mrzutá, ale jak se ukázalo před několika dny, tak naše počty budou více než dostatečné.“

„O naše počty teď nejde, Malvajo.“

„Já vím,“ připustila.

„Nejvíc nás teď trápí ta obraná linie kolem celého Nyjvatu.“

„A je opravdu kolem celého kontinentu?“ zeptala se Guži.

„Ano, je. Sice tam jsou místa, kde mají větší rozestupy, ale pořád tam jsou,“ odpověděl jí Kamil

„Na tom, ale nezáleží. I kdyby tam byl volný stokilometrový pás, tak nám to je k ničemu,“ prohlásila naše nejlepší plánovačka Unza.

„Proč by nám to mělo být k ničemu?“ nepochopil Zulgy.

„Protože všechny létající pevnosti, které jsme viděli, mají uzavřenou konstrukci.“

„A?“ stále mu to nedocházelo.

„Zulgy, zkus si představit, jak dlouhý je obvod Nyjvatu a kolik pevností musí být zapotřebí, aby obsadily celou tu délku,“ požádal jsem ho.

„Já k tomu jen poznamenám, že mezi jednotlivými pevnostmi jsou přibližně kilometrové rozestupy,“ doplnil mě Kamil.

„Nevím jak tobě, ale mě vychází dost velké číslo a to určitě nebudou všechny jejich stroje,“ shrnula to Unza.

„No dobře, ale ve vnitrozemí jich určitě nebude tolik jako na pobřeží.“

„Nám ani tak nejde o to, kolik jich zbývá ve vnitrozemí. Problém je v tom, že všechna ta monstra jsou ve vzduchu a mají uzavřenou konstrukci,“ začala s podrobným vysvětlováním Unza.

„Pro nás nebude problém uskutečnit plánovaný převrat, ale všechny pohlaváry najednou nedostaneme. A navíc, co udělají ty pevnosti, až se dozví o převratu? Je jich opravdu hodně, a když se spojí do několika skupin...“

„Chápu, nejspíš dojde k masakru,“ konečně to Zulgy pochopil.

„Co s tím hodláte udělat?“ zeptal se opět Zulgy.

„Proto jsme tady, abychom něco vymysleli,“ odpověděl mu trochu jízlivě Yrty.

„A co jste vymysleli?“ zeptal se Zulgy potouchle.

„Něco už máme,“ přidala se Guži.

„Tak na to jsem zvědavý.“

„To je dobře.“

„Tak už mě nenapínejte.“

„Všichni, co tu jsme, vezmeme nějaký klacek. A pak tě s nimi budeme mlátit.“

„Ten váš nápad se mi moc nezamlouvá, Guži. Nedal by se ještě trochu upravit?“

„Určitě ano,“ pronesl Yrty se škodolibým úšklebkem.

„To by stačilo,“ ozvala se Malvaja. „Zulgy, jsi o řadu let starší než tihle dva, vymyslel jsi a postavil nadsvětelný hvězdolet. A přesto se občas chováš, jako bys měl méně rozumu než čerstvě narozené kotě.“

„Technická poznámka. Na tom nadsvětelném pohonu už pracoval můj strýc, já to jen dokončil.“

„To je teď jedno, jsme tu kvůli Nyjvatu. Tak přestaň blbnout,“ požádala ho Malvaja.

„A vy dva také,“ to pro změnu Mulvů zpražila svou vnučku Guži a jejího manžela Yrtyho.

„Doufám, že se teď můžeme vrátit k tomu, proč jsem vás sem pozval?“

„Kolem Nyjvatu se vznáší několik tisíc pevností s uzavřenou střechou. A jak už všichni víme, tak je musíme vyřadit z provozu jako první. Až pak budeme moci pokračovat do středozemí.“

„To ano, ale jak to chceš udělat? Kubánské kuličky neproniknou skrz kovovou střechu.“

„Proto jsme se tu sešli, Guži.“

„Asi by nešlo upravit uspávací bakterie tak, aby si nejprve prokousali cestu skrze kov pevnosti?“ Napadlo Yrtyho.

„Na to by nám odpověděli geno biologové, ale dost o tom pochybuji. Přece jen, kov je poměrně tvrdý a určitě i silný,“ usoudil jsem.

„Zeptat se jich na to můžeme,“ připustil Kamil.

„Tak si to poznamenej.“

„Už se stalo. Ale pokud nám nějaké takové bakterie dokáží vyrobit, určitě budou velmi pomalé.“

„Obávám se Kamile, že to bude každý plán. Ledaže bys ze Země přivezl řízené střely a všechny pevnosti sestřelil.“

„Myslíš, že by nám to u triganů prošlo, Jaroslave?“

„To by ti neprošlo ani u mě, natož u triganů.“

„Chápu,“ uznal Kamil.

„Jestli tomu dobře rozumím, tak Ragar poslal drtivou většinu svých pevností na pobřeží.“

„Nejspíš ano, Umůte. Jenže nevíme, kolik těch zatracených strojů tam doopravdy mají. Na pobřeží mohou být všechny, nebo také polovina.“

„To nejsou moc povzbudivá slova, Jaroslave.“

„Nejsou a ani nemohou být. Uvědomte si, že o Nyjvatu víme míň než málo. První tři kontinenty jsme měli dobře zmapované a převrat přicházel nečekaně a zevnitř.“

„To ano, Jaroslave, ale na Nyjvatu to vypadá, že nás očekávají.“

„To nelze vyloučit, Kamile. Nyjvaťané zde, nebo někde jinde, mohou mít špehy. Uvědom si, že od převratu na Čigu uběhlo více než půl roku.“

„Je to nepříjemné, ale asi máš pravdu. Naše vlády se vždycky špehovaly,“ připustila Unza.

„V tom případě budeme vycházet z toho, že Nyjvat o nás ví. A na náš příchod se stihl připravit. Ostatně všechno tomu nasvědčuje.“

„Obávám se přátelé, že tentokrát to bez násilí nepůjde.“

„To se ještě uvidí, Umůte,“ nehodlal jsem to vzdát tak snadno.

„Víš, Jaroslave, ta myšlenka, že použijeme bakterie, které nejprve prožerou plášť pevnosti a potom uspí celou posádku, se mi zdá být nereálnou. Na to je těch pevností moc. Některé by dozajista stihly přistát, ale já se domnívám, že většina z nich se zřítí na zem, při čemž by zahynula většina posádek.“

„V tom s tebou souhlasím, Yrty,“ dal jsem mu za pravdu.

„Nešlo by, aby ti vaši biologové vymysleli nějaké bakterie, které rozptýlíme po celém kontinentu? Díky tomu by se jimi

nakazily všichni tamní fagarové a řekněme po týdnu od vypuštění by usnuli,“ navrhl Malvaja.

„Zamořit celý Nyjvat by nám trvalo moc dlouho a pochybuji, že takového množství zulytů by si nikdo nevšiml.“

„Tvůj návrh je zajímavý, Malvajo. Jenže se obávám, že Unza má pravdu. A to nemluvím o přesném načasování okamžiku, kdy budou bakterie uspávat. Navíc by uspaly všechny. Mám na mysli rodiče a jejich malé děti.“

„Chápu, Jaroslave, takovouto akcí bychom jim mohli hodně uškodit,“ připustila Malvaja.

„Přesto se na to zeptám našich geno biologů. Třeba přijdou s něčím lepším.“

„To dozajista přijdou, ale jak chceš ty bakterie synchronizovat. Těžko jim na záda přiděláš vysílačku,“ prohodil Zulgy s pobaveným úšklebkem.

„Říkáš vysílačku?“

„To byl jen žert, Kamile.“

„Myslíš Jaroslave, že by bylo možné vypěstovat bakterie náchylné na určitou a dost specifickou rádiovou frekvenci?“

„To nevím,“ připustil jsem zadumaně. „Ale za pokus by to rozhodně stálo.“

„Kdybychom takové bakterie rozptýlili nad poli napříč celým kontinentem,“ uvažoval Kamil nahlas, „fagařané by je pak sklídili a snědli. Čímž by se všichni infikovali. Nám by pak stačilo vyslat signál, třeba z družice a nakažení by za chvíli usnuli.“

„Nebo bychom mohli vybavit přepadové zulyty vysílačkami s krátkým dosahem,“ rozvíjel jsem dál Kamilovu myšlenku, „všechny pevnosti by zkrátka byly uspané na dálku. A to nemluvím o místech, na kterých by došlo ke střetu. Podobně jako tomu bylo tady na Čigu při dobývání paláce. Na místě boje by stačilo zapnout vysílačku.“

„Ta by se dala upravit, aby vysílala signál buď všesměrově, nebo ho směřovat do vymezené oblasti.“

„Proč nás to nenapadlo dřív, Kamile?“

„Pověstné Kolumbovo vejce,“ odpověděl Kamil užasle.

„Ale půjde to?“ vrátila nás do reality Mulvý.

„Známe několik živočichů, kteří využívají echolokaci k orientaci v prostoru a také k lovu. Také se říká, že se ptáci orientují podle magnetického pole Země. Rádiový signál je sice víc než odlišný, ale třeba to půjde. Každopádně se o tom poradíme s geno biology.“

„Pokud by to dokázali, znamenalo by to obrovský skok kupředu. Vezměte si, že je před námi ještě Volraš. O tom víme ještě méně než o Nyjvatu,“ to Unza pochopila význam našeho nápadu v celé své nadějně kráse.

„Metoda by to byla pomalejší, ale bezpečnější a efektivnější,“ poznamenal Yrty. „Ovšem, jen pokud to bude možné.“

„To se dozvíme brzy, ale teď bych vás rád požádal, abyste nikomu neprozradili, k čemu jsme dnes došli.“

„Proč?“ zeptala se nechápavě Guži.

„Podle všeho se Ragar, nějak dozvěděl, že se na něj chystáme. A proto nám připravil ten uvítací výbor.“

„Obáváš se úniku informací,“ odtušil Umůt.

Pravdou bylo, že jsem se neobával jen úniku informací, ale také Valána. Jeho počínání se mi líbilo čím dál tím míň.

Měl jsem zprávy o tom, že se chystá prohlásit sám sebe za císaře Farty. Čímž by všechny naše dohody zahodil, a to doslova.

Nový typ bakterií by mohl znamenat snadný a vcelku elegantní způsob, jak ho sesadit. Jenže kdyby se o něm dozvěděl, mohl by podniknout patřičné kroky a vše nám překazit. Mohl by nám tak vzít pomyslný vítr z plachet.

Sice jsme zde ještě měli zulyty a o skryté funkci dálkového ovládání, dosud nikdo z místních nevěděl. Ale to mělo být naše poslední řešení, kdyby někdo jako právě Valán porušil dohody a začal zneužívat naše prostředky proti druhým.

25. Neviditelná invaze

„Tak tady máte ty bakterie,“ oslovil mě mladý muž, který právě vystoupil ze stanice igutli, na kontinentu Čigo.

„A vy jste?“ zeptal jsem se ho.

„Promiňte, jmenuji se Alexandr Mendel.“

„Vaše jméno mi je nějaké povědomé?“ pronesl jsem trochu záludně.

„Asi se vám vybavil Gregor Johann Mendel. Otec pozemské genetiky.“

„Váš příbuzný?“

„Pouhá shoda jmen. Navíc on byl Čech, jako vy. Kdežto já jsem Brit.“

„Škoda,“ řekl jsem s hraným povzdechem.

„Tak, co jste nám přinesl, pane Mendele?“

„Rádiem řízené bakterie. Přesně, jak jste si přáli.“

„Ono se vám to povedlo?“

„To si pište. Včera jsme je předvedli našim bývalým profesorům na Trigu a ti na to jen užasle zírali.“

„Počkejte s tím, pojdte se mnou do mé pracovny, tam se na to posadíme a vy mi vše hezky povyprávíte.“ Okolo nás sice nikdo nebyl, ale jistota je jistota.

„Tak povídejte,“ vyzval jsem ho hned, jakmile jsme se usadili.

„Myslím, že z našich bakterií budete více než nadšený. Za ty dva měsíce jsme toho dokázali opravdu hodně.“

„Už mě nenapínejte, Mendele.“

„Dopřejte mi trochu té škodolibé radosti, pane Šikulo.“

„Nedopřeju,“ zavrčel jsem poněkud napjatě. Na druhou stranu jsem ho chápal. Ti mladíci strávili dva měsíce usilovné práce na něčem, co triganští odborníci prohlásili za naprosto nereálné. A teď si prostě chtějí vychutnat svůj triumf.

„No dobrá,“ pronesl s úsměvem od ucha k uchu.

„Tak tedy naše nové bakterie fungují tak, že je rozptýlíte na pole, jak jste ostatně žádal, tam se vstřebají do úrody a přitom se několikrát rozmnoží. Načež přejdou do vegetativního stavu.“

„V tomto stavu jsou naprosto neškodné a značně odolné. Dokonce snesou teplotu dosahující dvě stě padesáti stupňů.“

„Z vegetativního stavu se proberou v okamžiku, kdy přijdou do styku s trávícími šťávami. V případě, že je pozře nějaké zvíře, rozmnoží se v něm a rozptýlí po celém jeho těle. Pak opět přejdou do vegetativního stavu, navíc v onom promořeném zvířeti vytvoří něco jako blokádu proti dalším bakteriím. To, aby se v některém zvířeti příliš nepřemnožily.“

„Nakonec je zkonzumují fagařané. V nich se opět proberou a rozmnoží, ale tentokrát již neusnou. V podstatě budou čekat na signál, který je aktivuje. A do té doby nebudou nikterak škodit.“

„Víme, že zdejší medicína je na velmi nízké úrovni a o bakteriích toho moc nevědí. Každopádně jsme je vytvořili tak, aby se projevovaly slabým, ale kladným účinkem na organizmus.“

„Jakým účinkem?“ chtěl jsem vědět.

„Nic světoborného, ale trochu to urychlí hojení ran. Né moc, jen trochu, aby to zase nebylo nápadné. Ale dost na to, aby to poznali, kdyby ty bakterie někdo někdy zkoumal.“

„Výborně, o bakteriích zdejší medicína už ví. Naštěstí pro nás toho není mnoho.“

„S tím jsme počítali.“

„Takže šíření a kamufláž bakterií jste zvládli. A co dál? Jak je aktivujeme?“

„Celkem jednoduše. Sice ještě nemáme žádné, pro vás použitelné, aktivační zařízení, ale vy ho stejně budete potřebovat až za několik měsíců. A technici na tom už pracují.“

„Vyrobit speciální typ vysílaček, nebude problém,“ souhlasil jsem.

„Ano. Do samotných bakterií jsme zakódovaly tři druhy signálů.“

„Tři druhy signálu?“ nevěřil jsem vlastním uším. „To se vám vážně podařilo? Vždyť trigané tvrdili, že taková reakce, jakou jsme požadovali, není možná. A vy jste jí dokázali hned trojmo?“

„Povedlo se to. Dokonce jsme chtěli přidat ještě čtvrtý, ale tam jsme už pohořeli.“

„Na co tolik signálů?“ nechápal jsem.

„Tak tedy, první signál způsobuje, že zasažená osoba do pěti minut usne. Navíc si bude uvědomovat, že usíná. Tuto variantu jsme vymysleli pro ty vaše létající monstra.“

„Myslíte, aby stihli přistát?“ napadlo mě.

„Ano. Jen doufáme, že opravdu přistanou.“

„Obávám se, že pro ně víc udělat nemůžeme.“

„Ledaže byste nejprve zajali císaře a on jim vydal rozkaz ke kapitulaci,“ zkusil navrhnout Mendel.

„Nad tím jsme už také uvažovali. Jenže problém je v tom, že pokud císař padne, zaujme jeho místo někdo jiný. Nakonec by to dopadlo tak, že by velení převzali důstojníci v pevnostech. Někteří by se možná vzdali, ale moc by jich nebylo.“

„Aha. Tak to je hodně špatná vyhlídka,“ uznal Mendel.

„A co dělají ty další signály?“

„Druhý signál způsobuje, že osoba usne během pěti až deseti sekund.

Navíc pokud nejprve vyšlete ten první, pomalý, signál, můžete na stejnou osobu použít i ten rychlý. Ale opačně to nejde.“

„To nevádí,“ odtušil jsem.

„Třetí signál je něco jako autodestrukce.“

„Jak tomu mám rozumět? Nechcete mi snad říct, že zasažená osoba vybuchne?“ zeptal jsem se pohoršeně.

„Vtipálku,“ odvětil Mendel.

„Tak jak to je?“

„Nic složitého, až nebudete potřebovat služby našich bakterií, vyšlete třetí signál, načež všechny zasažené bakterie neškodně zahynou. Ale to byste měli udělat až nakonec a použít k tomu několik družic, čímž byste pokryli celou planetu.“

„Takže to je takový deratizační signál,“ pochopil jsem.

„Přesně.“

„A co měl být ten čtvrtý signál?“

„Ten měl sloužit jako bezpečnostní pojistka proti náhodnému spuštění. Měl se vyslat plošně a v podstatě by bakteriím sdělil, že mají očekávat další aktivační kódy.“

„Jenže to se vám už nepovedlo.“

„Ne, nepovedlo,“ přiznal trochu sklesle.

„Nevadí, to, co jste dokázali je už tak dost fascinující.“ trochu jsem ho povzbudil.

„Díky.“

„Jak dlouho budou zasažené osoby spát?“

„Tři dny, stejně jako u předchozího typu.“

„A kdy můžeme očekávat jejich dodání?“

„Nejprve je musíme namnožit, ale nemějte obavy, už jsme s tím začali. Takže první várku můžete očekávat za pět dní.“

„Jak je budeme aplikovat na Nyjvatská pole?“

„Postříkem. Na Zemi jsme vám objednali několik zulytů s vhodnou úpravou. Dodají vám je asi za tři dny.“

„Tak brzy?“ podivil jsem se.

„Nejedná se o žádnou speciální úpravu, ale o běžný zemědělský zulyt.“

„Ty bakterie nám pošlete v jaké formě?“

„Budete je mít v prášku. V oněch práškovacích zulytech je velká nádrž. Tu naplníte vodou a v ní rozpustíte patřičné množství bakterií, čímž je probudíte z latentního stavu. A dál si už jistě poradíte sami. Přesný návod pro ředění a samotnou aplikaci dostanete s první zásilkou.“

První zulyty s postřikovacími stroji na palubě se do vzduchu vznesly až za tři týdny. Důvodem onoho zpoždění však nebylo nedodržení příslibených termínů, ale počasí nad Myjvatem.

Více než dva týdny trvalo vydatné deštivé počasí nad východní polovinou kontinentu, a naši meteorologové se obávali, že by mohla nastat situace, kdy se dešťové mraky přesunou nad druhou polovinu kontinentu.

Tato situace sice nenastala, ale jak mi prozradila jedna z pozemských meteoroložek, tak zdejší neumí předpovídat počasí takřka vůbec. A pozemšťané o tomto světě vědí příliš málo. Proto musejí být obezřetní, když předpovídají další vývoj zdejšího počasí.

Chtě nechtě jsem jí musel dát za pravdu. A smířit se s čekáním, které se nakonec ukázalo jako zbytečné. Po třech týdnech se počasí uklidnilo a my jsme mohli vyrazit. Samozřejmě jsme nemohli letět, kam nás napadne. Jednak jsme naši činnost museli i nadále koordinovat s meteorology, kteří nám hlásili, ve které oblasti momentálně prší, nebo fouká silný vítr.

Také jsme se museli držet dál od měst.

Odhalení během přeletu nad pobřežními pevnostmi jsme se moc neobávali. Léтали jsme ve výšce padesáti kilometrů a jak jsme se dozvěděli krátce po letecké bitvě na Čigu, tak zdejší motory se nedokážou dostat víc než do dvaceti tří kilometrů.

K tomu jsme létali daleko od sebe a v noci. Díky čemuž byly naše zulyty v podstatě neviditelné.

A zdejší radary? No pokud by je oním směrem někdo namířil, tak by si malého zulytu nejspíš ani nevšiml. Což ostatně byl paradox zdejší techniky.

Fagařané znají radary a také malé, z našeho pohledu nedostačující, obrazovky. Vyráběli jen jediný typ, ještě k tomu kulatý a o průměru nějakých dvaceti centimetrů.

Zvláštní bylo, že objevili televizní obrazovku, ale film neznají vůbec. Jen fotografie, i když barevné. Rádio objevili krátce po vynálezu telefonu, ale stejně jako telefon fungovalo přes kabel.

Ačkoliv nazývat zdejší rádio rádiem, je poněkud nadsazené. Ono to v podstatě jsou stále jen ty telefony, akorát nemají naslouchátko a mikrofón, zato mají větší reproduktor a zesilovač zvuku.

Asi to je ironií osudu, že právě civilizace, která je na tak nízké technické úrovni, dokázala objevit antigravitaci a hlavně nadsvětelný pohon.

Na druhou stranu na naší Zemi byli a stále jsou jedinci, kteří prohlašují, že za největší pokrok vdčíme válkám. Jenže na Fagaře se válčilo každých pár let a pokrok to přineslo minimální. Spíš naopak, ze starých záznamů jsem se dozvěděl, že parní stroje používali více než tisíc let. Přitom ropu znají skoro stejnou dobu, ale využít jí dokázali až před tři čtvrtě stoletím.

Z těchto a ještě několika dalších důvodů, jsme se neobávali odhalení pomocí nějaké zdejší techniky. Proto jsme nad kontinentem Myjvat létali, jak nám bylo libo, samozřejmě jen v noci. Také jsme se drželi dál od měst. Tam už mohla být početná hlídka. I když fagařané v noci vidí o dost hůř než my, ale přesto by nás mohl nějaký světelný odraz prozradit.

Jak říká jedno rčení, opatrnosti není nikdy dost. Proto jsme i my byli neustále ve střehu.

Na Nyjvatu šlo vše hladce, tak hladce, že nás to až překvapovalo. A proto nás zaskočily jisté události. Události, o kterých jsme dobře věděli, jenže jsme na ně tak trochu pozapomněli. A to byla chyba.

26. Farta na druhou

„Jaroslave, právě jsem obdržela nové zprávy z Farty.“

„Nech mě hádat, Malvajo. Valán konečně dostal rozum a skončil s tím nesmyslným předstíráním, že je nový císař. A také vyhlásil přesný termín, kdy se budou konat demokratické volby.“

„Ten váš pozemský humor asi nikdy nepochopím,“ odvětila jsem.

„Tak co ten mizera provedl tentokrát?“

„Veřejně se prohlásil přemožitelem císařovny Mažalá a osvoboditelem celé Farty. Načež se nechal korunovat císařem.“

„Vida, tak už je to tady.“

„Žerty stranou, Jaroslave. Tohle je vážná záležitost.“

„To nebyl žert, Malvajo, ale konstatování faktu.“

„Je ti jasné, že tím porušil snad všechny dohody?“

„Samozřejmě, že mi to je jasné,“ potvrdil mi Jaroslav.

„A co s tím hodláš dělat?“

„To se ještě uvidí. Momentálně sledujeme jednu velmi slibnou stopu.“

„A co bude na konci té stopy? Tedy, pokud vás někam zavede.“

„Rael.“

„To je ta z toho druhého odboje?“

„Existence druhé odbojové skupiny nemáme nikterak potvrzenou. Ale ano. Je to ona.“

„A co s ní budete dělat, až ji najdete?“

„Nevím. Zeptej se mě, až ji najdeme.“

„Možná by tě ještě zajímalo, že Valán odstranil většinu fagarů, kteří řídili převrat.“

„Jak odstranil?“ chtěl vědět Jaroslav.

„Nevíme, prostě zmizeli.“

„Myslíš, že je mohl nechat zabít?“

„Možné to je, ale můj osobní názor je, že je jen někde uvěznil.“

„K čemu by mu to bylo dobré?“

„Informace. Nezapomínej, že oni znají všechny podrobnosti celého převratu, ale on ví jen několik drobností, které pochytil během samotného převratu.“

„Pravda, těžko by mohl úspěšně předstírat, že je vše jen a jen jeho dílem, když téměř nic neví,“ pochopil mě Jaroslav.

„To samé si myslím i já.“

„Takže bychom se po nich měli poohlédnout.“

„A to rychle. Jakmile z nich Valán dostane vše, co potřebuje, zbaví se jich. Nezapomínej, že mrtvý svědek už nemluví.“

„Tví agenti asi nevědí, kde je ukrývá.“

„Ne, ale určitě si je bude držet hodně blízko, alespoň ze začátku.“

„Takže v kobkách pod palácem,“ odhadl Jaroslav.

„Také mě to napadlo,“ přiznala jsem.

„Zkusím popohnat pátrání po Rael. Jestli vede vlastní odboj, tak by mohla vědět víc než my.“

„Tak si s tím pospěšte. Ti fagarové sesadili Mažalá a rozhodně není spravedlivé, aby si jejich zásluhy přivlastnil takový pitomec a ještě je za to zabil.“

„To je dost, že jste dorazili.“

„Tak, co pro mě máš, Yksé?“

„Pojďte se mnou a dávejte si dobrý pozor, aby nikdo nepoznal, že ten tvůj ocas je jen přilepený.“

„Není přilepený. Je přišitý,“ oponoval jí Vajga.

„To je jedno,“ odsekla Yksé. „Zkrátka pojdte se mnou a buďte nenápadní.“

„Kam nás to vlastně vedeš,“ zeptal jsem se po několika krocích.

„Támhle za tím rohem je hospoda, kde má Rael pronajatý pokoj.“

„Ty jsi ji viděla?“ zeptal se Vajga.

„Sto procentně si tím jistá nejsem, ale podle popisu by to mohla být ona.“

Navíc jsem zaslechla kousek rozhovoru, kde padlo jméno Rael. Ostatně, odtamtud vím, kde se ubytovala. Jinak bych vás přece nevolala,“ odpověděla stroze Yksé.

„Mluvila jsi s ní?“ napadlo Vajgu.

„Ne. Nedostala jsem se k ní blíž, jak na deset metrů.“

„Proč jsi se k ní nedostala blíž?“ zajímalo mě.

„Nezkoušela jsem to, nechtěla jsem jí vyplašit.“

„Myslíš, že my ji nevyplašíme?“

„Jestli ti neupadne ten tvůj falešný ocas, tak by to nemuselo dopadnout až tak špatně.“

„Co pořád máš s mým ocasem?“ nechápal jsem.

„Já nic, ale někdo by si mohl všimnout, že za tebou jen tak plandá.“

„Mluvit budu já. Vy se snažte vypadat, jako kdybyste tady nebyli. Dnes ráno jsem zjistila, jak se k Rael dostat. Tak se snažte, ať mi to nepokazíte. Hlavně ty,“ načež rázným gestem ukázala na Vajgu.

Pak jsme vstoupili do skoro prázdného hostince.

Yksé nás zavedla k volnému stolu v nejvzdálenějším rohu místnosti a za malý okamžik k nám přišel hostinský a postavil před nás tři džbánky hufi. Nápoje vzdáleně připomínající pivo.

Tedy až na tu barvu. Hufi má jasně zelenou barvu, asi jako jarní tráva. Zato chuť byla příjemná, lehce nasládlá a trochu připomínající čerstvé šípky, které jsme jako děti jedli. Jen jsme z nich museli odstranit semínka a ty nepříjemné chloupky.

Všiml jsem si, že Yksé něco hostinskému pošeptala, když se k ní přiblížil. Ale neslyšel jsem, co a hostinský vypadal, jako kdyby nic neslyšel.

„Co jsi mu to řekla?“ zeptal jsem se, když se hostinský vzdálil.

„Co kdo komu říkal?“ vylétlo z Vajgy. Naštěstí né moc nahlas.

„Zmlkni, Vajgo a do ničeho se nepleť,“ trochu jsem se na něho obořil.

„Proč jsi ho bral sebou?“ zajímalo Yksé.

„Tak to by mě také zajímalo. Asi jsem měl zatmění mysli, nebo tak něco.“

„Hostinskému jsem pošeptala, že máme velice zajímavé informace. Rael budou určitě zajímat.“

„Domníváš se, že přijde sem k nám?“

„O tom pochybuji. Spíš, půjdeme my za ní, nebo sem přijde někdo jiný.“

„Kdo ví jestli, hostinský nevypadá, jako kdyby spěchal vyřídit vzkaz,“ pronesl Vajga.

„Pitomče,“ spražila ho Yksé, „myslíš si, že všeho nechá a hned poběží vyřizovat vzkaz? To by musel být takový pitomec, jako jsi ty.“

„Yksé má pravdu. Nejspíš bude nějakou dobu předstírat, že nic neslyšel. Pak, jako by nic, někomu náš vzkaz předá. A až se tak stane, přijde do sálu někdo další a chvíli nás bude sledovat. Teprve poté nás někdo osloví.“

„To ale může trvat i několik hodin,“ vylétlo překvapeně z Vajgy. Naštěstí stále dostatečně tichým hlasem.

„Může,“ připustila Yksé.

„Místo zajímavé informace, jsi měla říct, že pro ni máme vzkaz od přátel, které poznala jako malá,“ napadlo mě.

„Na to je už pozdě.“

Asi po deseti minutách do hostince vstoupili dva noví hosté a sedli si tak, aby na nás dobře viděli.

„Ti dva vypadají, jako že by je mohly zajímat naše maličkosti,“ řekl jsem tiše Yksé, která seděla vedle mě.

„Kdo?“ hned zajímalo Vajgu.

„Jestli se ohlédneš, tak ti utrhnu ocas a vlastnoručně tě s ním uškrtím,“ zarazila ho Yksé v posledním okamžiku.

Vzít sebou Vajgu, byl opravdu hloupý nápad. Pomyslel jsem si.

„Co takhle k nim zaskočit na kus řeči?“ napadlo Yksé.

„Radši ne. Necháme to na nich a chvíli počkáme.“

„Co když nás zhodnotí jako nedůvěryhodné a Rael se pak s námi odmítne sejít?“

„O tom pochybuji. Hraje nám do karet skutečnost, že tu jsme cizí a nikdo nás zde nezná. Rael na nás, přinejmenším, bude zvědavá.“

„Jenže, proč by nám měla věřit? Nemá k tomu jediný důvod.“

„Ale také nemá jediný důvod k tomu, aby nám nevěřila, Yksé.“

„Venku jsi tvrdila, že víš, jak zařídit setkání,“ vzpomněl si Vajga.

„To, co jsem věděla, byl ten hostinský.“

„Vyjde to. Ona se s námi setká. Přislíbila jsi jí zajímavé informace. A jestli to, co dělá, myslí vážně, tak se s námi sejde.“

„Je pravda, že informací, které by ji mohly zajímat, máme víc než dost,“ připustila Yksé.

Ti dva kocouři pomalu upíjeli své hufi a přitom z nás nespouštěli oči. Asi po půl hodině zaplatili a odešli.

„Snad už se něco začne dít,“ odtušil jsem. Jenže to trvalo další půlhodinu, než k nám přistoupil hostinský a nenápadně nás vyzval, abychom se taktéž nenápadně přesunuli do prvního patra.

Nutno říct, že jsme mu ochotně vyhověli, ale né hned. Až po několika minutách jsme se klidně zvedli a namířili si to ke schodišti ve vedlejším rohu.

S předstíraným klidem jsme vyšli do prvního patra, kde už na nás čekal jeden fagar.

„Dovnitř,“ pronesl stroze a otevřel nám dveře. Jakmile jsme jimi prošli, opět je zavřel. A nejspíš před nimi zůstal na stráži.

„Tak to jste vy,“ pronesla žena sedící uvnitř místnosti namísto pozdravu.

„Ano, my jsme my,“ odvětil jsem klidně. „A co vy? Jste vy?“ zeptal jsem se jí na oplátku.

„Jsem ta, se kterou jste se chtěli setkat,“ prohlásila.

„V tom případě vás pozdravuje Umůt.“

„Umůt? To jméno mi je povědomé, ale nějak si nemohu vybavit jeho nositele.“

„Několikrát jste se s ním setkala v dobách svého dětství,“ napověděl jsem ji „a docela jste si rozuměli,“ ještě jsem dodal.

Na Umůta si přece musí pamatovat, napadlo mě. Tedy pokud to je opravdová Rael.

„Jako malou mě otec brával na jeden statek na druhé straně Nyjvatu. A tam býval jeden chlapec, se kterým jsem si hrála vždy, když otec jednal. Nejsem si tím zcela jistá, ale myslím, že se ten chlapec mohl jmenovat nějak podobně.“

Šikovná odpověď. Pomyslel jsem si, ale přesto mi na tom něco nesedí.

„Umůt přestal být chlapcem dávno před vaším narozením,“ prozradil jsem jí.

„Pak se obávám, že nevím, o kom mluvíte, pane.“

„A já se obávám, že vy nejste osoba, kterou hledáme. Vy nejste Rael, dcera Fugrta.“

„Ujišťuji vás, že jí jsem.“

„Ne, nejste. Rael je o dobrých patnáct let mladší, než jsem já. A vy budete někde mezi tím,“ promluvil Vajga rozumně po kloví jak dlouhé době.“

„Zdání klame,“ odvětila. Jenže to znělo poněkud nervózně.

„Jdeme. Nebudeme tu ztrácet čas s nějakou atrapou,“ rozhodl jsem a současně s tím jsem se obrátil ke dveřím.

„Počkejte, přece nemůžete odejít jen tak. Slíbili jste nám důležité informace,“ nevzdávala se ona žena.

„Informace jsme slíbili Rael, dceři Fugrta a vůdkyni odboje. Vám jsme neslídili nic,“ odbyla jí stroze Yksé.

„Sice se Rael dost podobáte, ale Rael nejste,“ ještě dodala, ale to už jsme byli u dveří, které se právě otevřely a v nich stanula mladá fagarka.

„Nic neříkejte. Vy jste také Rael, vůdkyně zdejšího odboje.“

„Ano,“ odpověděla klidně, ale také trochu překvapeně.

„Jste si tím jistá? Tamhle ta o sobě tvrdí to samé,“ neodpustil si Vajga.

„Omlouvám se, ale nikdo vás zde nezná. Museli jsme si vás nejprve trochu vyzkoušet.“

„Vy nám tady za sebe předhazujete nějaké atrapy, ačkoliv my jsme sem přišli osobně. Přitom jsme za sebe žádné atrapy neposílali a vy si teď myslíte, že vám uvěříme, že vy jste opravdu vy?“

Úkosem jsem pohlédl na Vajgu a klidně jsem pravil.

„Slyšel si, co jsi to řekl za pitomost, ty pitomče,“ pak jsem obrátil pozornost ke skutečné Rael.

„V jednom má ten trouba pravdu. Jak vám teď můžeme věřit, že jste skutečná Rael?“

„Chápu. Tak tedy, mluvili jste o Umůtovi. Muže tohoto jména znám jen jednoho, ačkoliv jsem ho neviděla řadu let. A nikdy jsem si s ním nehrála. Jak vám tvrdila Lutly. Ale to, že mě k němu vozil otec se dá označit jako pravda. Jen to nebyl statek, ale jeskyně na pobřeží Ajtry.“

„A samotný Umůt byl poměrně starý pán. Také to býval vrchní velitel odboje na Ajtry.“

„Když můj otec jednával s Umůtem, tak já jsem si v té jeskyni hrávala s Umůtovou vnučkou Guži.“

„Bude vám to stačit jako důkaz toho, že já jsem já?“

„Myslím, že to by mohlo stačit,“ pronesl jsem klidně.

„Děkuji. Jak se daří Umůtovi a Guži?“ zeptala se.

„Ujde to, Guži se před pár měsíci vdala. Sice si vzala stejného kašpara, jako je tuhle Vajga, ale naštěstí né takového vola,“ odpověděl jsem jí.

„Co je to vola?“ zeptala se nechápavě. A v tom mi to došlo. Již několik týdnů s fagařany mluvím přímo bez univerzálního překladáče. Je to sice rychlejší, ale občas použiji nějaké to české slůvko. Jako zrovna teď.

„Promiňte, to je slovo z mé domoviny. V podstatě se tím myslí, že dotyčný je trouba.“

„Chápu. A co Umůt?“ připomněla mi první část své otázky.

„Tam je to trochu horší, prozatímni prezident Umůt má plné ruce práce s reorganizací Farty a přípravou svobodných voleb, které se budou konat koncem příštího měsíce.“

„Asi se budu opakovat, ale opět jsem vám nerozuměla. Co je to ten prezident, jaká reorganizace a jaké volby?“ opět nechápala Rael.

„Chápu vás, ono toho máme hodně co probírat. Takže nebylo by lepší se na to někde posadit?“ navrhl jsem.

„Pravda. Pojďte za mnou do vedlejšího pokoje. Tam budeme mít více prostoru a pohodlí.“

27. Rael

„To, že na Čigu a Ajtry, proběhly úspěšné státní převraty, asi víte?“

„O tom jsme vůbec neslyšeli, ale zprávy se tu šíří dost pomalu.“

„Už je tomu víc jak půl roku, co proběhl převrat na Ajtry a na Čigu to bylo o dobré tři měsíce dříve.“

„O tom jsme nic neslyšeli,“ zopakovala překvapeně Rael.

„A o zdejším převratu, před čtyřmi měsíci, jste slyšeli?“ zeptal jsem se ironicky.

„To víme. Ten zmetek Valán, s pomocí odboje, který vybudovali naši předci a můj otec, zajal císařovnu Mažalá. Načež se sám prohlásil novým císařem. Jen mi je záhadou, jak to dokázal.“

„Každopádně, Mažalá je mrtvá a on je císařem.“

„Jak víte, že je Mažalá po smrti?“ skočil jsem jí do řeči.

„Měsíc po tom bleskovém a záhadném převratu, se konala její veřejná poprava.“

„Co prosím?“ nechápal jsem.

„Já osobně jsem to neviděla, ale tady Lutly u toho byla.“

„Vážně?“ zeptala se nevěřičně Yksé.

„Na vlastní oči jsem viděla, jak jí potupně usekli ocas a pak oběsili.“

„Seš si absolutně jistá, že to byla Mažalá, koho popravili?“

„Byla jsem až vzadu, takže jsem jí moc podrobně neviděla. Ale koho jiného by asi tak popravili? Když říkali, že to je Mažalá.“

„To nevím, ale Mažalá je ve vězení na Kagelu. Takže nevím, jak ji mohli popravít.“

„Ve vězení? Kde?“ zeptala se Rael.

„Asi by ses měl představit, Jaroslave.“

„A nechceš to udělat za mě?“

„To víš, že nechci,“ odpověděla pobaveně Yksé.

„Nechce se mi to zdlouhavě vysvětlovat. Takže vám řeknu jen zkrácenou verzi.“

„Já, ač tak nevypadám, jsem mimofagařan. Před nějakou dobou jsme se setkali se Zulgym a jeho přáteli a oni nás požádali o pomoc. A tak jsme tady a pomáháme vám sesazovat tyrany.“

„Vaším krajanům jsme poskytli některé z našich prostředků a pomohli jim vypracovat podrobný plán převratu. Nejprve na Zulgyho domovském kontinentu, později na Ajtry a krátce nato i zde, na Fartě.

V současnosti se naše pozornost zaměřila na Nyjvat. Jenže tam se to jaksi zkomplikovalo, a proto se tamní převrat protáhne na delší dobu.“

„Zajímavé a možná i pravdivé, ale jak to chcete dokázat. Vždyť vypadáte přesně jako my. Jen jste strašně vysoký, ale to nic nedokazuje. Občas se takoví jedinci vyskytnou. Je to jen neobvyklé.“

„Nelekněte se prosím,“ upozornil jsem je.

Po krátkém zápase se svým kočičím oblekem se mi podařilo sundat si hlavu. Nebo spíš její falešnou část.

„Tak co? Ještě si myslíte, že jsem jen přerostlý kocour?“

„Co je to kocour?“ zeptala se Lutly po chvíli zírání.

„Tohle je kocour,“ ukázal jsem na Vajgu.

„Vy zcela určitě nepocházíte z Fagary,“ konstatovala Rael, asi po minutě.

„Jste bystrá,“ neodpustil si drobné rýpnutí Vajga.

„To, ale znamená, že jste říkal pravdu,“ spustila Rael, přičemž Vajgu zcela ignorovala.

„To jsem říkal.“

„V tom případě bych měla několik otázek?“

„Jen se ptejte,“ vybídl jsem ji.

„Proč jste sem přišel? Jak jste se sem dostal? Myslím na Fagaru. Jste tu sám? Nebo vás je víc? A co, sakra znamená, že Umůt je prezident? A co to je ten prezident?“

„Promiňte, ale na co, že jste se to ptala,“ pronesl jsem, tak trochu pobaveně.

„Proč jste sem přišel?“ odpověděla za ní Lutly.

„To je prosté. Zulgy a jeho přátelé, včetně toho bambuly vedle mě, nás požádali o pomoc.“

„Jak vás mohli požádat o pomoc?“ nechápala Rael.

„Celkem jednoduše. Potají si postavili vesmírný koráb, schopný cestovat rychleji než světlo. A sním, odletěli do vesmíru, kde po několika měsících narazily na vesmírné společenství. Nu a tak jsme tady.“

„Budiž, ale jak jste se sem dostal? A kolik vás tu je?“ připomněla mi Rael své další otázky.

„Jednoduše, Zulgy nás sem dopravil. A kolik nás tu je? Tak to přesně nevím, ale pár desítek nás tu bude.“

„A co ten Umůt?“

„Po úspěšném převratu se někdo musel ujmout vlády. Na Čigu to byla Malvaja, vrchní velitelka odboje. Na Ajtry to zas byl Umůt.“

„Takže z Umůta je nový císař,“ usoudila Lutly.

„Jednou z našich podmínek bylo, že po převratu bude nastoleno demokratické státní zřízení. To je systém, kde si lid zvolí své zástupce a ti jim po několik let vládnou a v čele vlády stojí prezident. Taktéž je volený na určité období a má značně omezené pravomoci.“

„Tím nám chcete říct, že na Ajtry proběhly nějaké volby, v nichž si tamní fagařané zvolily Umůta za toho svého prezidenta,“

„Ještě né, Rael. Umůt je dosazený, tudíž dočasný prezident. Volby se tam teprve připravují.“

„A jak do toho zapadáme my a ten zmetek Valán?“

„S pomocí Umůta jsme navázali spojení se zdejším odbojem a jeho vrchním velitelem Valánem. Už v průběhu našeho prvního setkání, na mě udělal špatný dojem, ale říkal jsem si, že je vrchním velitelem odboje. Sice je arogantní, ale tak špatný nebude.“

„Při dalších setkáních se můj názor na něho jen zhoršoval, ale byl to vrchní velitel odboje a my jsme ho potřebovali. Samozřejmě, kdybychom se včas dozvěděli o existenci vaší skupiny, pokusily bychom se s vámi spojit a přizvali vás k plánované operaci.“

„Jenže jste o nás nevěděli.“

„Proto jsme jednali s Valánem. Ten se osobně zavázal dodržet všechny naše podmínky. Díky čemuž jsme mohli zahájit přípravy k převratu.“

„V tajnosti jsme zde postavili jednu stanici mimoprostorové dopravy a jejím prostřednictvím jsme přepravili několik tisíc dobrovolníků na planetu Halaš.“

„Tam absolvovali dvouměsíční výcvik, během kterého se naučili létat s našimi zulyty a používat prostředky, se kterými zajali všechny cílové osoby. To byla jedna skupina.“

„My jsme sice dodali kostru samotného plánu, ale někdo ho musel přizpůsobit na zdejší prostředí. A to byla druhá skupina. Tito Fagařané vypracovali podrobný seznam cílových osob a ty pak přiřadily jednotlivým skupinám, které je během převratu

zajaly a dopravily ke stanici. Odkud putovali přímou cestou do vězení na Kagelu.“

„O Kagelu jste se už zmínil? Ale ještě jste nám nevysvětlil, kde to je?“

„To je jedna planeta, Rael. Ale neptejte se mě, kde je? Neprozradím vám to. Na to se známe hodně málo.“

„Chápu. Nedostatek důvěry,“ uznala.

„Asi tak.“

„A co bylo dál?“

„Valán se několikrát pokusil dostat na Halaš. Prý na kontrolu. Jenže jsme měli jedno pravidlo. Na Halaš může odejít každý, ale vrátit se může až těsně před samotným převratem.“

„Proč?“ nepochopila Lutly.

„Kvůli utajení. To je naše největší zbraň proti režimu. Výjimka platila pouze pro nás, zasvěcené a Valánovi jsem věřil čím dál tím méně.“

„Pak začal samotný převrat. Vrátili se piloti a velitelský štáb. Krátce na to, to vypuklo. Z počátku šlo vše hladce. Až v jednom okamžiku nastala menší komplikace. Valán si myslel, že ji musí vyřešit, a tak se pokusil vydat rozkaz. Jenže to bylo předčasné a také zbytečné, jak se po chvíli ukázalo. Navíc to, co nařídil, byl naprostý nesmysl.“

„Když k nám přivezli zajatou císařovnu, Valánovi poněkud ujely nervy a chtěl ji zastřelit, a to navzdory všem dohodám. Proto jsem ho upozornil, že pokud ji zastřelí, poputuje do vězení na Kagelu i on.“

„Po samotném převratu se ujal vlády a dohody dodržoval. I když, občas to bylo dost na hraně. O té veřejné popravě falešné císařovny, jsme se dozvěděli až dnes od vás. Navíc to bylo proti všem uzavřeným dohodám.“

„A před několika dny zmizela drtivá většina fagarů, kteří vedli převrat ze štábu. Hned nato se Valán prohlásil císařem. Ačkoliv zde měly proběhnout svobodné volby jako na předchozích dvou kontinentech.“

„A co očekáváte od nás?“ zeptala se Rael, když jsem domluvil.

„Chceme sesadit zrádce Valána, ale předtím musíme osvobodit uvězněné fagary. Jenže my jsme poněkud nápadní a také nevíme, kde je vězní.“

„My to také nevíme. A vůbec, jsou ještě naživu?“

„Valán začal rozhlašovat, že převrat byl jeho dílem a proběhl přesně podle jeho plánů. Proto se domníváme, že si je drží nabližku. Ostatně, Valán znal jen ty nejjzákladnější obrysy plánu.“

„Vtom případě je bude držet v palácovém podzemí.“

„Ke stejnému závěru jsme došli i my.“

„A co bude po jejich osvobození?“ chtěla vědět Rael.

„Valán bude šťastný?“ nadhodila Yksé pobaveným tónem.

„Navrhují spojit síly a svrhnout Valána.“

„To se mi líbí. Tomu zmetkovi jsem nevěřila už jako malá. Jenže otec mu důvěřoval, i když né zcela. Dlouhá léta jsem nechápala, proč, ale krátce před svou smrtí mi otec prozradil, že Valán je bratrem císařovny Mažalá. Jenže je mladší, byť jen o několik minut, ale to nerozhoduje. Mažalá je starší, a proto je ona císařovna. Tedy, byla císařovna.“

„Takže oni jsou skutečně sourozenci, dokonce dvojčata.“

„Ne, Jaroslave, oni nejsou dvojčata. Starý císař měl tři manželky. Dvě z nich otěhotněly a porodily téměř současně. Rozdíl byl jen několik minut. Jenže to byly velmi důležité minuty.“

„Historie to je celkem zajímavá, ale nám nepomůže.“

„Pravda,“ připustila Rael ochotně.

„Zpět k zajatcům. S jejich osvobozením vám pomůžeme, ale je tu jeden problém.“

„Jaký problém,“ zeptal jsem se.

„Zbraně. Bojovníků na to máme dost, ale nemáme pro ně zbraně.“

„To je maličkost. S tím vám pomůžeme. Ostatně s tím počítáme od samého začátku.“

„Teď se jen vychloubáte. Vždyť jak jinak byste mohli vědět, že budeme potřebovat zbraně, a to dříve, než jsme se setkali?“ obvinila mě Lutly.

„Lutly má pravdu. Jak byste to mohli vědět?“ přidala se k ní Rael.

„To je velmi prosté. Planeta Země, ze které pocházím, sice ještě není členem takzvaného vesmírného společenství, ale přesto užíváme jejich prostředky. A ty jsme dostaly s určitými podmínkami. Jedna z nich je, že nikomu nesmíme ublížit. Proto používáme nesmrtící prostředky.“

„A to velice úspěšně, mohu-li poznamenat,“ uznal Vajga.

„Jak, nesmrtící prostředky?“ nechápala Rael.

„Až doposud jsme používali dva. Jednomu z nich říkáme Kubánské kuličky. Ta kulička se hodí, či vystřelí mezi cílové osoby, kde se rozbije. No a ty vdechnou její obsah, načež po pár vteřinách tvrdě usnou.“

„Jo, jenže se vám za chvíli vzbudí,“ pronesla posměšně Lutly.

„Pokud jim nepodáme protilátku, tak se vzbudí až po třech dnech.“

„To zní zajímavě,“ uznala Rael „a co ta druhá zbraň?“

„Tou je ruční obdoba Kubánských kuliček. Jen to nejsou kuličky, ale šipky, které se vystřelují z ruční zbraně a jedna šipka dokáže uspat pouze jednu osobu.“

„A jakou efektivitu mají ty vaše zbraně?“ zajímalo Lutly.

„Úspěšně jsme zvládly převraty na třech kontinentech, a to s minimem ztrát. Na obou stranách.“

„A ani jeden převrat, netrval déle, jak jednu noc,“ doplnila Yksé.

„Jednu noc?“ nevěřily obě ženy.

„Ano,“ potvrdil jsem jim.

„Jak jste naložily s uspanými nepřáteli?“

„Všechny jsme převozili do vězení na Kagelu, Rael.“

„Vždyť jich musí být desítky tisíc?“ podivila se Rael.

„Uznávám, že jich bylo hodně, ale po stabilizaci kontinentu vláda sestavila početnou skupinu vyšetřovatelů a ti prověřili každého ze zadržených a následně jich spoustu propustili.“

„Proč? To si myslíte, že už nebudou nebezpeční?“

„Většinou to byli řadoví vojáci, Rael. A ti jen plnily rozkazy svých důstojníků. Ti samozřejmě zůstávají ve věznici.“

28. Osvobození vězňů

„Už to je potvrzené, Jaroslave. Ti fagarové jsou opravdu věznění v palácovém podzemí. Přesně, jak jsi se domníval.“

„Ani nevíš Rael, jak mě to mrzí. Někde ve skrytu duše jsem doufal, že je Valán drží někde jinde.“

„Proč?“ nepochopila.

„Osvobodit je z podzemí paláce bude obtížné.“

„O tom nepochybuji ani na okamžik.“

„Právě, ale kdyby byli věznění někde jinde...“

„Bylo by to jednodušší,“ odtušila Rael.

„Ale tohle má také své výhody.“

„A jaké?“ zajímalo mě.

„Můžeme osvobodit vězně a současně s tím svrhnout toho zmetka.“

Tím zmetkem myslela Valána. Rael jsem znal, necelý měsíc a nikdy jsem ji neslyšel nazývat Valána jinak, než jako zmetka.

„Jistá výhoda to je,“ připustil jsem.

„A jak to jde s přijímáním členů z bývalého odboje?“

„Vcelku dobře. Valánovým počínáním jsou všichni znechuceni a jeho činy považují za zradu odboje a celé Farty.“

„Někteří z námi oslovených, se odmítli připojit, jak jsou znechucení. Ale většina se jich k nám připojila a spousta z nich přivedla další. A to mnohdy i úplné nováčky. Asi to je ironie osudu, ale v současnosti má odboj více členů, než za dob mého otce.“

„Jenže my si nemůžeme dovolit ztrácet čas s jejich výcvikem na Halaši.“

„To ani nemusíte. Bude stačit, když jim dodáte ty vaše uspávací pistole. My je pak rozdělíme mezi zkušené veterány z prvního převratu. A ti se už o ně postarají.“

„Je pravdou, že zacházet s uspávací pistolí se naučí za pár minut. S mířením to už bude horší, ale u těchto zbraní je vcelku jedno, jestli se trefí do hrudi, či do palce u nohy. A zulyt potřebuje jen jednoho pilota,“ usoudil jsem.

„Takže kdy to spustíme?“ zeptala se Rael na rovinu.

„Zítra dorazí poslední zásilka Kubánských kuliček a uspávacích zbraní. Tak si myslím, že pozítří.“

„Dobře, připravím vše potřebné. Ale ještě mě napadlo. Všechny převraty jste dělali v noci. A ten zmetek to ví. Nemyslíš, že by nás mohl očekávat?“

„Vyloučit se to nedá,“ připustil jsem, ač nerad.

„Co kdybychom zaútočily ráno. Těsně před svítáním. Končící noc skryje přilétající zulyty a začínající den nám poskytne dostatek světla na případné střety.“

„Zapomínáš, že stále ještě nevíme, jestli ten radar, který si Valán nechal nainstalovat do nejvyšší věže, je v provozu. V tom případě, by nám tma moc nepomohla.“

„Jenže to teď nevyřešíme.“

„V tom máš pravdu, Rael. Jenže, takovéto věci nesmíme opomíjet. Kdybychom tak učinili, mohlo by se nám stát, že se vše zhroutí.“

„Nemaluj čerta na zeď,“ nabádala mě Rael.

„Vzpomeň si, co jsem říkal o Nyjvatu.“

„To je něco úplně jiného. Na Nyjvatu mají inteligentního a schopného císaře. Kdežto my zde máme jen toho zmetka. Hloupý sice není, ale říct o něm, že je inteligentní? To se také nedá. A jeho schopnosti také nejsou nic moc oslnivého. Jediné, v čem vyniká, jsou podvody, lži a úskoky.“

„To skoro vypadá jako by ses Ragara zastávala,“ konstatoval jsem.

„Tak to ani náhodou. Ragar je sice chytrý a schopný, ale také je neskonale krutý.“

„A co Volraš?“ zeptal jsem se, byť jsem věděl, jak mi odpoví a to dřív, než jsem otázku dokončil.

„To jsme už probrali. Nejdřív Farta, pak Volraš,“ odbyla mě tónem nepřipouštějícím další diskuzi.

„Jsme na výchozím stanovišti, Rael,“ ohlásil mi velitel útoku, že jsou na místě a připraveni vyrazit do akce.

„Výborně, vyšlete první oddíl.“

První skupina zulytů dostala za úkol vysadit několik skupin fagarů s úkolem obsadit všechna strážní stanoviště na starých městských hradbách.

„Právě vyrazil,“ ohlásil velitel Kešarp splnění mého prvního rozkazu.

A za několik minut, mi ohlásil úspěšné splnění prvního úkolu.

„Utržili jsme nějaké ztráty?“ chtěla vědět Lutly.

„Ne, madam, vše proběhlo přesně podle očekávání.“

„Zahajte druhou fázi,“ nařídila jsem, sotva Kešarp domluvil.

„Rozkaz. Zahajujeme druhou fázi.“

Musím uznat, že tyhle pozemské vysílačky jsou naprosto úžasné a praktické, ale docela se těším na Jaroslavův výraz, až mu po úspěšném převratu ukážu pro změnu, naše vysílačky. Nemluvě o tom, jak se asi bude tvářit, až se dozví, odkud je máme. Pomyslela jsem si.

„Blížíme se k paláci,“ přerušil mé uvažování velitel Kešarp, dávný přítel mého otce.

„Narazily jste na nějaký odpor?“ zeptala jsem se ho.

„Ne, obyvatelstvo ještě spí a vojáci jsou patrně zalezlí na strážnicích.“

„To byl dobrý nápad, zahájit útok těsně před svítáním,“ pochválil můj nápad Jaroslav.

„Hlavně neztrácejte obezřetnost,“ napomenula jsem velitele.

„Třetí skupina právě ohlásila obsazení jedné menší strážnice. Prý jim tam vhodily jednu Kubánskou kuličku a za okamžik všichni usnuli.“

„Výborně, jen tak dál,“ pochválila jsem je.

„Okamžik, Rael,“ požádal mě Kešarp.

„Tak tohle je zajímavé. Šestá skupina mi právě ohlásila, že se dostali k cílové strážnici. Jenže nenašli jedinou skulinu, a tak se jeden mladík rozhodl, že odloží svou výstroj a bude předstírat, že je místní. Načež zaklepal na dveře strážnice. Když se otevřely, řekl vojákovi, že mu někdo vykradl obchod. Současně s tím vhodil do strážnice jednu kuličku. Pak už šlo vše hladce.“

„Mazaný mládenec,“ pochválil onoho mladíka Jaroslav.

V následujících minutách se ozývaly další skupiny a podávaly své hlášení o úspěšném obsazení strážnice. Výjimky byli pouze tři. Jen ve třech případech se něco pokazilo, ale naše jednotky vše vyřešily během krátké chvíle a k Jaroslavově radosti se to obešlo bez jediného zraněného.

„Palác je přímo před námi,“ ohlásil velitel Kašerp.

„Výborně, vysíláme zulyty,“ naše zulyty měly za úkol odvést pozornost od pozemní jednotky a také vylákat těch několik zulytů, co měl k dispozici ten zmetek.

Za okamžik se na palác snášela letka padesáti zulytů. Jednou z výhod triganských zulytů, byla jejich malá velikost. Díky tomu

zabíraly velmi málo místa, a proto se vešly i do značně omezených prostor v paláci.

„Jaroslave,“ ozvalo se z vysílačky, „jsme pod palbou. Oni k zulytům přimontovali nějaké kulomety,“ ohlásila Háho, velitelka leteckého útoku.

„Vydržte, hned se o ně postaráme,“ odpověděl Jaroslav podrážděně.

Zjištění, že ten zmetek porušil další úmluvu, a to instalací zbraní na triganské zulyty, ho rozčilovala plným právem.

„Jindřichu, Zbyšku,“ obrátil se na své dva druhy, „je to na vás.“

„Jeden Zulyt je ještě na zemi,“ oznámil Zbyšek.

„To je jedno. Postarejte se o ty, co jsou ve vzduchu. A rychle.“

„Aktivuji dálkové ovládání,“ oznámil Jindřich.

„Spouštím program automatické formace a let do výšky dvaceti kilometrů. Teď,“ oznámil Zbyšek.

„Zulyty obránců stoupají do výšky,“ ohlásil Kešarp.

„Ještě po někom střílejí, Háho?“ zeptal se Jaroslav.

„Ne. Ty kulomety mají připevněné na střeše.“

„Takže nemohou střílet na nikoho, kdo je pod nimi,“ odtušila jsem.

„To od Valána nebylo moc prozíravé.“

„Ten zmetek v prozíravosti nikdy nevynikal, Jaroslave.“

„Zahajte shoz Kubánských kuliček na palác, Háho,“ vydala jsem rozkaz k zahájení čtvrté fáze operace.“

„Slyšeli jste to? Jdeme do akce a pozor na palácové kulomety,“ připomněla velitelka letky ono nebezpečí. Sice tam byly i při prvním převratu, jenže tehdy se jednalo o překvapivou akci a obránci se k palbě téměř nedostali.

„Nekryté kulometry jsou vyřazeny, ale dobrá polovina je v malých věžičkách. Ty jim poskytují dostatečnou ochranu,“ ohlásila velitelka náletu.

„Co rezonanční vrtačky?“ navrhl Jaroslav.

„Momentálně jsou nepoužitelné. Ty věžičky jsou umístěny tak, aby mohly krýt jedna druhou.“

„Sakra,“ zaklel Jaroslav, „to tam minule nebylo.“

„Nejdřív musíme nějakým způsobem vyřídit jednu věž. Pak už by to mělo jít snadno,“ zareagovala Háho na Jaroslavovu kletbu.

„Pronikli jsme za hlavní bránu,“ ohlásil překvapivě Kešarp.

„Alespoň jedna dobrá zpráva,“ pronesla jsem potěšeně.

„Jak se vám to povedlo, tak rychle?“ zeptal se Jaroslav zachmuřeně. A měl pravdu, bylo to nějak podezřele rychlé.

„Jednoduše, strážní u brány se k nám přidali. Nepadl zde ani jeden výstřel.“

„Oni se přidali sami od sebe? Dobrovolně?“ zeptala jsem se udiveně.

„Jo,“ zněla stručná odpověď. „Pokračujeme dál do paláce.“

Následující minuty se ozýval pouze velitel Kešarp a ohlašoval další, avšak menší úspěchy. Kdežto na obloze bylo vše při starém. Háho a její skupině se stále nedařilo prorazit.

„Rael,“ ozval se Kešarp, „čtvrtá skupina se dostala až k jedné kulometné věži. Podařilo se jim pootevřít dveře a vhodit za ně Kubánskou kuličku, ale pak se dveře zabouchly a teď je nemohou otevřít. Každopádně, kulometry utichly.“

„Která věž to byla?“ neztrácela jsem čas.

„To nevědí. Cestou ztratily přehled a ve zbytku věže nejsou žádná okna. Momentálně sestupují dolů, ale to jim chvílku zabere. Ale jsou si jistí, že nebudou daleko od hlavní brány.“

„Háho, jedna kulometná věž v blízkosti hlavní brány padla, ale zatím nevíme, o kterou konkrétní věž se jedná.“

„To zjistíme snadno,“ zazněla potěšená odpověď.

„V chodbě směřující k trůnnímu sálu, jsme narazili na početnou skupinu obránců,“ ohlásil náhle Kešarp.

„Zvládnete je?“

„Snad ano. Už jsme mezi ně hodili pět Kubánských kuliček. Jenže oni po nás stále střílejí.“

„Jak je to možné?“ obrátila jsem se na Jaroslava.

„Nevím.“

„Nemohou být imunní ještě od prvního převratu?“ napadlo mě.

„Ne, ta imunizace trvá jen deset dní. Nanejvýš dvanáct.“

„Rael, oni mají plynové masky,“ ohlásil velitel Kešarp.

„Valán nebude takový pitomec, jak sis myslela,“ těmito slovy mě Jaroslav moc nepotěšil.

„Je to pitomec,“ odsekla jsem.

„Kubánské kuličky po nich už neházejte. Bakterie neprojdou skrze jejich filtry. Použijte uspávací pistole. Ty vpraví bakterie přímo do těla.“

„Našli jsme tu věž,“ ohlásila Háho. „Je to první nalevo od brány.“

„Skvělá zpráva.“

„Posílám zulyty s rezonančními vrtačkami na obě sousední věže.“

„Na ty vaše rezonanční vrtačky jsem opravdu zvědavá,“ řekla jsem Jaroslavovy.

„To já také. Obvykle se používají ke změkčení většího množství materiálu a následné odlití do forem. Přitom se onoho materiálu ani nedotknou. Tyhle jsou připevněné k dlouhé trubce a s ní se budou zanořovat do taveného kamene a nakonec se trubkou prohodí Kubánská kulička.“

„Vyšlo to. Věž nad bránou se odmlčela,“ ohlásila Háho.

„Prolomili jsme obranu chodby. Pokračujeme dál do trůnního sálu.“

„Dobrá práce, Kešarpe. Máte nějaké ztráty?“

„Naštěstí jen raněné. Pět lehce a dva vážně, ale podle zdravotníka to přežijí.“

„Právě se odmlčela druhá věž.“ Opět se ohlásila velitelka letky.

„Druhá skupina mi právě sdělila, že někoho zahlédli. Nejsou si tím jistí, ale mohl by to být Valán.“

„Kde to bylo?“ chtěla jsem vědět.

„V prvním patře, hned nad trůnním sálem.“

„Nebylo by marné, kdyby se jim povedlo zajmout ho, ale ať zbytečně neriskují. Celý palác máme obklíčený, takže nám ten zmetek stejně neuteče.“

„Už o tom vědí, velitelko.“

V následující půlhodině padly všechny kulometné věže a pozemní jednotka obsadila polovinu paláce, ale ten zmetek nebyl nikde. Doufala jsem, že by mohl být v císařských komnatách, ale nebyl tam. Takže musel být někde v neobsazené části paláce.

Krátce po dobytí poslední kulometné věže, pronikly naše jednotky i do palácového podzemí, kde našly a osvobodily fagary, kteří vedli první převrat. K naší velké lítosti jich nebylo sto, ale už jen sedmdesát dva. Pro zbylých dvacet osm jsme přišli pozdě. Ten zmetek je nechal popravít už před několika dny.

Obsazení zbytku paláce trvalo ještě další dvě hodiny. Ale zmetek nikde nebyl. Přitom nám několik zajatců potvrdilo, že během našeho útoku v paláci byl.

„Musíme důkladně prohledat palác. Během převratu na Čigu jsme také nemohli nalézt císaře Banalu. Dalo by se říct, že jsme obrátili palác vzhůru nohama. Pak znovu a znovu. Nakonec jsme

rozšířili pátrání na celé město, ale vše bylo marné. Až po několika dnech, přišla zpráva, že jeden z vězňů o sobě prohlašuje, že je císař Banalu a všem vyhrožuje krutým trestem,“ prozradil mi Jaroslav.

„Zkrátka mi chceš říct, že ten zmetek může být někde mezi spícími?“

„Přesně to ti říkám, Rael.“

Jenže nebyl.

29. Raelina minulost

K prohledávání paláce jsem se připojila i já s Jaroslavem. Jenže to bylo marné. Palác jsme prohledali od střechy po sklep. A naopak. Jenže toho zmetka jsme nenašli.

A tak jsme prohledali palác od sklepa po střechu. Opět nic.

„Není tu někde nějaká tajná chodba? Nebo tajná místnost?“ navrhl Jaroslav.

„O ničem takovém jsem nikdy neslyšela, ale vzhledem k tomu, že jsme ho nikde nenašli...“

„Musíme hledat dál. Zkontrolujte všechny skříně a obrazy. Některý z nich může skrývat tajný průchod.“ Prostřednictvím vysílačky jsem to nařídila všem skupinám.

A tak jsme hledali nanovo, ale opět bezvýsledně.

„Někde tu přece musí být? Přece se nevypařil,“ postěžovala jsem si.

„Zulytem odletět nemohl. Bránou také ne. Takže zbývá jediná možnost.“

„Já vím. Musí být někde tady, ale kde?“ Postěžovala jsem si.

„Palác je sice velký, ale není zas tak moc velký. A nás je hodně.“

„Neztrácej naději. Dřív nebo později ho najdeme,“ pokoušel se mě povzbudit Jaroslav.

„Spiš až později. To dřív už jaksi bylo,“ neodpustila jsem si poněkud jízlivou poznámku.

„V tom máš asi pravdu. Večer na krku a Valán nikde,“ připustil Jaroslav zklamaně.

Najednou se po paláci začal rozléhat nějaký jásot.

„Co je to?“ zeptal se Jaroslav.

„Jdeme to zjistit,“ pronesla jsem odevzdaně a také unaveně.

Sotva jsme urazili několik metrů, ozvala se má vysílačka.

„Velitelko Rael,“ ozvalo se z vysílačky. Přes ten hluk bylo slovům sotva rozumět. „Ticho!“ tomu už rozumět bylo. „Právě jsme zajali Valána.“

„Kde?“ zeptala jsem se potěšeně.

„V jeho soukromých komnatách.“

„Hned jsem u vás.“

„Jeho komnaty jsme prohledali snad stokrát,“ utrousil Jaroslav.

Cesta z přízemí do druhého patra, nám trvala jen okamžik. Když jsme dorazili, narazili jsme na chodbě na početnou skupinu našich spolubojovníků. Nicméně nám ochotně uvolnili cestu do zmetkových komnat.

A tam byl on, svázaný, nebo spíš přivázaný k židli.

„Ty, vždyť jsi umřela. Ty malá mrcho.“

„Jak vidíš, tak jsem to přežila, ty jeden ubohý zmetku.“

„Měl jsem se tehdy podívat důkladněji.“

„Tos měl. Ale teď už to nenapravíš.“

„Jak vás tak poslouchám, tak vy dva jste staří známí,“ pronesl Jaroslav s trochou pobavení v hlase.

„Ten zmetek zavraždil mého otce a pokusil se zabít i mě,“ řekla jsem nahlas, co se stalo před lety.

„On zavraždil Fugrta?“ zeptal se Kešarp, dlouholetý přítel mého otce.

„Ano. Zákeřně a zbaběle ho bodl do zad.“

„Já nejsem žádný zbabělec!“ zařval na nás zmetek.

„Lepší vtip jsem dlouho neslyšel. Ty, že nejsi zbabělec? Tak proč ses schovával pod postelí?“

„On byl schovaný pod postelí?“ zeptala jsem se udiveně.

„Jak je vidět, tak to byla dobrá skrýš,“ usoudil Jaroslav.

„V našem světě je schovávání se pod postel považováno za projev té největší zbabělosti, a pokud je při tom někdo přistižen,

je to i obrovská potupa. Tedy, pokud nejste malé dítě. Tam je to pochopitelné. Ale u císaře to je neodpustitelný projev zbabělosti.“

„To, že je zbabělcem, už dokázal. Teď by mě zajímalo, co jsi myslela tím, že zabil mého přítele a tvého otce?“ připomněl Kešarp.

„Nikoho jsem nezabil! To ona vraždila,“ vyhrkl ze sebe zmetek.

„Nám řekl, že jste padli do léčky. Ten přítel, za kterým vás vedl, zradil a udal vás císařským. Tebe a tvého otce zabili císařští přímo na místě, ale jemu se prý povedlo uniknout.“

„Hezká pohádka,“ odfrkla jsem si.

„Jak to tedy bylo s Fugrtem?“

„Cestou k tomu muži, nás neustále přesvědčoval o tom, jakým pro nás bude přínosem. Prvního večera jsme se utábořili u jednoho kopce. A ani zde nepřestával hučet do mého otce. Ale ten už toho měl plné zuby a tak toho zmetka okřikl, aby s tím už dal pokoj, že se nejprve s oním mužem setká a pak se teprve bude rozhodovat.“

„Druhého dne byl ten zmetek jako vyměněný. Otce se už nesnažil přesvědčovat a bavil se s ním normálně.“

„Toho večera jsme se utábořili v hustém lese. A tam se to stalo. Když otec přikládal do ohně, ten zbabělec k němu přistoupil a vrazil mu nůž do zad.“

„Pak hodlal zabít i mě, ale já jsem byla na druhé straně ohniště, a tak jsem měla několik vteřin. Postavit jsem se mu nemohla, ostatně mi tehdy bylo patnáct let. Ve srovnání s tím zbabělým vrahem jsem byla příliš slabá. A tak jsem se dala na útěk.“

„Zpočátku jsem byla rychlejší, jenže jsem neměla takovou výdrž jako on, proto mě brzo začal dohánět. Začínala jsem být

zoufalá a přestávala si dávat pozor na cestu. Najednou jsem o něco zakopla a upadla.“

„Když jsem se probrala, ležela jsem v posteli u jednoho starého muže. Ten mi řekl, že mě našel před třemi týdny pod jedním prudkým a kamenitým svahem. Odnosl mě k sobě domů a po celou tu dobu mě ošetřoval.“

„Proč ses nám poté neohlásila?“

„Nešlo to, Kešarpe. Ten muž byl velice starý a žil na samotě, mé svědomí my nedovolovalo požádat ho, aby vám donesl zprávu a já sama jsem nemohla.“

„Nevím, co se mi tehdy konkrétně stalo, ale nemohla jsem chodit.“

„Ochrnula jsi.“

„Ano, Jaroslave. Trvalo mi víc jak dva roky, než jsem se opět postavila na nohy. A musím říct, že to byly nejdelší dva roky v mém životě.“

„Co jsi během těch dvou let dělala?“ zeptal se Jaroslav.

„Ten starý muž, jmenoval se Taryl, mi vyrobil kolečkovou židli. Díky čemuž jsem se mohla pohybovat po jeho skromném domku. A tak jsem se mu alespoň starala o domácnost.“

„Asi dva měsíce po mém probuzení, přišla navštívit Taryla jeho vnučka Lutly. Žila velmi daleko, proto svého dědečka mohla navštěvovat jen zřídka. Asi proto jí má přítomnost potěšila.“

„Jenže Taryl byl velmi starý a jednoho dne zemřel. A já tak zůstala sama a ochrnutá, ale zvládla jsem to. Sice se mi už začínal vracet cit do nohou, ale pohřbít Taryla pro mě byl téměř nadfagarský úkol. Trvalo celý den, ale nakonec jsem Taryla uložila do mělkého hrobu.“

„Asi za dva týdny přišla Lutly na návštěvu, našla mě tam již chodící. Mé nohy sice byly slabé, ale už jsem dokázala vyjít ven a několik minut chodit.“

„Změna mého stavu ji sice překvapila, ale také potěšila. Zato zpráva o skonu jejího dědečka, ji ranila.“

„Zůstala tam se mnou několik dní, ale pak se musela vrátit zpět do školy. Za dva měsíce se opět ukázala. Přišla se na mě podívat a hlavně navštívit hrob svého dědečka.“

„Zdržela se tři dny a po celou tu dobu jsme spolu plánovaly budoucnost. Lutli ukončila svá studia a na samotě po dědečkovi ji nic nedrželo. A tak jsme se vydaly na cestu za naplněním našich plánů. A výsledek můžete posoudit sami.“

„Založily jste si vlastní odbojovou skupinu,“ domníval se Jaroslav.

„To až později. Nejprve jsme navázaly kontakt s několika důvěryhodnými fagary. I tebe jsem hledala, Kešarpe, ale ty jsi někam zmizel.“

„V krátké době jsem se dozvěděla, co vám ten zmetek navykládal za lži. K tomu jste si ho vybrali za vrchního velitele. A to navzdory tomu, že ho můj otec považoval za nevhodného kandidáta na jakýkoliv vůdcovský post.“

„Když se tehdy vrátil, přinesl sebou list zapečetěný tvým otcem,“ ujal se slova Kešarp. „Uvnitř stálo, že Valánovi zcela důvěřuje a určuje ho svým nástupcem.“

„Vidím Kešarpe, že jsi mého otce moc dobře neznal. Protože kdybys ho opravdu znal, věděl bys, že z celé své duše odmítal takovéto praktiky. On totiž byl skálopevně rozhodnut, že naši vůdci mají být jmenováni na základě svých zásluh. A ten zmetek žádné zásluhy neměl.“

„V tom se mylíš, já to věděl a všem jsem to řekl. Jenže druhého dne mě sebrali císařští. Sice mě opět pustili na svobodu, ale až po více jak půl roce věznění. Proto jsi mně tehdy nenašla.“

„A proč tě zatkli?“

„Podezírali mě ze špionáže pro Nyjvat.“

„A jak na to přišli?“

„Nevím, neřekli mi to. Ale jednou jsem zaslechl něco o anonymním udání. Jenže to se mohlo týkat mě stejně tak jako někoho jiného.“

„Možná, ale spíš mi to připomíná odstranění nepohodlného.“

„Ty myslíš, že mě udal támhle ten?“

„Nepřekvapilo by mě to.“

„To je vážně zatracenej zmetek.“

„Já vím,“ pronesla jsem se smutným úsměvem.

„Co s ním teď uděláme?“ zeptala se Lutly, která až doposud stála stranou. „Lid ho sice moc nemiluje, ale je mu vděčný za to, že nechal popravit císařovnu Mažála.“

„Ale ona stále žije, máme ji ve vězení na Kagelu,“ připomněl nám Jaroslav.

„Lid viděl její potupnou popravu. Takže nám nikdo neuvěří, že někde žije.“

„Tak jim ji předvedeme ve vší své kráse.“

„To by asi bylo nejlepší, Jaroslave,“ uznala jsem.

„A při té příležitosti bychom mohli uspořádat zmetkovu popravu,“ přidal Kešarp.

„Tak to ani náhodou!“ odmítl to Jaroslav nahněvaně.

„Ale ano,“ přidala jsem se ke Kešarpovi i já. „Zmetek se projevil jako zbabělec, proto ho nikdo nezabije.“

„Jak ho tedy chcete popravít, když ho nikdo nezabije?“ nechápal Jaroslav.

„To je prosté, když se někdo s vysokým postavením, projevil jako zbabělec, je za to veřejně popraven. Ale ve skutečnosti se nejedná o smrt fyzickou, ale morální.“

„Zbabělec je předveden na popraviště, kde je veřejně představen lidu, včetně podrobného popisu jeho zbabělého

činu. Pak je pověšen za nohy, načež ho ponoří do sudu studené vody a pak do jasně rudé barvy. Po vytažení zůstane viset tak dlouho, dokud není zcela suchý. Nakonec ho kat spustí na zem a rozváže. Tím poprava skončila.“

„Popravený sice žije a obvykle je i svobodný, ale tu barvu už nikdy nesmyje. Kožich mu sice časem odroste, ale na kůži barva zůstane napořád a dostatečně prosvítá skrz. Díky čemuž každý hned pozná, s kým má tu smůlu.“

„To si ke mně nedovolíte!“ vybuchl najednou zmetek.

„Já si naopak myslím, že si to dovolí,“ odpověděl mu Jaroslav.

30. Překvapení

„Tak jak se ti líbilo setkání bývalé císařovny Mažalá a bývalého císaře zmetka?“ zeptala se mě Rael.

„Bylo to zajímavé,“ odpověděl jsem po pravdě.

„Jo, hlavně ta část, kdy se na sebe pokusili vrhnout. Ta se divákům opravdu líbila,“ připojil se k nám Luboš, který se vrátil na Fartu po několika měsících strávených doma, na Zemi.

„Myslíte, že by to mohli občas zopakovat?“ napadlo Rael.

„Proč by to měli opakovat?“

„Víš Jaroslave, napadlo mně, že bychom s nimi objeli celý kontinent a navštívili každé město. A oni by tam pokaždé předvedli to své číslo, čímž by dozajista pobavily spoustu místních.“

„Rael má pravdu,“ přidal se k ní pohotově Luboš.

„Momentálně se jen válí ve vězení, takhle by byli alespoň trochu užiteční.“

„Nebyl bych proti,“ připustil jsem vcelku ochotně, „ale jen pod podmínkou, že je vy dva šprýmaři budete hlídat,“ dodal jsem.

„No tak nic. Za pokus to stálo.“

„Ne. To tedy nestálo, Luboši.“

„Ale teď bych s tebou rád probral budoucnost, Rael.“

„Na tom jsme se přece dohodli, už před sesazením toho zmetka?“

„Nemyslím budoucnost Farty, ale Volraše.“

„Tak odtamtud vítr fouká.“

„Přesně. Slíbila jsi mi, že až se to tu uklidní, tak nám pomůžeš s navázáním kontaktu s tamním odbojem,“ připomněl jsem jí její nedávná slova.

„Říkala jsem to jinak, ale budiž. Už jsem v tom podnikla jisté kroky. A víte vy co? Pojdte se mnou, něco vám předvedu. To budete mrskat ocasy.“

„To asi těžko,“ pronesl pobaveně Luboš.

Následně nás zavedla do jedné místnosti v bývalém císařském paláci.

„Tady to je,“ řekla s klidem, načež ukázala na jednu větší truhlu, ze které vedl jakýsi kabel mizící kdesi v oknu.

„Co je to?“ zeptal jsem se.

„Podívej se,“ vybídla mě Lutly.

A tak jsem přistoupil k truhle a plynulým pohybem ji otevřel.

„Pozor! Varoval mě Luboš s jiskrami pořouchlosti v očích. „Ať na tebe něco nevyskočí.“

Po úplném otevření truhly jsem zcela zkoprněl. A nebylo divu, to, co bylo uvnitř truhly mohlo být jen jedno. I když to bylo víc než velké.

„Vy jste dokázali vyrobit vlastní vysílačku?“

„Cože?“ ulétlo překvapeně Lubošovi.

„Ano, vysílačky známe již několik let,“ sdělila mi Rael, jako by nic.

„Cože?“ zopakoval Luboš.

„A kdo ji ještě zná?“ zeptal jsem se s jistou obezřetností.

„Znají ji na Volraši, tam ji ostatně vymysleli. Pak ji ještě znají na Nyjvatu. Ti ji pro změnu ukradli, ale už není jisté, jestli ji používají.“

„Cože?“ opět se ozval Luboš.

„Je v pořádku?“ zeptala se Lutly a ukázala na Luboše.

„Je v naprostém pořádku, jen jste ho trochu překvapili.“

„Tím by se ledacos vysvětlilo.“

„Co tím myslíš, Jaroslave,“ nedošlo Lubošovi.

„Ta obraná linie kolem Volraše.“

„Ty si myslíš, že tam poslouchají naše vysílání?“

„Ve světle nových událostí to nelze vyloučit.“

„Ale vždyť všechny naše vysílačky používají šifrování?“

„To sice ano, ale už tu jsme dost dlouho a za tu dobu mohli naši šifru prolomit.“

„O tom dost pochybuji, sice netvrdím, že se to stát nemohlo, ale naše šifrování je dost složité. Počítače zde vůbec neznají a prolomení naší šifry bez nich? To považuji za téměř nemožné.“

„Na jednu stranu s tebou souhlasím, Luboši. Jenže Oni na nás opravdu čekali. To nepopřeš.“

„Nepopírám to, ale domnívám se, že to má jinou příčinu.“

„To je také možné, ale pak se tu naskytá jedna otázka. Jaká je ta jiná příčina?“

„Tak to opravdu nevím, Jaroslave.“

„To asi teď a tady nevyřešíme, ale můžeme vyřešit něco jiného.“

„Jó a co?“

„Ta vaše vysílačka zrovna moc skladná není, Rael. Takže by mě docela zajímalo, k čemu ji používáte a proč jsi nám o ni řekla až teď?“

„Na to jsou celkem jednoduché odpovědi.“

„Tak na to jsem zvědavý.“

„Nepřerušuj ji, Luboši,“ napomenul jsem ho.

„Pardón.“

„Používám jí ke komunikaci se svou tetou na Volraši.

A neřekla jsem vám o ní, protože jsem k vám zprvu nechovala naprostou důvěru.“

„A teď už nám důvěřuješ?“

„Luboši!“ opět jsem ho napomenul.

„Mou plnou důvěru máte už dlouho.“

„Tak proč jsi nám o té vysílačce řekla až teď?“ zeptal jsem se.

„Nechtěla jsem vás rozptylovat,“ odpověděla zcela vážně.

„Tak ona nás nechtěla rozptylovat.“

„Luboši?“ napomenul jsem ho už potřetí.

„A co ta tvoje teta?“

„Dnes ráno jsem se s ní domluvila. Slíbila mi, že sem přijede. Jen nevěděla, kdy přesně to bude. Takže je možné, že je už na cestě, nebo stále ještě sedí doma na zadku.“

„Za předpokladu, že už vyrazila. Kdy ji můžeme očekávat?“

„Přesně to neodhadnu, ale bude to brzy. Ona obvykle cestuje dost rychle.“

„Neuvěříš, co jsem se právě dozvěděla, šéfe.“

„Jak bych ti to také mohl uvěřit, když jsi mi to ještě neřekla, Jarmilo a neříkej mi šéfe,“ odvětil jsem pobaveně.

Jarmila byla mladá holka, která se k nám připojila před několika dny a za tu krátkou chvíli si stihla získat pověst místní drbny.

„Před chvílí se ohlásila diplomatická návštěva z Volraše. A do hodiny bude tady.“

„A to je pravda, nebo to je zas jeden z těch tvých klepů?“

„Řekla mi to přímo Lutly,“ naježila se.

„Tak to bych neměl brát na lehkou váhu,“ usoudil jsem. Ale raději si to ověřím, ještě jsem dodal, byť jen v duchu.

„Jestli mi nevěříš, tak se dojdí podívat na hlavní nádvoří. Tam už chystají velké uvítání,“ dodala. Zřejmě se jí má nedůvěra dotkla.

„A co dalšího mi k té návštěvě povíš?“

„Nic dalšího nevím.“

„Ach jo,“ povzdechl jsem si. „S tebou si ještě užijeme zábavy, holka.“

„Lutly mi toho víc neprozradila.“

„Kdo by také prozrazoval něco takového, takové drbně, jako jsi ty. Výš ty co? Zajdu si za Rael sám. Ta už jistě bude vědět víc,“ a hned jsem to udělal.

„Rael, prý se vám ohlásila nějaká diplomatická návštěva z Volraše?“

„Ano,“ potvrdila mi. „Bude tu asi tak za půl hodiny,“ dodala.

„Výš o tom něco bližšího?“

„Císařovna Šuží je na cestě sem.“

„A kdy by měla dorazit ta tvoje spojka? Já jen, aby se nepotkala s císařovnou. Nebo s někým z její výpravy.“

„V tom by mohla být drobná nesnáz,“ připustila Rael.

„Však ono to nějak dopadne,“ vzápětí to hodila za hlavu.

„Jak jste se o té návštěvě dozvěděli?“ napadlo mě.

„Jednoduše, císařský letoun přistál v Utoru, to je menší přístavní město. Tam se setkali s nejvyšším představitelem města a jeho prostřednictvím nás požádali o povolení k letu nad naším územím.“

„Doufám, že bereš v potaz potenciální rizika?“

„Žádná nejsou. Šuží přiletěla s jediným létajícím strojem a ten prý ani nevypadá na válečný stroj. K tomu jsem jim poskytla několik zulytů jako doprovod.“

„Přesto buď opatrná,“ nabádal jsem ji.

„O to se nemusíš obávat, vše proběhne naprosto hladce.“

„V to doufám,“ přiznal jsem.

„Já zas doufám, že jí půjdeš se mnou uvítat.“

„Jsi si jistá? Vzpomeň si, jak na mě reagovali někteří z vašich.“

„No právě, tvoje přítomnost udělá velký dojem.“

„Nebo vše pokazí,“ k čemuž jsem se osobně přikláněl.

„Nic se nepokazí,“ odvětila sebejistě.

„Tvoji víru bych chtěl mít.“

„Škoda, že prezidentka Malvaja ještě nedorazila,“ postěžovala si Rael.

„Dorazí za pět hodin, přesně podle plánu.“

„Já vím, ale kdyby tu byla, bylo by i první setkání zajímavější.“

„To asi ano,“ připustil jsem, „ale Šuží se tu určitě chvíli zdrží, takže se s Malvajou také setká. A co tu vlastně chce.“

„Navázat diplomatické styky. Od sjednocení byly izolováni od zbytku světa.“

„O tom vím, ale proč právě teď? Těsně po převratu.“

„Až dorazí, tak se jí budeš moct zeptat,“ na té Raelyně odpovědi se mi cosi nezdálo. Jako kdyby mi něco tajila, ale co?

„Několik letících objektů na obzoru,“ ozvalo se z hradeb.

„Co kdybychom jí hned po přistání zajali a odeslali na Kagel?“ napadlo Jarmilu.

„To nejde. Šuží přilétá na oficiální návštěvu.“

„No a?“ nepochopila.

„Ve zdejší světě neznají nic jako diplomatickou imunitu, ale přesto jsou pro ně diplomaté nedotknutelní. A my zde jejich zvyky musíme respektovat.“

„To znám. Učili jsme se o tom ve škole. V první polovině století se po Evropě šířili muslimové, a když někdo neuznával jejich zvyky, stěžovali si na nepřípustnou diskriminaci. Přitom oni sami neuznávali zvyky lidí, kteří byli v té zemi doma.“

„Trvalo několik desetiletí, než místním došla trpělivost a postavili se jim. Nakonec celá Evropa přijala zákon, že zvyky

v dané zemi jsou nadřazeny zvyklostem příchozích. Tudíž musí být přednostně dodržovány místní zvyklosti. Ty cizí smí být dodržovány jen, když nejsou v rozporu a neomezují tak místní.“

„Správně,“ pochválil jsem ji. „Muslimský svět se proti tomu dost ostře postavil, ale ničemu tím nepomohli. Z trucu pak vydali svou vlastní verzi toho zákona. Jenže to strašně přehnali a jediné, čeho dosáhli, byl náhlý konec zahraničního turizmu.“

„Vzpomínám si, že nemuslimky odmítaly nosit ty jejich šátky, a tak k nim raději přestaly jezdit. Finanční ztráty byly tak velké, že to vyvolalo obrovské změny v celém jejich přístupu k víře.“

„To ne,“ poopravil jsem jí, „změna nebyla v jejich víře. Věřící začali protestovat proti postojům náboženských představitelů a požadovali něco jako umírnění jejich projevů k nevěřícím. V důsledku se islám stal tolerantním vůči jiným vírám a během následujícího desetiletí zanikly všechny islámské teroristické skupiny.“

„Jenže tady nejsou žádní islamisté?“

„Ne, to nejsou, ale to nemění nic na tom, že musíme dodržovat místní zvyklosti.“

„Takže bys na návštěvě u kanibalů, dobrovolně vlezl do kotle? Protože to je jejich zvyk?“

„Tak tedy, musíme dodržovat všechny místní zvyky, které nejsou v rozporu s naším přesvědčením a v případě, kdy tomu tak je, musíme najít nějaké schůdné východisko.“

„Tak jak bys to vyřešil s těmi kanibaly?“ nedala se.

„Pokusil bych se je přemluvit a v nejhorším bych jim utekl. Ale dobrovolně by mě do kotle nedostali.“

„A co nedobrovolně?“ nedala si pokoj, nebo spíš mě.

„Hele, tady nejsme u kanibalů. Navíc, já už jsem trochu starší. Takže bych jim moc nechutnal, ale ty jsi mladá. Na tobě by si dozajista pochutnali.“

Další Jarmiliny reakce jsem se naštěstí nedočkal, neboť letoun s císařovnou Šuží právě přistál.

31. Císařovna Šuží

Volrašský letoun byl velmi zajímavý. Jednak byl značně odlišné konstrukce, nežli ty, se kterými jsem se setkal dosud. Všechny typy, které jsem dosud viděl, byly kruhové konstrukce. Kdežto tenhle měl tvar šípu. Zřejmě kvůli aerodynamice.

Každopádně z něho nevyčnívala jediná hlaveň. Jak dělová, tak i kulometná. Ale ten největší rozdíl byl v hluku. Letoun byl tichý, ne jako ty zdejší, u kterých používají k dopřednému pohonu hlučné konvenční motory. Skoro to vypadá, že na Volraši objevili antigrav pólového typu.

Rael vykročila vpřed jako první, za ní jsme šli já a její zástupkyně, vlastně, teď už prozatímní premiérka Lutly.

„Vítejte na Nyjvatu, Vaše Veličenstvo,“ přivítala jí Rael.

Mlask ho. Tedy vlastně ne. Ono totiž, když dostala Rael do své chlupaté tváře facku chlupatou rukou císařovny, tak to ani moc dobře mlasknout nemohlo.

„To máš za to, že ses tak dlouho neozvala,“ řekla císařovna Šuží, prozatímní prezidentce Rael. Pak ji k mému ještě většímu překvapení objala.

„Ale teti. Víš, že jsem měla plné ruce práce,“ odpověděla jí Rael, když ji císařovna pustila ze svého dlouhého objetí.

„Plané výmluvy, na starou tetičku sis pár minut najít mohla,“ odvětila Šuží a pak se obrátila ke mně.

„A vy musíte být Anratus z hvězd. Četla jsem o vás v našich starých svitcích. A musím uznat, že popisu odpovídáte dokonale. Jen na ten věk nevypadáte. I když, Anratus z hvězd má být nesmrtelný. Takže nejspíš ani nestárne.“

„To je Jaroslav Šíkula, teti. A pochází z planety zvané Země. A tohle je moje tetička a spojka, o které jsem ti říkala.“

„Tady někdo dostane pár pohlavků,“ pohrozil jsem jí dobrácky.

„Jen jí je dejte, vždyť si je zaslouží,“ prohodila Šuží pobaveně.

„Koukám, že tě má nezdárná neter stáله zneužívá, Lutly.“

„Jménem svobodné prozatímní vlády vás vítám na Fartě, veličenstvo.“

„Proč ten formální tón, Lutly? A odkdy jsem pro tebe veličenstvo?“

„Lutly tě přivítala jako premiérka, to je druhá nejvyšší představitelka naší prozatímní vlády, teti,“ vysvětlila jí Rael.

„To mi budeš muset vysvětlit podrobněji, holčičko. Třeba by se ten váš nový systém dal použít i u nás.“

„To není jediná věc, kterou bude muset vysvětlit.“

„Máte na mysli něco konkrétního, Jaroslave Šikulo?“

„To tedy mám, madam. Tyhle dvě si totiž ze mě udělaly dobrý den.“

„A vás to u nich překvapuje? Mně to dělají v jednom kuse.“

„Musím přiznat, že mě to překvapilo víc, než když mi ukázali tu jejich vysílačku.“

„Vy jste mu prozradily existenci bezdrátové technologie? To mu tolik věříte?“ zeptala se Šuží pohoršeně.

„Uklidni se teti. Pozemšťané jsou důvěryhodní.“

„Důvěryhodní být můžou, ale opatrnosti není nikdy dost.“

„Tetičko, oni vysílačky znají lépe než vy. Jaroslave, buď tak laskav a ukaž mé tetě, jak vypadá pozemská vysílačka.“

A tak jsem sáhl do kapsy a vytáhl z ní svou vysílačku. I když, ono to už dávno nebyla jen vysílačka. Spíš se podobala dávným chytrým mobilním telefonům. Jen se nepřipojovala do sítě, ale pracovala stále samostatně a také měli baterii s větší kapacitou.

„Koukám, že si s holkama moc nezádáte, Jaroslave Šikulo.“

„Co tím myslíte, madam.“

„Já se totiž v technice vyznám, a to velmi dobře. Proto vím, že není možné vyrobit tak malou vysílačku. Vždyť by se vám do ní nevešel ani akumulátor.“

„V tom se mýlíte, madam. Tohle je doopravdy vysílačka a uvnitř je lithiový akumulátor s kapacitou nějakých padesát tisíc miliampér hodin. Přesnou hodnotu neznám.“

Hodnou chvíli se na mě jen dívala. Zřejmě zvažovala, jestli mi má věřit, či nikoliv.

„O tom mi budete muset povyprávět podrobněji, ale dřív by mě zajímalo, jak zde hodlají tyhle dvě třeštidla vládnout,“ načež ukázala na Rael a Lutly.

„To ti vysvětlíme až uvnitř, teti.“

„Tak na co čekáte? Až budu mladá? Obávám se, že toho se nedočkáme.“

A tak jsme se vydali dovnitř, a aby nebylo těch podivností málo, přidala se ještě jedna náhoda a hned dvojitá. Cestou se totiž ozvala má vysílačka.

„Doufám, že nevyrušuji, Jaroslave?“

„Ty nikdy, Malvajo.“

„To je dobře, osobně jsem byla pográtulovat Umútovy k vítězství v prezidentských volbách. A teď jsme oba na cestě k vám, jen doufám, že ti nebude vadit, když dorazíme o něco dřív.“

„Naopak Malvajo, budu jen rád. Kdy vás máme očekávat?“

„Budeme tam asi za tři čtvrtě hodiny.“

„Výborně, jen bych vás měl upozornit, že na hlavním nádvoří parkuje jeden letoun neobvyklé konstrukce. Tak buďte opatrní při přistání.“

„Rozumím,“ potvrdila mi, čímž náš stručný rozhovor ukončila.

„Ona to je doopravdy vysílačka. A dokonce s televizí. Navíc má neskonalé kvalitní obraz.“

„Já jsem vám říkal, že to je vysílačka.“

„To jste říkal, ale já vám to nevěřila. Omlouvám se za tu nedůvěru.“

„To je v pořádku, ale moment,“ došlo mi najednou. „Říkala jste televize? Vy znáte televizi?“ nevěřil jsem vlastním uším.

„Ano, známe ji už několik desetiletí,“ prozradila mi Šuží k mému velikému překvapení.

„Zvláštní, že na Čigu, Ajtry a ani na Fartě televizi vůbec neznají? Ba ani tu vysílačku ne.“

„To máte tak,“ začala mi vysvětlovat císařovna, „první bezdrátovou vysílačku postavil už můj praděd. A hned si uvědomil, jaký význam by tím mohl přinést světu. Jenže si uvědomil i všechna negativa.“

„A i když to byl přísný diktátor, tak to nebyl surovec. Jako je například, ten mizera na Nyjvatu. Proto se rozhodl, že svůj objev nevydá světu a ponechá si nad ním jistou kontrolu.“

„Do ruky mu hrála skutečnost, že se celý kontinent sjednotil do jednoho státu. Takže bylo méně pravděpodobné, že mu jeho objev ukradne nějaký ctižádostivý soused.“

„Tímto krokem začala naše izolace od zbytku světa. A mnoho desetiletí fungovala dobře.“

„Volraš se rychle rozvíjel, ale nebylo to díky vysílačce. I když ta nám také hodně pomohla. Ty hlavní zásluhy patří mému dědovi. On totiž byl génius.“

„Dlouhá léta před zbytkem světa objevil antigravitační motor. A hned pólového typu. Asi před šedesáti lety někdo ukradl část plánů k tomuto pohonu. A tak zbytek Fagary získal vlastní antigrav, naštěstí jen nulového tipu, ale jak s ním naložili, už jistě posoudíte sám. Jen podotknu, že od sjednocení Volraš nevedl jedinou útočnou válku. Několikrát jsme se museli bránit, ale na nikoho jsme nikdy nezaútočili.“

„Televizi, která vás prve tak překvapila, objevila jedna žena, která vystudovala techniku na univerzitě, kterou založil můj otec v den své korunovace. Složil tak hold svému otci a všem talentovaným fagarům umožnil kvalitní studia.“

„A to máte jen technickou univerzitu?“ schválně jsem se zeptal.

„To jsme měli jen jeden rok. Pak se univerzita začala rozšiřovat. Dnes byste ji ani nepoznal. Z původní jedné větší budovy, je celé menší město.“

„V průběhu mnoha let, tam vyrostly školní ubytovny a desítky univerzitních budov. Mnoho techniky tam studují naši architekti, umělci mnoha oborů, ale i vědci a lékaři.“

„Bohužel, naše medicína je stále na podobné úrovni, jako tomu je ve zbytku světa, ale i tak se našim fagarům žije o mnoho lépe.“

„Musím říct, že to jsou potěšující zprávy. Nevím, jak tomu je na Nyjvatu, ale zbylé tři kontinenty mají otřesný vzdělávací systém. A univerzita? Tu mají na všech třech kontinentech, jenže jsou ryze vojenské.“

„Já vím a Nyjvat není výjimkou.“ Prozradila mi Šuží.

„Ještě bych na vás měl jednu otázku.“

„Jen jednu?“

„Prozatím, ty další mohou počkat na později.“

„Tak se ptejte,“ vybídla mě.

„Jaký máte na Volraši státní režim?“

„Chcete vědět, jestli jsem nemilosrdná diktátorka?“ pojmenovala to přímo.

„Ano,“ odpověděl jsem trochu zdráhavě.“

„Toho se nemusíte obávat. Už můj praděd byl velmi umírněný, a dědečka si pamatuji jako laskavého a lidem milovaného vládce. Otec byl též oblíben a mně dokonce lid říká Šuží laskavá.“

Ale vládní systém se stále podobá tomu ve zbytku světa, jen není krutý.“

„O změně jste neuvažovali?“

„O tom přemýšlím už od doby, kdy se můj nezdárný bratr zamiloval do jedné dívčiny z Farty. Načež s ní odešel dělat státní převrat. A na mě tak shodil břímě vlády. Přitom on měl být císařem, ne já. Já byla mladší a chtěla jsem se věnovat technice jako dědeček.“

„A co jste vymyslela?“

„Já nic, ale mám řadu poradců a ti občas s nějakým tím nápadem přijdou. Ale zatím to byly jen samé nesmysly. A to je vlastně důvod mé dnešní návštěvy.“

„Když se mi Rael konečně ozvala, byla, a to doslova, nadšená změnami, jaké zde probíhají. Proto jsem tak rychle přiletěla, chci se o tom dozvědět víc. A pokud to bude jen trochu možné, přenést to i na Volraš.“

„To vám mohu jen schválit, madam,“ pronesl jsem ulehčeně.

„A co mi o těch změnách můžete říct vy?“

„V podstatě všechno.“

„Tak povídejte, jsem jedno velké ucho.“

„Vládní systém, který zde vaše neteř začíná vytvářet, nazýváme demokracií. Jen pro představu, to slovo znamená vláda lidu. Ale v kostce to znamená, že se přihlásí zájemci, kteří by chtěli být ve vládě. Samozřejmě to musí být takoví fagarové, kteří mají něco v hlavě a něco dokáží. Jak jistě sama dobře víte, vláda není pro hlupáky.“

„To zajisté,“ přitakala.

„Tito zájemci, nebo skupiny zájemců, se tedy přihlásí, ale tím to pro ně teprve začíná. Jejich přihláška musí být pečlivě zkontrolována. Není přece možné, aby se přihlásil někdo

nedůvěryhodný. Teď ale nemyslím politicky nedůvěryhodný. Spíš se to vztahuje na zločince. Zloděje, podvodníky a vrahy.“

„Tomu rozumím, kdo by svěřil státní pokladnu kapsáři.“

„Přesně. Ti, kteří projdou prověrkou, předloží svůj volební program.“

„Co je to volební program?“

„To je takový seznam cílů, kterých chce ta daná osoba dosáhnout. Samozřejmě se tím myslí, dosáhnout pro dobro lidu. Každý jednotlivec tyto návrhy posoudí a sám za sebe vybere několik jedinců. V předem stanovené dny proběhnou volby. V nich pak každý registrovaný a plnoletý občan vhodí do zapečetěné bedny jména svých kandidátů.“

„Po skončení voleb se na bednách zkontrolují pečete a pod přísným dohledem se otevrou, načež se sečtou jednotlivé hlasy.“

„Na Čigu a Ajtry už tyto volby proběhly. A v obou případech z oněch voleb vzešlo tři sta jedna vítězů voleb.“

„Tolik. To nevyhrál jen jeden?“ zeptala se udiveně.

„V těchto volbách nešlo o jedince, ale právě o těch tři sta jedna fagarů. Ti totiž budou tvořit něco jako páteř vlády. Oni utvoří poslaneckou sněmovnu dané země.“

„Zajímavé, tak velká vláda.“

„Osoba, která dostala největší počet hlasů, obsadí post nazývaný premiér, případně premiérka. O této osobě by se dalo říct, že je nejvyšším představitelem vlády.“

„On nebo ona, si z řad poslanců vybere další členy své vlády. A těm se říká ministři. Každý z ministrů dostane na starost jednu oblast, ve které se, ale musí vyznat. Jsou to například, zdravotnictví, školství, finance, ale i policie či doprava.“

„Kolik je těch ministerstev?“

„Abych řekl pravdu, tak to sám nevím. A to jsem u nás na Zemi býval ministrem vnitra. Jenže na Zemi jsme měli

ministerstva, která zde nepotřebujete. Tedy, zatím nepotřebujete.“

„Co je to vnitro? A proč myslíte, že některá ministerstva nepotřebujeme?“

„Vnitro je v podstatě policie. A nepotřebujete, třeba ministerstvo informatiky, když zde nemáte počítače.“

„To, že já nevím přesný počet zdejších ministerstev není nikterak podstatné. Podstatné je, že jejich seznam, a tudíž i počet musí být stanoven ještě před volbami. Samozřejmě, jejich počet se může měnit průběžně, podle potřeby.“

„To je rozumné.“

„Pak tu je ještě prezidentský post. To je nejvyšší vládní představitel. A taktéž volený. Když premiér sestaví vládu, přijde s ní za prezidentem a ten jí buď přijme, nebo odmítne.“

„A co se stane, pokud tu vládu odmítne?“

„Prezident musí vysvětlit, proč tak učinil a premiér to napraví. Samozřejmě důvody k odmítnutí jmenování jednotlivých ministrů, musí být vážné. Odlišný názor, či soukromé rozepře se do toho nesmějí míchat.“

„A to jsou jmenování doživotně?“

„Na Zemi to jsou obvykle čtyři roky, ale vaši krajané se rozhodli pro pět let. A prezident se také volí na dané období. Jediný rozdíl vidím v tom, že volby do poslanecké sněmovny a prezidentské volby, by se měli konat v odlišném roce.“

„Podobný systém my už jednou navrhovali, jenže se mi nelíbil, a tak jsem ho zavrhla. Ale ten váš vypadá mnohem lépe. Zdá se mi i životaschopný.“

„Na Zemi ho používá mnoho států. Některé sice jen několik desetiletí, ale jiné ho používají několik staletí.“

Několik následujících hodin jsme ještě diskutovali o demokracii, monarchii a konstituční monarchii. Také se k nám

připojily, již řádně zvolení prezidenti Malvaja a Umůt. Jejich dosavadní zkušenosti s novým způsobem vládnutí, byly pro císařovnu Šuží nedocenitelné.

Na závěr našich rozhovorů nás císařovna pozvala na návštěvu své vlasti a prohlídku všeho, co nás bude zajímat.

32. Volraš

„Omlouvám se vám, přátelé, ale když jsme se setkali na Fartě, zapomněla jsem vám říct o potížích, kterým zde v posledních deseti letech musíme čelit.“

„Co se děje, tetičko?“ zeptala se Rael za všechny.

„Máme tu jednu skupinu radikálů, kteří chtějí, abych předala veškerou moc do jejich rukou. Požadují návrat ke starým pořádkům, čili vládu jednoho diktátora a hlavně chtějí dobývat okolní svět.“

„Jak velká ta skupina je? A jak se projevuje?“

„Nevíme, jak je veliká, Jaroslave. Zato o jejich projevech víme hodně. Jejich chování je vysloveně zločinné. Občas podnikají neškodné akce typu, vyvěšování štvavých transparentů. Na nich hlásají, že my, Volrašané jsme vyvolení k tomu, abychom vládli celému světu a ostatní jsou podřadní.“

„Takže to jsou rasisté a na transparentech, rasismus propagují,“ usoudil jsem.

„Nevím, co znamená slovo, rasismus?“

„V podstatě to, že jeden národ pohrdá ostatními a považuje se za lepší, zkrátka přesně to, co stojí na těch transparentech,“ vysvětlil Kamil. Byť ne tak úplně přesně.

„Aha. Každopádně to je momentálně nejmenším problémem. Ty transparenty a nápisy používali převážně v prvních pěti letech. V současnosti k tomu přidávají únosy fagarů a vraždění nevinných. Zrovna včera odpálili silnou výbušninu na jednom trhu. Bylo tam padesát mrtvých a na tři sta zraněných.“

„Takže to jsou teroristé,“ zhodnotil jsem to.

„To slovo neznám,“ konstatovala Šuží.

„Ještě nedávno jsme podobné skupiny měli i na Zemi. Teroristé jsme jím říkali, poněvadž neváhali prosazovat své zájmy

tím, že bezohledně vraždili nevinné a šířili strach mezi nezúčastněnými.“

„Tak to by odpovídalo.“

„Víte o nich něco bližšího? Třeba, kolik jich je? Jak jsou organizováni? Kdo je vede? Případně, ve které oblasti mají základnu? Jestli něco takového mají.“

„Abych byla upřímná tak o nich víme jen to, co bylo na těch transparentech.“

„To je krajně nepříjemná situace,“ uznali jsme s Kamilem.

„To ano, ale nemusíte se bát. Vládu nad Volrašem hned tak nezískají, na to mají příliš malou podporu mezi lidem.“

„Myslím, že nebude od věci, když vám nabídneme pomoc proti těm teroristům.“

„Myslíte, že je dokážete zneškodnit?“

„Nemám nejmenší ponětí. Tohle bude vyžadovat značně odlišný přístup. K tomu se na vašem kontinentu nevyznáme, ale když spojíme síly. Vy jste zde doma a my pozemšťané, zase máme bohaté zkušenosti s teroristy z naší vlastní planety.“

„Kéž by to pomohlo,“ povzdechla si Šuží.

„Společně to zvládneme,“ utěšoval jsem jí.

„Na pozítří vám zařídím schůzku s naším vrchním velitelem policie. Ale dnes to pusťte z hlavy a užijte si krásného dne na Volraši. Rozhlédněte se po okolí. Nechceme před vámi nic skrývat, takže pro vás budou všechny dveře otevřené. Jen dávejte pozor, na soukromí dam,“ napomenula nás.

„Jako by nás místní ženy zajímaly,“ utrousil pobaveně Kamil.

„Fakt je, že všechny zdejší holky jsou parádní kočky,“ podotkl pobaveně Jindřich.

„Což se už nedá říct o všech pozemských ženách,“ doplnil Zbyšek.

„To je materiál,“ povzdechl jsem si, byť jen tak, na oko, „ještě štěstí, že Luboš je na Zemi.“

„Neboj se, pozítří se vrátí a pak bude naše stará skvadra zase kompletní,“ utěšoval mě Jindřich, nebo provokoval?

„Toho se právě bojím,“ odvětil jsem s obavami v hlase. Pravdou však bylo, že již od počátku jsme byli dobrou a sehranou partou.

„Tak se jdeme exkurýrovat.“ To Zbyšek pronesl jednu hlášku z jednoho starého českého filmu. „Myslíte, že tu někde čepují Plzeň?“ dodal na dokreslenou.

„Co kdybychom jim tady uspořádali menší koncert?“ napadlo Jindřicha.

„Zbláznil ses? Ještě tu nejsme ani hodinu, k tomu tu mají potíže s místní verzí fašistů a ty už chceš pořádat koncert?“ odbyl jsem ho. I když fagařanům se pozemská hudba líbila stejně jako Triganům. Ačkoliv ta zdejší byla také velice pěkná. Dokonce si troufám říct, že fagarská hudba je hezčí než ta triganská. Ale na tu naši nemá, ta se prozatím bezpečně drží vysoko nad vším ostatním.

„Osobně bych se k vám ráda připojila, ale mé povinnosti mi to nedovolují. Toto je Ceží a bude vaší průvodkyní, budete-li něco potřebovat, neváhejte a klidně se na ni obraťte,“ sdělila nám císařovna Šuží.

„Teď mě, ale omluvte. Na dnešek se mi sešla spousta neodkladných záležitostí. Už, abychom tu měli tu vaši demokracii,“ povzdechla si Šuží a odešla vládnout.

„Tak co by vás tady zajímalo?“ oslovila nás průvodkyně Ceží.

„Rádi bychom si prohlédli to vaše univerzitní město,“ odpověděl jí za nás za všechny Jindřich.

„Asi máte na mysli Upu. Tak pojdte za mou. Vezmeme to hromadnou dopravou, ať také vidíte, jak se zde cestuje.“

„Jak je to daleko?“ chtěl jsem vědět.

„Méně než půl hodiny huphou.“

„Co je to ta hupha?“ zeptal se trochu obezřetně Zbyšek.

„Jak bych vám to nejlépe vysvětlila? Asi by se dalo říct, že se jedná o úzkou a dlouhou kovovou bednu s velkým množstvím skleněných oken. Uvnitř pak je spousta sedadel a dopředu to pohání antigravitační jednotka.“

„Takže to bude zdejší obdoba autobusu,“ shrnul jsem to.

„Pojďte,“ vybídla nás, „jedna zastávka je kousek tímhle směrem. A myslím, že nám to jede za několik minut.“

„Tak tohle rozhodně není autobus,“ okomentoval blížící se objekt Zbyšek.

„Teď už chápu, proč tomu říkají hupha,“ přidala se Jarmila.

Rychle se blížící objekt sice připomínal autobus, jenže to vypadalo, že má nějakou poruchu, poněvadž se dost houpal.

„Ty prapodivné pohyby jsou normální?“ nedalo mi to a po chvíli jsem se zeptal.

„Těch si nevšímejte, uvnitř huphy je ani neucítíte. Jen ten pohled z okna vám může přijít poněkud zvláštní. Možná i nepříjemný, ale doposud si na to každý zvykl.“

A skutečně, během toho houpání, jinak se to snad ani nazvat nedá, jsme nic necítili. Ono totiž do těch jejich hup montovali levnější typ antigravitačního motoru. Ten sice byl velmi spolehlivý, ale fungoval nějak prapodivně. Zatímco venku se projevoval pulzy opačné polarity nežli gravitace, tak uvnitř se projevoval permanentním stavem beztlíže. Ještě že tam mají bezpečnostní pásy.

„Tohle vědět předem, tak jsem letěl zulytem,“ konstatoval zelený Kamil.

„Doufám, že příště budeme cestovat něčím méně zdravotně závadným,“ přidal se k němu Zbyšek.

To, co nám Ceží říkala, byla čistá pravda, nic jsme necítili. Jenže ve spojení s optickým vjemem se nám všem dělalo nevolno.

„Na další cestu seženu něco jiného,“ slíbila nám Ceží.

„Ale teď vítejte v Upu.“

„Znamená to jméno něco?“ zajímalo Jarmilu.

„Unupko purtd,“ zněla jednoduchá odpověď.

V překladu do češtiny to doslovně znamená univerzita, město. Zkrátka Upu.

„Když dovolíte, tak prohlídku začneme zde, v medicínském futlu.“

Nevím, jak to slovo přeložit, ale asi by to mohlo být něco mezi slovy ulice a areál. Momentálně jsme se nalézali asi tak uprostřed široké, parkové ulice a po obou stranách se tyčily budovy.

„Budov na tamté straně si nemusíte všímat, jsou tam výhradně byty studentů, profesorů a ostatních zaměstnanců. Plus velká jídelna. Na tu bych málem zapomněla, ale ta vás asi moc zajímat nebude.“

„Na protější straně jsou studijní prostory, posluchárny, učebny, knihovny a diskutárny.“

„Můžeme se podívat, co tam studují?“ zajímalo našeho původního zdravotníka Jindřicha.

„Samozřejmě, vždyť proto jste tady.“

A tak jsme vešli do jedné budovy.

„Jak vidíte, právě zde probíhá nějaká přednáška,“ sdělila nám šeptem Ceží.

„Nebude vadit, když si něco poslechnu?“ zeptal se Jindřich, taktéž šeptem.

„Vadit to určitě nebude, zdejší o vás vědí. Takže by se vás již neměli děsit, ale buďte zticha a nerušte je. Medicína je náročný a důležitý obor.“

A tak jsme se usadili do poslední volné řady. Načež jsme se zaposlouchali do přednášky.

„Krev je tekutina,“ začal přednášející nové téma, „červené barvy a protéká celým tělem. V plicích se smísí s čistým vzduchem a naváže na sebe kyslík, ten pak roznáší po celém těle. Po jeho předání na sebe naváže oxid uhličitý, v důsledku čehož trochu ztmavne. S tímto plynem teče zpět do plic, kde ho uvolní.“

„Další zajímavou vlastností krve je její jedinečnost. Každý fagar má jedinečnou krevní tekutinu. V minulosti proběhlo několik pokusů do žil fagara, který ztratil hodně krve v důsledku nějakého zranění, vpravit nevelké množství krve od jiného, zdravého fagara.“

„Jenže, jak jsem již řekl, krev každého z nás je jedinečná. A tak se stávalo, že drtivá většina fagarů, po přijetí krve zemřela. Tyto pokusy přežíval nanejvýš, jeden fagar z dvaceti.“

„Koukám, že tu vyučujete pěkné nesmysly,“ poznamenal zklamaně Jindřich.

„Omlouvám se Ceží, ale musím se do toho vložit. Jinak bych se nemohl podívat do zrcadla,“ načež vstal a vydal se dolů k přednášejícímu.

„Omlouvám se pane profesore, že vás vyrušuji, ale to, co zde přednášíte, nemohu s klidným svědomím jen poslouchat.“

„Co tím myslíte, cizinče?“ zeptal se udivený profesor.

„Pokud dovolíte, rád bych se s vámi a vašimi studenty podělil o část znalostí, jimiž disponuji.“

„O část? Proč né o všechny?“ zeptal se profesor zaujatě.

„V tomto týdnu bych se chtěl ještě vyspat.“

„Zajímavé. To toho o krvi víte tolik? A co je to týden?“

„Týdnem nazýváme sedmidenní cyklus. A dnes je pro nás třetí den v týdnu.“

„Tak povídejte. Jsem velice zvědavý, co vědí mimofagařané o naší medicíně.“

„Budete se divit, ale víme toho mnohem víc než vy.“

„Na to jsem opravdu zvědavý.“

„Tak tedy začnu s tím, že vás vyvedu z několika omylů.

Zprvé, označovat krev jako tekutinu, je poněkud nepřesné.

Zadruhé, transfúze krve je možná, a dokonce snadná, když víte jak na to.“

„Počkejte. Krev že není kapalina? Vždyť každý ví, že teče.“

„To je sice pravda, ale krev není tekutina, nýbrž živé buňky.

A to hned několik typů.“

„Několik typů,“ zopakoval nechápavě profesor. A mě bylo nad slunce jasné, že se odsud hned tak nedostaneme.

33. Schůzka

„Tak vy prý nám chcete pomoci s těmi anarchisty?“ přivítal mě Terky, vrchní velitel volrašské policie.

„Můžeme se o to pokusit. Na Zemi jsme měli celou řadu takovýchto band.“

„Měli? Už je tam nemáte?“

„Ne. Nemáme je tam už víc jak dvacet let.“

„To je pro nás povzbudivé. Jak jste je dopadli?“

„Na to je poněkud zdlouhavá odpověď. Ale řeknu vám to takhle. Poslední skupiny teroristů to nakonec vzdaly sami. On totiž pominul důvod, proč to dělali.“

„To u nás asi nepůjde. Ledaže by naše císařovna předala vládu do jejich rukou. Jenže to naštěstí chtějí jen oni a těch je jen hrstka.“

„Říkáte, že jich je jen hrstka. Znamená to, že víte, kolik jich je doopravdy?“

„Ani nevíte, jak mě to mrzí, ale o počtu rebelů nic nevíme. Pouze se domníváme, že jich je jen hrstka.“

„Škoda,“ povzdechl jsem si. „Nicméně s vámi nesouhlasím ohledně toho, že důvody, proč ti vaši teroristé terorizují civilní obyvatelstvo nemohou pominout. A ne, nemám na mysli, že se jim má vyhovět.“

„Tak teď jsem poněkud zmaten,“ přiznal.

„Na Zemi se říká, vzít jim vítr z plachet.“

„Stále vám nerozumím.“

„Opravte mě, jestli se pletu, ale vaše nejvyšší šéfová...“

„Císařovna,“ opravil mě Terky.

„Vždyť to říkám, vaše šéfová,“ tentokrát mě nepřerušil, jen se nesouhlasně ušklíbl, „mi o nich něco málo prozradila. Říkala, že

chtějí, aby předala veškerou moc jim. Oni pak obnoví starou diktaturu a postaví veliké vojsko, se kterým dobudou celý svět.“

„Ano, přesně to chtějí,“ potvrdil Terky. „Také říkají, že my, Volrašané, jsme nadřazení všem ostatním. Proto nám musí uvolnit místo.“

„I to mi říkala. Něco hodně podobného jsme měli na Zemi.“

„Jak jste se s tím vypořádali?“

„Velice obtížně. Ti gauneři tehdy zfanatizovali celý národ a ten jim vše uvěřil. Načež si je v řádných volbách zvolil za své vůdce. Jejich vrchní představitel, jakýsi Hitler, řekl lidem. Dejte mi zemi na deset let, a až vám ji vrátím, tak ji nepoznáte.“

„A povedlo se mu to?“

„Vlastně ano. Ale jinak, než si všichni mysleli. Během oněch desíti let rozpoutal obrovskou válku. Zprvu se jim dařilo a vyhrávali jednu bitvu za druhou. Jenže svět je příliš velký. A když se spojí proti jednomu nepříteli, tak ten nepřítel nemá šanci, naštěstí. Když Hitler spáchal sebevraždu, byla už válka prohraná a zem v troskách. Města byla vybombardovaná tak, že se v nich nedalo pomalu ani bydlet.“

„Strašná historie.“

„To vskutku je, ale obávám se, že ti vaši teroristi by mohli docílit toho samého. Mají totiž mnoho rysů společných s pozemskými nacisty.“

„Pak, ale nechápu, jak chcete zařídit, aby pominuly důvody jejich nespokojenosti, nebo jak vlastně bych to měl nazvat?“

„Máte na své straně televizi, co takhle zkusit jakousi osvětu. Pozvěte do studia několik odborníků a prodiskutujte jejich požadavky a všem vysvětlete, jaké to jsou nesmysly.“

„To bychom mohli zkusit,“ připustil ochotně.

„My bychom vám mohli poskytnout nějaké historické záznamy z dob druhé světové války a ukázat vašim občanům, jak takovéto nesmysly končí.“

„Beru,“ přijal mou nabídku bez váhání. „Ale vy se té diskuze zúčastníte také,“ vymínil si.

„A nebojíte se, že by má přítomnost mohla nahnat vodu na mlýn těm teroristům?“

„Jak to myslíte?“ nepochopil mě, zřejmě toto rčení neznají.

„Teď jsou proti vládě, ale když se proti nim postavím i já, potažmo všichni nefagařane na planetě, mohlo by se stát, že půjdou i proti nám.“

„A toho se obáváte?“

„Vy to stále nechápete. S tím, že se proti nám postaví, počítám, ale když se budeme držet v pozadí, nemuseli by si nás moc všimat. Ale když se jim otevřeně postavíme, mohli by začít hlásat rozličné nesmysly.“

„Stále vám nějak nerozumím, Jaroslave.“

„Mohli by fagarům namluvit, že vás chceme ovládnout, obsadit, zotročit a tak podobně.“

„Tak teď vám už rozumím. Na to by někteří mohli slyšet a přidat se k nim.“

„A my je přece chceme oslabit, né posílit.“

„Máte pravdu, ale věřím, že tomu dokážeme zabránit tou debatou. Jen musíme vše řádně a pečlivě vysvětlit a nenechat jim jedinou skulinku.“

„Zkusit to můžeme,“ připustil jsem opatrně.

„Ale teď by mě opravdu zajímalo, co konkrétního víte o těch teroristech?“

„V podstatě nic,“ byla upřímná odpověď.

„Co nějaké podezření? Kdo by mohl mít osobní zájem na převzetí moci. Teď nemyslím to okolo, ale konkrétně trůn. Kdo

má zálsk na císařský trůn? Komu vyhovuje návrat ke starým pořádkům? Zkrátka, kdo tím nejvíc získá.“

„Takhle jsme nad tím nikdy neuvažovali,“ připustil Terky.

„Hrabě Dem si věčně stěžuje, že mu chybí staré pořádky.“

„No vidíte, a máme prvního podezřelého.“

„Tím bych si zas tak moc jistý nebyl.“

„Proč?“ nechápal jsem.

„Hrabě Dem je starý, velmi starý. Dokonce si pamatuje praděda naší císařovny. A ačkoliv to byl osvícený panovník, zůstává skutečností, že byl diktátorem. Byť mírným, nezdráhám se ho nazvat vlídným.“

„Stále nechápu, kam tím směřujete.“

„Jak říkám, Dem je starý, div, že je ještě naživu. Tudíž se naskýtá otázka, co by tím získal? Císařský trůn by pro něho byla příliš velká zátěž. A to i před deseti lety, kdy se ti teroristé objevili poprvé.“

„Může myslet na své potomky,“ navrhl jsem jednu schůdnou možnost.

„Nemůže,“ zavrtěl hlavou Terky. „On totiž žádné potomky nemá, a co se ostatních příbuzných týče, tak ty nemůže ani vystát. Navíc i když je to notorický kverulant a mrzout, tak jeho hrabství může být vzorem pro všechny ostatní. Ostatně jste ho sám navštívil.“

„Vážně, že o tom nevím,“ podivil jsem se.

„Upu, naše univerzitní město. Jestli mě paměť neklame, tak technickou univerzitu založil některý z císařů, ale vše ostatní je dílem hraběte Dema.“

„A nejen to i v zemědělství dosáhla jeho oblast velkých úspěchů. O hraběti je všeobecně známo, že se o své fagary a území stará péčí skvělého hospodáře.“

„Takže Dema si můžeme odškrtnout.“

„Ano. I když nad současným režimem neustále remcá, tak v něm dosáhl největších úspěchů a podle všeho mu i vyhovuje.“

„Na Zemi máme jedno rčení, pod svícnem bývá největší tma. Proto se ještě musím zeptat. Kdo zdědí jeho území?“

„Jak jsem říkal, Dem je starý. Už na vše nestačí, a tak si na univerzitě našel několik slibných a mladých fagarů. Z nich vytvořil něco jako Radu, která mu v současnosti hodně pomáhá a po jeho smrti převezme všechny povinnosti.“

„Takže si našel vhodné dědice,“ usoudil jsem.

„To ne. Dem, sepsal poslední vůli a v ní určil jako dědice stát. Ovšem s podmínkou, že se o hladký chod jeho držav bude nadále starat ona rada, která za to bude řádně placená.“

„Předpokládám, že se to jeho příbuzným moc nezamlouvá,“ usoudil jsem.

„Už mnohokrát si na Demovo rozhodnutí stěžovali u císařovny. Avšak marně.“

„A kdy tu poslední vůli sepsal?“

„Nevím, ale určitě to bylo před více jak patnácti lety. Jestli myslíte na teroristy, tak to nesouhlasí časově.“

„Naopak, dokonale se to shoduje. Dem vydědil všechny příbuzné a těm se to pochopitelně nelíbilo. Císařovna jim také nepomohla, a tak hledají jinou cestu.“

„Chcete říct, že naštvání dědicové vytvořili ty teroristy, aby se zmocnili Demova majetku?“

„Majetku a císařství jako bonus, ale nemuseli to být dědicové. Může se jednat o jednoho z nich.“

„To má jistou logiku,“ připustil Terky.

„Ano, ale také za těmi teroristy může stát někdo úplně jiný.“

„To mi je vcelku jasné, ale pokud za vznikem těch teroristů stojí Demovi zhrzení příbuzní, tak určitě nebude jen jeden.“

„Podle čeho tak soudíte?“ zajímalo mě.

„Všichni Demovy příbuzní jsou značně zchudlími šlechtici.“

„Tak proto je Dem nesnáší,“ usoudil jsem.

„To ani ne. Starý Dem není žádný lakomec. Jenže oni zchudli díky vlastní neschopnosti a za ním si začali chodit pro peníze, o které vzápětí přišli stejným způsobem.“

„Takže vyžírkové,“ konečně jsem to pochopil.

„Ano, a chudí. Proto se domnívám, že za těmi teroristy nestojí. Sami by to financovali jen obtížně.“

„Dobrá, ale přesto by bylo dobré si je prověřit.“

„Uděláme to,“ rozhodl se Terky.

„Co další podezřelí? Napadá vás někdo?“

„Váli z Nimatu,“ řekl po krátkém uvážení.

„Váli má dostatečně vysoké společenské postavení. Tudíž by se mohla ucházet i o císařský trůn.“

„A má nějaké motivy?“

„To je těžké. Já osobně ji neznám a ani jsem se s ní nikdy nesetkal. Veškeré informace, které o ní mám, pocházejí z druhé ruky. Ale mám je potvrzené z více stran, takže věřím, že jsou pravdivé.“

„Tak se podělte,“ pobídl jsem ho, když se odmlčel.

„Váli žije na ostrově Nimat. Ten je poměrně velký a bohatý, tudíž je bohatá i Váli. Ale také je dost přísná až krutá a svůj ostrov opouští jen velmi zřídka.“

„Takže by teroristy mohla financovat,“ usoudil jsem.

„Víc než to. Na ostrově je jedna z našich zbrojních továren.“

„A Váli jí má pod dohledem?“

„Samozřejmě.“ Potvrdil Terky.

„Takže je může zásobovat i municí.“

„Možné by to bylo,“ připustil Terky. „Jenže,“ pokračoval dál, „všechny zbrojovky jsou pod dohledem císařských úředníků.“

„Někteří úředníci se dají podplatit.“

„Dají, ale to by znamenalo zfalšovat i záznamy. A to už není tak snadné.“

„Teď mě napadá, projevují se ti teroristé po celém kontinentu? Nebo jen na některých místech?“

„Jejich útoky se vyskytly na mnoha místech napříč celým naším státem.“

„Domnívám se, že by bylo dobré, zanést do mapy všechna místa, na kterých útočili.“

„V tom nevidím žádný problém, ale proč to chcete?“

„Je možné, že ten, kdo za tím vším stojí, nebude podnikat útoky na svém vlastním území. Tím by uškodil nejvíc sám sobě.“

„To ano, ale také by jich tam mohl mít nejvíc ze všech. To aby odvedl pozornost.“

„Proto počty útoků nic nedokazují, ale mohly by nám poskytnout jisté vodítko.“

„Tu mapu obstarám ještě dnes.“

„Ať tam jsou vyznačené i data a časy útoků,“ požádal jsem Terkyho.

„To je maličkost.“

„Také by nebylo marné pořídit ještě druhou mapu, kde budou vyznačena místa, na nichž se objevily ty jejich transparency.“

„Předpokládám, že i s daty.“

„To předpokládáte správně.“ uzavřel jsem to.

Následně mi Terky předložil ještě několik jmen, ale ti podle něj za teroristy nestáli. Nicméně jsme je nemohli opomíjet. Ostatně jsme na ně neměli nic, stejně jako na Demovy příbuzné a na Váli.

34. Debata

Od mé schůzky s Terkym, vrchním velitelem volrašské policie, uplynul týden. A den, kdy jsem se měl zúčastnit domluvené televizní debaty, nastal.

Nutno podotknout, že jsem z toho byl dost nervózní. V době, kdy jsem působil ve funkci ministra vnitra, jsem si na média sice zvykl, ale zde to bylo něco jiného.

„To bude dobré, šéfe. Vy to zvládnete,“ pokoušela se mě uklidňovat Jarmila.

„Kolikrát ti mám opakovat, abys mi neříkala šéfe.“

„Promiňte, už to neudělám, šéfe.“

„Asi tě brzy vyměním za někoho užitečného,“ řekl sem ji, byť jsem to nemyslel vážně.

Na její mladé tváři bylo vidět, že mi na to chce něco říct, ale už to nestihla. Naštěstí jsem musel jít do studia, kam se mnou ona naštěstí nešla. Ve studiu mě už očekával Terky s moderátorem a odhadem padesáti diváky.

„Posadte se prosím,“ vybídl mě moderátor. „Za minutu začínáme,“ dodal.

Po obligátním zahájení a představení nás dvou, došlo na podrobnější vysvětlení naší přítomnosti na Fagaře.

Zdejší fagarové o nás byli informováni ještě před tím, než jsme přiletěli na jejich kontinent, ale přesto, zopakování a drobné upřesnění nikdy nemůže uškodit. Už proto, že první zpráva mohla někomu uniknout.

Následně jsme přešli k hlavnímu důvodu této debaty. Což nebylo nic jiného než zdejší nacističtí teroristé.

„Když jsme se poprvé setkali, Jaroslave, prozradil jste mi, že jste na své planetě měli podobné potíživosty, kterým čelíme nyní

my, zde. Také jste říkal, že to u vás nedopadlo dobře.“ navedl mě předem domluveným směrem Terky.

„To ano, ale když dovolíte, tak to vezmu trochu zešíroka.“

„Prosím,“ vybídl mě moderátor, „rádi se poučíme ze zkušeností druhých.“

„Ještě tomu není dvě stě let, co u nás vypukla válka. Po nějaké době se jí začalo říkat, velká válka a pak světová válka. Ne protože by se válčilo na celém světě, ale bojovali v ní zástupci ze všech kontinentů.“

„Tato válka však neskončila drtivou porážkou jedné strany, ale uzavřením trvalého příměří.“

„Jenže ona válka byla příliš destruktivní a zemřelo v ní obrovské množství lidí. Asi proto se takzvané vítězné mocnosti rozhodly tak, jak se rozhodly.

Německu, tak se ta poražená zem jmenovala, nadiktovali velice ponižující podmínky. Němci svým podpisem, v podstatě přiznali, že tu válku zavinili. Což nebyla tak úplně pravda. Navíc museli zaplatit obrovské válečné reparace a mohly mít jen minimální armádu.“

„Po podpisu oné smlouvy zavládl mír na pouhých dvacet let. Během té doby se v Německu dostala k moci jedna dost agresivní strana. Ze všeho špatného vinyly druhé, převážně příslušníky jedné náboženské skupiny.“

„Ale nejhorší na nich byla skutečnost, že sebe a svůj národ považovali za nadlidi.“

„V dobách před světovou válkou žil na Zemi filozof jménem Nietzsche. On tvrdil, že jednoho dne přijde na svět lepší člověk, takzvaný nadčlověk. Ten bude silnější, chytřejší a celkově lepší než dosavadní lidé. Jenže měl vzejít z nějaké přírodní pohromy, která by ho posílila. Ta však nikdy nenastala. Navíc vlastnosti,

které jsem vyjmenoval, měly být spíše duševního charakteru než fyzického.“

„Nietzscheho nadčlověk měl porážet zlo v sobě samém, ale tato skupina lidí to vše překroutila tak, aby jim to vyhovovalo. A v důsledku všeho začali hlásat, že oni jsou nadlidé a ostatní jim musí uvolnit potřebné místo a sloužit jim.“

„V průběhu několika let se do jejich čela propracoval muž jménem Hitler. Ta strana s Hitlerem v čele vyhrála volby, a tak získala vládu nad celým Německem. Hitler lidem říkal, svěřte mi vládu nad zemí na deset let, a až vám ji budu vracet, tak ji nepoznáte.“

„Během oněch deseti let vybudoval obrovskou armádu a obsadil okolní země. Čímž rozpoutal druhou světovou válku.“

„Tato válka trvala šest let. Na začátku války dobyli obrovské území a na jejím konci o ně přišli. Svět se opět spojil a opět je porazil. Jenže tentokrát to proběhlo jinak, nežli poprvé. Samotný Hitler, než aby čelil důsledkům svých činů, spáchal sebevraždu. Čímž de facto vrátil zemi jejím obyvatelům a oni ji opravdu nepoznali. Jak jim ostatně slíbil.“

„Jenže to dopadlo jinak. Hitler jim sliboval nebyvalý rozkvět a na místo toho jim přinesl zkázu. Totální zkázu, zbořené mosty, města vybombardovaná tak, že z domů zbývaly jen vypálené zdi. Miliony mrtvých a obrovská hanba, se kterou museli nadále žít.“

„Ale to nejhorší se ukázalo na samém sklonku války. Jak se Hitlerova vojska stahovala zpět, opouštěla mnoho, takzvaných, koncentračních táborů. To byla ohrazená místa, kde drželi lidi nepohodlné jeho režimu. Nutili je tam k otrocké práci, týrali je hladu, bili je, prováděli na nich různé nechutné experimenty a ve velkém je i zabíjeli.“

„Vojáci, kteří osvobozovali ony tábory, pořizovaly kamerové záznamy všeho, co tam našli. A upřímně, bylo to strašné. Někde

nalézali povražděné vězně, jinde zase na kost vyhublé trosky, které byly na pokraji smrti.“

„A to vše činili s heslem, my jsme nadlidé a vy jste podřadní, a proto bezcenní. A na takových nezáleží.“

Můj popis pozemské historie, asi nebyl moc přesný, ale kdo si toho zde všimne. Důležité je, aby to vzbuzovalo děs a odpor v tom, co hlásají ti zdejší náckové.

Následně jsem jim pustil několik pečlivě vybraných záběrů. Nejprve hrdá německá města, pak vybombardované ruiny. Nakonec jsem přidal několik obzvlášť otřesných záběrů z osvobozených koncentračních táborů.

„Slova, která jste nám řekl, pane Jaroslave, byla děsivá. Ale ty televizní záznamy, ty jsou opravdu otřesné. Obávám se, že mnoho z našich diváků uteklo od obrazovek,“ sdělil mi moderátor svůj názor.

„Já vím a všem se za to omlouvám. Ale musel jsem vám to ukázat, neboť to, co hlásají vaši teroristé, je téměř shodné s tím, co hlásali pozemští nacisté, když přebírali moc ve své zemi.“

„Domníváte se, že pokud by jim naše drahá císařovna Šuží ustoupila a svěřila jim vládu nad Volrašem, dopadlo by to podobně jako na Zemi?“ zeptal se Terky.

„Pokud svá tvrzení myslí vážně, tak věřím, že ano. Mohlo by to dopadnout velice podobně. Ale pevně doufám, že se to nestane.“

„Ti teroristé, jak je nazýváte, ale požadují i obnovu starých císařských pořádků?“ zeptal se moderátor.

„To ano, ale také hlásají, že vy, Volrašané, jste vyvolení k tomu, abyste vládli celému světu. Což si poněkud protiřečí s těmi starými pořádky. Nezdá se vám?“

„Nechápu, co si na tom protiřečí,“ klidně přiznal moderátor.

„Podle teroristů byste celému světu měli vládnout vy, Volrašané. Na druhou stranu požadují obnovení starých pořádků, kdy celému národu vládl jeden absolutistický vládce a pramálo se staral o názory svých poddaných.“

„Na tom něco je,“ připustil ochotně Terky.

„Uznávám, že mezi našimi teroristy a vašimi nacisty, je jistá podobnost,“ připustil moderátor. „Naše diváky by ještě mohlo zajímat, jestli se té strašné válce nedalo nějak zabránit? Třeba se s nimi dohodnout.“

„Zprvu takové snahy byly. Já pocházím z Čech, ty přímo sousedí s Německem. V té době žilo na našem území mnoho Němců a nejvíc jich žilo u hranic.“

„Hitler začal požadovat, aby mu bylo ono České pohraničí vydáno, jinak bude válka. Okolní země, pamětlivé na hrůzy světové války, rozhodly, že bude lepší mu vyhovět. A tak jsme přišli o pohraničí.“

„Jenže Hitlerovi to nestačilo, a tak rozpoutal druhou světovou válku. Ale než se tak stalo, uzavřel něco jako spojeneckou smlouvu se Sovětským svazem. Jenže i tuto smlouvu po nějaké době porušil a Sovětský svaz napadl.“

„Takže nacistům se nedalo věřit,“ shrnul to Terky.

„Nedalo. Byli bezohlední, bezcitní, krutí, a přitom si o sobě mysleli jen to nejlepší.“

„Domníváte se, že se nedá věřit ani našim teroristům?“ zeptal se moderátor.

„Těžko říct, ale spíš bych řekl, že se jim věřit nedá. Vzpomeňte si, co požadují a co slibují.“

„Myslíte to, jak slibují, že Volrašané budou vládnout světu? A zároveň požadují obnovu starých pořádků, přesněji, absolutní vládu jednoho diktátora?“

„Přesně to jsem myslel,“ souhlasil jsem s Terkym.

„Ale co proti tomu můžeme udělat?“ zeptal se mě moderátor.

„Dělat toho můžete hodně.“

„To se lehce řekne, ale my jsme toho už hodně zkusili.

A přitom jsme se k jejich dopadení nijak nepřiblížili.“

„Já vím, Terky. Jenže já měl na mysli jiné možnosti.“

„Tak to jsem zvědavý,“ přiznal Terky.

„První možnost je nejjednodušší. Zkrátka jim nevěřte.“

„Druhá možnost je, nepouštějte je do vlády.“

„To se vám lehko řekne, ale já vím, o čem jste mluvil s naší císařovnou. A také vím, že se jí váš vládní systém líbil.“

„Jaký vládní systém?“ zajímalo moderátora.

„To je vlastně hlavní důvod naší přítomnosti na této planetě.“

„To byste měl divákům vysvětlit,“ vyzval mě moderátor.

„Na kontinentu Čiga, žije konstruktér jménem Zulgy. A právě on vymyslel a se svými kolegy, postavil hvězdolet s nadsvětelným pohonem.“

„To myslíte vážně?“ zeptal se udivený moderátor.

„Ano. Jednoho dne, všichni nastoupili do toho stroje a odletěli z Fagary. Měli v plánu najít si nový domov mezi hvězdami a poté tam převozit slušné fagary. Chtěli se tak vymanit z moci zdejších krutých vládců.“

„Asi tak po půlročním letu, narazily na vesmírné společenství a to jim nabídlo pomoc. Jenže původní plán Zulgyho a jeho přátel, byl nerealizovatelný. A tak padl návrh svrhnout vaše tyrany a jejich stoupence.“

„Na Čigu, Ajtry a Fartě se nám to už povedlo. Na Fartě se nám to povedlo dokonce dvakrát. Do převratu na Čigu se zapojilo několik tisíc pozemšťanů, ale na Ajtry a Fartě to už byla záležitost místních. My jsme jim poskytli pouze prostředky, výcvik a nějakou tu radu.“

Také jsme vůdcům jednotlivých odbojů vysvětlili, jak si lidé vládnu na Zemi. A oni si podle toho vzoru, vytvořili vlastní vládní systém.“

„A co je to za převratný systém?“ nevydržel to moderátor.

„Říká se mu demokracie a znamená to vláda lidu.“

„To jako, že vládnu všichni?“ chtěl vědět překvapený moderátor.

„To by asi nešlo,“ přiznal jsem. „Ve skutečnosti to znamená, že se národ rozdělí do dvou pomyslných skupin. Jedna skupina, ta menší, je tvořena těmi, kteří by chtěli být samotnými členy vlády.“

„Takže vládnout, může kdokoliv?“ nelíbilo se Terkymu. „Co když to bude neschopný hlupák, který neumí ani číst?“

„Tak jednoduché to není. Ten, kdo se chce stát členem vlády, musí splňovat nějaké podmínky.“

„Jaké podmínky?“ skočil mi do řeči moderátor.

„Přesné podmínky si budete muset určit sami, ale obecně vzato by takový kandidát měl být inteligentní a vzdělaný. Ale také by měl rozumět lidem, pardon, chtěl jsem říct fagarům.“

„Trochu jste mě uklidnil, Jaroslave. A co bude dál?, potom, co se takoví fagarové najdou. Přece nebudou vládnout všichni? Vždyť by jich mohlo být i několik tisíc.“

„Na Zemi máme takzvané politické strany. Každá strana má vlastní názor na to, jak vést svůj stát a jsou v ní sdružení lidé s podobnými názory. Ale na Čigu a Ajtry si vytvořily trochu odlišný a nejspíš i lepší, systém.“

„V čem je lepší?“ pobídl mě moderátor, byť zbytečně.

„To vám vysvětlím za okamžik. Než jsem přišel sem k vám, zastával jsem doma post ministra vnitra.“

„A to je co?“ zeptal se pro změnu Terky.

„V podstatě to jste vy. Ale dál. V Čechách se každé čtyři roky konají volby do poslanecké sněmovny. Každá z politických stran nabídne řadu svých členů jako kandidáty. Ti pak lidem říkají, co chtějí změnit, vylepšit a tak podobně.“

„Pak přijdou na řadu samotné volby. Každý plnoletý a příčetný občan si může vybrat jednu politickou stranu a případně konkrétní tři kandidáty z oné strany. Pak jde do volební místnosti, kde nejprve prokáže, že je skutečně on. Následně jde za drobnou zástěnu, kde vloží vybraný volební lístek do volební obálky. Načež ho před zrakem volební komise vhodí do zapečetěné urny.“

„Po skončení voleb se urny otevřou, hlasy se roztřídí a sečtou. No a ti, kteří dostali nejvíc hlasů, se stávají poslanci, kteří už rozhodují o vládnutí.“

„Takže u vás nevládne jen jeden? A kolik musí mít ten dotyčný hlasů? Aby mohl do vlády.“

„V Čechách máme dvě stě poslanců. Z nich je vybrán jeden zástupce a ten se stane premiérem. A premiér si vybere patřičný počet ministrů. Samozřejmě ti dotyční musí svému rezortu rozumět.“

„Například, já jsem býval ministr vnitra, nebo-li policie. A před tím jsem u policie působil řadu let.“

„A, jaké další rezorty tam máte?“ zajímalo komentátora.

Například Ministerstvo zdravotnictví, školství, zemědělství, financí a několik dalších.“

„Takže u vás vládne dvě stě poslanců. V čele s ministry a nad nimi je ještě ten premiér,“ shrnul to Terky.

„Nad všemi ještě bdí prezident. To je nejvyšší státní představitel.“

„Ten je také volený?“

„Jistě že, Terky. Jen to jsou samostatné volby.“

„Říkal jste, že Čigo a Ajtry si zvolili jiný systém?“

„Jen částečně odlišný. Oni jen zavrhlí systém politických stran. Na místo toho rozdělily stát do několika volebních obvodů. Každý z těchto volebních obvodů má vlastní kandidáty, což je stejné jako na Zemi, ale fagarové volí přímo své zástupce. A ti se, v první řadě zodpovídají svým voličům. Což je na Zemi trochu jinak. Tam se poslanec zodpovídá své straně. A až ta strana se zodpovídá voličům. Jinými slovy. Poslanec má hlasovat tak, jak to chce jeho strana. Né tak, jak si myslí, že by to chtěli jeho voliči.“

„Váš způsob vládnutí, je dozajista zajímavý, ale naskýtá se tu otázka. Co když se do této vlády dostanou naši teroristé?“ napadlo Terkyho.

„V tom je trochu problém, ostatně, přesně tímto způsobem se k moci dostal Hitler a jeho banda darebáků.“

„Nebylo by pak lepší ponechat vše při starém?“ usoudil moderátor.

„Jedna z výhod demokracie je, že špatný vládce toho za čtyři roky moc nezkaží.“

„To ano, ale dobrý toho moc nestihne.“ namítl moderátor.

„Pokud bude opravdu dobrý?, tak si ho volič v dalších volbách zvolí znovu.“

„To by byla schůdná cesta, ale co ti teroristé?“ nedalo to Terkymu.

„Ještě před prvními volbami musíte vytvořit volební zákony, které tomu zabrání“

„Máte na mysli něco konkrétního?“ napadlo moderátora.

„V první řadě to jsou podmínky, které musí jednotlivý kandidát splňovat. Jednou z nich je trestní bezúhonnost. Ačkoliv to má i jisté oprávněné výjimky. Například když ho pronásledoval, či věznil předchozí tyranský režim. Ovšem jen za nenásilné

a politické činy. Třeba když někdo vykřikoval hesla jako, pryč s tyrany, nebo chceme si vládnout sami. A vládnoucí režim ho za to věznil.“

Naše debata trvala ještě dlouho a probrali jsme v ní celou řadu otázek, ale žádná se již netýkala vlády a teroristů.

35. Teroristé útočí

V následujících dnech se vyplnily snad všechny mé nejhorší obavy. Napříč celým Volrašem se objevovaly nenávistné nápisy a letáky zaměřené proti nám. A tak se Terky rozhodl pro druhou televizní debatu, kde to veřejně probereme.

„Před několika dny jsme tu uvítali hosta z jiného světa a on nám prozradil, proč sem přišel a co tu dělá. Po tomto vystoupení se mezi fagary objevila celá řada nápisů a letáků, zaměřených proti novým přátelům z hvězd. A proto jsme se zde opět sešli, abychom prodiskutovali nastalou situaci,“ zahájil debatu moderátor.

„Pane Jaroslave, nápisy, které se objevily, hlásají, pryč s nefagařany. Vraťte se tam, odkud jste přišli, nikdo vás tu nechce. Nikdo vás sem nezval, odejděte. Chceme si vládnout sami. Chceme být svobodní a né vaši otroci. A mnoho dalšího. Můžete se k tomu nějak vyjádřit?“

„Velice rád, pane moderátore. A začnu hned od toho prvního. Pryč s nefagařany.“

„A ptám se autorů toho nápisu, proč pryč s nefagařany? Proč nevysvětlili, z jakého důvodu požadují náš odchod.“

„Další je, nikdo vás sem nezval. Myslím, že minule jsem o tom mluvil, ale to se jim zřejmě nehodí, tak to zkrátka budou ignorovat. Každopádně to nyní zopakují. Na tuto planetu nás pozval konstruktér nadsvětelného hvězdného stroje, Zulgy a jeho skupina, se kterou se vydal hluboko do kosmu.“

„A konkrétně na Volraš nás pozvala právoplatná vládkyně kontinentu, císařovna Šuží. Ale jak jsem řekl, jim se to tak nehodí, tak to budou ignorovat.“

„Co tam bylo dalšího?“

„Chceme si vládnout sami,“ zopakoval moderátor.

„Proto jsme na tento svět přišli. Přišli jsme vám pomoci se svržení krutých tyranů a nastolit vládu lidu. Ale to autoři oněch protestů přece nechtějí. Oni přece chtějí obnovit dávné pořádky, a aby se někdo z nich stal novým císařem. Nejspíš jejich vůdce, nebo ten, kdo za tím vším stojí.“

„Takže si ten jejich požadavek odporuje,“ poznamenal Terky.

„Ano.“

„Pak tam bylo, chceme být svobodní a né vaši otroci,“ připomenul mi moderátor poslední bod.

„To je úplně stejné, jako to předtím. Oni chtějí být svobodní, ale z ostatních chtějí udělat své vazaly a tu svobodu jim odebrat.“

„Jak byste shrnul všechny ty požadavky?“ zeptal se moderátor.

„Jako snůšku protimluvů, hloupostí a nesmyslů.“

„Ještě tam bylo, nikdo vás tu nechce,“ vzpomněl si Terky.

„To je také zajímavé. Pokud vím tak tento slogan se poprvé objevil několik hodin po naší první debatě. Takže by mě zajímalo, jak jeho autoři tak rychle zjistili, co chtějí všichni zdejší fagarové. Pokud vím, tak když děláte nějaký průzkum veřejného mínění, trvá to několik dní. A oni to zvládli za jednu noc. Včetně hromadné reprodukce toho nápisu.“

„A konkrétně, v současné době je několik našich lidí ve městě Upu a přednášejí na tamních univerzitách. A rozhodně se o nich nedá říct, že by je tam nikdo nechtěl, ba naopak. Tamní profesori a studenti jsou rádi, že tam jsou.“

„Co byste vzkázal našim občanům ohledně oněch nenávislných projevů?“

„Neposuzujte nás podle toho, co o nás píší zločinci. Sudte nás podle našich skutků.“

„Jaké skutky máte na mysli?“ zeptal se komentátor.

„Říkal jsem, že několik mých krajanů přednáší na univerzitě. Ve většině oborů je Země a Vesmírné společenství o mnoho napřed. A právě o tom tam mí krajané přednášejí.“

„Pokrok v mnoha oborech je rozhodně dobrý,“ uznal moderátor.

„Povšimněte si jedné věci, prosím. Povšimněte si, že my vám nabízíme znalosti a občas radu. Znalosti můžete odmítnout, radou se nemusíte řídit. K ničemu vás nenutíme a nic po vás nechceme. Snad jen vaše přátelství.“

„A co nabízejí teroristé? Vám nic, jen pro sebe požadují vše. A jdou si za tím bezohledně, a to i přes mrtvoly. Vaše mrtvoly. Přitom mají tu drzost tvrdit, že to vše dělají pro vás.“

„My jsme na vaši planetu přišli na pozvání Zulgyho skupiny a na váš kontinent na osobní pozvání vaší právoplatné vlády. A vše, co děláme, děláme šetrně. Pomohli jsme sesadit tyrany na třech kontinentech, přitom bylo naším cílem nikoho nezabít.“

„Sice je pravda, že nějaké ztráty na životech byly, ale vždy jsme se snažili, aby byly co nejmenší. A s čistým svědomím vám mohu říct, že se nám to dařilo.“

„A co ti teroristé? Mohou říct to samé? Pravda, jsou zde doma. Ale kdo jim dal právo dělat to, co dělají. Jejich činy zákonné nejsou a už vůbec ne morální, či spravedlivé.“

„A mohou pravdivě říct, že bomby, které odpalují mezi fagary odpalují tak, aby nikomu neublížily?“

„Myslím si, že odpověď na tuto otázku známe všichni,“ odtušil Terky.

„Ale co s tím můžeme dělat?“ zeptal se moderátor.

„Myslím, že jsem vám to říkal už minule. V první řadě jim nesmíte věřit. U nás se sice říká, na každém šprochu pravdy trochu.“

„Co to znamená,“ nepochopil moderátor.

„Že na tom, co říkají druzí, může být i trocha té pravdy. Jenže může to s vámi myslet dobře někdo, kdo se nezdráhá dát vám pod židli odjištěnou bombu?“

„To asi sotva,“ uznal Terky.

Po mém druhém vystoupení v televizi nastal týden klidu. Jenže pak to vypuklo.

„Jaroslave, pojď se podívat na tyhle zprávy,“ vyzval mě Terky.

„Ze všech větších měst přicházejí zprávy, že se tam, v noci, objevily tyto nápisy.“

„To nevypadá moc přátelsky,“ konstatoval jsem.

„To nevypadá. Podívej na tenhle. Nevěřte vesmírným bestiím, lžou, lžou a zase lžou.“

„To je ještě mírné, tohle je horší. Napříč celým naším kontinentem unášejí fagary a krutě je mučí.“

„Tenhle je ještě horší.“ Našel jsem jeden opravdu odporný.

„Naše děti si pečou jako selata na rožni.“

„Odporné, mnoho mladých fagarů odvěkli do otroctví na své planetě.“

„Co s tím budeme dělat? Sice bychom to mohli nechat být, ale to by se nám mohlo hodně brzy vymstít.“

„Souhlasím s tebou, Terky. Navrhuji vydat krátké prohlášení.“

„Máš na mysli něco konkrétního?“

„Použil bych jedno pozemské rčení. Podle sebe, soudím tebe.“

„Myslíš, že to zabere?“

„Nemám ponětí, ale mohli bychom je požádat, aby svá tvrzení prokázali.“

„To radši ne. Ještě by kvůli tomu začali péct malé děti.“

„Koukám, že o svých krajanech nemáš zrovna moc dobré mínění.“

„Jsou to bezcitní a zákešní vrazi.“

„Víš ty co? O ten důkaz požádej a při té příležitosti nějak šikovně zdůrazni, že pokud předloží nějaký záznam z pečení dětí, bude to důkaz jejich bestiality, neboť to dítě zavraždili oni.“

„Jaroslave, právě přišla zpráva z Ufrumu. Ty bestie tam odpálily nálož. Mají tam dvacet sedm mrtvých. Téměř stovku raněných a ještě pohřešují šedesát jedna fagarů.“

„Bestie,“ ulevil jsem si, „nezanechali tam nějaký vzkaz?“ napadlo mě.

„O ničem takovém se mi nezmiňovali, ale momentálně tam nikdo neví, kam dřív skočit. Takže si nějakého vzkazu nemuseli všimnout.“

„V tom máš asi pravdu, Terky,“ uznal jsem.

„Poslal jsi tam nějaké speciální jednotky?“ Před několika dny dorazila řada pozemských dobrovolníků a ve spolupráci se zdejší policií vytvořili několik speciálních jednotek pro boj s teroristy.

„Poslal jsem tam deset dvojic.“

„Výborně.“

„Horší je, že v Ufrumu ještě nebyly nainstalovány ty vaše kamery. Měli je tam dát až pozítří.“

„S tím už nic nenaděláme. Ale Ufrum, jestli se nepletu, je velmi malé město?“

„Jestli se chceš zeptat, kde se tam vzalo tolik fagarů, tak odpověď je prostá. Oslavovali tam výročí založení města. Ufrum byl založen přesně před sto lety,“ vysvětlil mi Terky.

„Teď mě ale zajímá, jak to ti šmejdi vysvětlí? Předpokládám, že tam žádný z mých krajanů nebyl a ani se tam nechystal?“

„Co by tam kdo dělal? Jak jsem už říkal, kamery tam měli instalovat až pozítří.“

„A navíc, asi jsi už zapomněl, můj příteli, že kvůli utajení je instalují fagarové.“

„Pravda,“ došlo mi.

„Obávám se, že v Ufrumu nic nezjistíme. Možná, že se tam najde nějaký obvyklý vzkaz, ale to bude asi tak vše.“

„Potřebujeme ty vaše kamery.“

„Já vím, Terky. Jenže kamery nezabírají vše. Víš dobře, že je instalují do oblastí, které si ti teroristi vybírají nejčastěji. Kompletně pokryt všechna města na vašem kontinentu je téměř nemožné.“

„Já vím,“ povzdechl si Terky, „přesto bych byl rád, kdybychom už měli nějaké výsledky.“

„Bud' trpělivý a výsledky se dostaví. Uvidíš.“

„Jenže kdy?“ opět si povzdechl.

Ještě téhož dne odpálili další nálož ve městě Jorgaš, které leželo na opačné straně kontinentu. A kamery v něm také nebyly instalované. A stejně jako v Ufrumu, po sobě nezanechali žádné stopy. S výjimkou nápisů na zdech několika domů, kde se přiznávali k oněm ohavným útokům a slibovali krutou smrt všem, kteří s námi budou spolupracovat.

Druhý den byl klid, stejně tak i ten třetí a čtvrtý, ale pátého dne začali hned ráno. Nejprve vyhodili do povětří několik přístavních mol ve městě Judoca, odkud odplouvali lodě na ostrov Nimat.

Před polednem se pokusili odpálit nálož na tržnici ve městě Lodopo. Jenže si jí všiml jeden trhovec a přivolání specialisté ji zneškodnili dřív, než stihla explodovat.

A v podvečer přišel třetí útok. Tentokrát se jeden blázen opásaný výbušninou pokusil zničit televizní studio, odkud jsem již dvakrát oslovil zdejší fagary.

Naštěstí i tento pokus selhal. Byť jen částečně. Vrátný odmítl onoho muže vpustit do budovy, a tak se ten blázen odpálil před vchodem. Čímž mnoho nedosáhl, vesměs rozbil všechna okna, která byla v dosahu exploze. Dále zabil jednoho fagara, čili sebe a vážně zranil onoho obezřetného vrátného.

Také zničil nejbližší kameru, ale jedna vzdálenější ho nasnímala. Jenže to nám bylo k ničemu. Terorista byl mrtev a podle záběrů z kamery ho nikdo nepoznal.

36. Zajatec

„Čau šéfe,“ pozdravila mě Jarmila.

„Něco se stalo na Fartě?“ byla první věc, která mě napadla.

„Tam je vše v poho. Je to tam taková pohoda, že jsem se začala nudit, a tak jsem požádala o přeložení sem k vám.“

„Tak to mám radost,“ pronesl jsem rozmrzele.

Jarmila je sice velice mladá a nezkušená, ale na druhou stranu je také velice schopná. Bohužel to je děsný poděs a drbna. Na Fartě teď nejspíš oslavují, že se jí zbavili.

„A co tu chceš dělat?“

„Však vy mě už nějak zaměstnáte, šéfe.“

„Přestaň mi říkat šéfe,“ napomenul jsem ji už kdoví po kolikáté.

„Rozkaz, šéfe.“

„Tak nevím, co bude dřív? Dostane ta holka rozum, nebo se z ní zblázním,“ řekl jsem nahlas a to k jejímu velkému pobavení.

„Kdo si počká, ten se dočká,“ odvětila Jarmila s úsměvem.

„Prý tu máte problém s nějakými teroristy?“ pokračovala jakoby nic. „Na Zemi jsem se s nimi sice nesetkala, ale ve škole jsem se o jejich problematice dost naučila. Takže si myslím, že vám budu užitečná.“

„Uvidíme,“ zavrčel jsem.

„Máme ho! Máme jednoho!“ ozývalo se z chodby. A pak do mé pracovny vtrhla Jarmila.

„V Jidruvy došlo k další explozi. Něco se jim, ale nepovedlo a jeden terorista byl vážně zraněn. A tamní policejní jednotky ho

chytily. Teď prověřují kamerové záznamy, aby si ověřily, že je to opravdu terorista, šéfe,“ vychrlila na mě jedním dechem Jarmila.

„V jakém je stavu? Bude žít?“

„Snad ano, exploze mu utrhlá jednu ruku. Ale tamní lékaři se mu už plně věnují.“

„Pošli tam několik protiteroristických jednotek. Ať pomohou místní policii a hlídají toho ptáčka.“

„S jedním křídlem nám už neuletí,“ odvětila Jarmila.

„Ty nejapné vtipy si odpusť.“

„Rozkaz, šéfe.“

„Šašku. Nejde o to, aby nám neutekl, ale aby ho kamarádi neposlali do věčných lovišť.“

„Hned to zařídím.“

„Terky o tom ví?“ napadlo mě.

„To nevím.“

„Udělej, co jsem ti řekl a já se zatím spojím s velitelem Terkym.“

„Nebude vám vadit, šéfe, když se připojím k některé protiteroristické jednotce, která tam pojede?“

„Bude. Ty zůstaneš hezky se mnou.“

„Proč mě tam nechcete pustit?“

„Protože jsi trdlo.“

„Nejsem trdlo,“ dupla si.

„A chci vědět, kdy ten mizera bude schopen nějakého výslechu a převozu,“ ještě jsem na ní zavolal.

Následně jsem se spojil s Terkym. Jenže ten už o tom byl informován. A tak jsme se dohodli, že se tam společně vypravíme hned, jak se vězeň probere.

Do Jidruvy jsme se vydali hned ráno. Podle zprávy, kterou jsme dostali, se zraněný terorista začínal probírat z narkózy. Nějaké smysluplné konverzace sice bude schopen nejdřív odpoledne, ale my jsme se chtěli seznámit s podrobnostmi, které zjistila vyslaná speciální jednotka.

„Vítejte v Jidruvy,“ přivítala nás velitelka místní policie.

„Barone Terky, ráda vás opět vidím.“

„I já vás rád vidím, drahá přítelkyně,“ odpověděl Terky potěšeně.

„Toto je Jaroslav Šikula z planety Země,“ ujal se představování Terky, „a tahle šarmantní dáma se jmenuje Kylogí. Kdysi jsme spolu studovali a posléze i sloužili,“ vysvětlil mi.

„Je mi ctí, že vás poznávám, madam. Ale musím přiznat, že okolnosti, za kterých se setkáváme, mě už tak moc netěší.“

„Ráda vidím, že se návštěvníci z hvězd umí chovat. Pevně věřím, že se to od vás naučí i Terky.“

„Ale Kylogí,“ napomenul ji Terky.

„Plně vám rozumím, madam. Představte si, že Terkyho znám již několik týdnů, a až teď jsem se dozvěděl, že je baronem.“

„Na barona vám kašlu,“ ozval se Terky.

„A proč?“ zajímalo Jarmilu.

„My si tu už dávno nehrajeme na dělení lidí, jako tomu je ve zbytku světa,“ začala vysvětlovat Kylogí. „Dříve se i zde dělily fagarové do tří skupin. Těsně pod císařem byla šlechta a dole pak byl prostý lid. A mezi nimi se pohybovala vrstva takzvaných výše společensky postavených. Ti se pak ještě dělili do několika úrovní, ale neptejte se mě, jak to rozlišovali.“

„Všechno to jsou nesmysly,“ zabručel Terky.

„V tom s tebou souhlasí celý Volraš, příteli.“

„Skoro celý Volraš, Kylogí.“

„Pár pitomců se najde všude,“ odvětila velitelka místní policie.

„V tom s vámi souhlasím, ale teď bych se rád podíval na záznamy z kamer.“

„Já bych se pro změnu ráda podívala na místo exploze a promluvila si s pyrotechniky, kteří to tam prohledávali,“ ozvala se Jarmila.

„Vše hned zařídím. Jen prosím o trochu strpení,“ požádala Kylogí.

Za necelou čtvrt hodinu se dostavilo několik fagarů, kteří dostali za úkol doprovázet Jarmilu a pomáhat jí se vším, oč si řekne.

Mě pak Kylogí zavedla do jedné místnosti, kde jsem si mohl prohlédnout záznamy všech kamer. Některé jsem viděl již včera, ale mě zajímaly i ty ostatní. Sice jsem plně důvěřoval schopnostem všech členů speciálních jednotek, složených z fagarů a pozemských specialistů. Ale přesto jsem si vše chtěl prohlédnout a porovnat s obdržanou zprávou. Jeden nikdy neví, třeba si něčeho všimnu.

Ale nenašel jsem nic a Jarmila na tom byla stejně.

„Jaroslave,“ oslovil mě Terky, „právě volali z nemocnice. Vězeň je schopen výslechu.“

„Tak na co čekáš? Letíme si s ním promluvit.“

„Možná, že sis toho nevšiml, ale čekám na tebe,“ odvětil pobaveně.

„Vtipálku.“

„To nebyl vtip. Já jsem připraven a venku na nás čeká zulyt i s pilotem.“

„Jedeme!“ trochu jsem na Terkyho zavrčel.

„Jakou ochranu jsi tomu mizerovi zajistil?“ zeptal jsem se Terkyho těsně před nástupem do zulytu.

„U každého vchodu jsou minimálně tři strážníci a zkontrolují každého, kdo chce vstoupit do nemocničního areálu.“

„A co sanity? Ty přece nemohou zdržovat?“ napadlo mě.

„Ty samozřejmě mají volný průjezd. Jen se kolem nich motá víc strážných a zpovzdálí kontrolují všechny příchozí.“

„Samozřejmě by bylo ideální, kdyby důkladně zkontrolovali celou sanitku ještě před tím, než z ní někdo vystoupí. Jenže taková kontrola by mohla stát život převážené osoby,“ uznal jsem.

„Proto to také nedělají.“

„A co tam máš dalšího?“

„Pět strážných před pokojem a dva přímo uvnitř. Ještě jsem uvažoval o tom, že nechám zakrýt okno. To kvůli odstřelovačům. Jenže, tak bychom případnému pozorovateli prozradili, ve kterém pokoji zajatec leží.“

„A to nechceme,“ odtušil jsem.

Ale to už náš zulyt přistával na střeše nemocniční budovy. A musím říct, že mě tento areál dost překvapil. Fagarská medicína je na velmi nízké úrovni, ale to jim nikterak nebrání v tom, aby pacientům poskytli co nejvíce pohodlí a klidu na léčení. Celý areál na mě působil velmi příjemným estetickým dojmem. Architekti pozemských nemocnic by se zde mohli mnohemu přiučit.

„Řekl ti něco?“ zeptal jsem se Jarmily, která právě vyšla z pokoje, jenž byl naším cílem. „A co tu vlastně děláš?“

„Chtěla jsem si promluvit s vězněm, šéfe.“

„Řekl ti něco?“ zopakoval jsem svou první otázku.

„Nedostala jsem z něho ani hlásku.“

„Doufám, že jsme nenatrefili na němého fagara,“ připojil se Terky. „Je to velice vzácný jev, ale občas se to stává,“ dokončil myšlenku.

„Spíš bych řekl, že s námi nechce mluvit.“ Usoudil jsem a vzápětí jsem otevřel dveře nemocničního pokoje.

„Jak se jmenuješ?“ oslovil jsem raněného teroristu.

Pohlédl na mě, ale neodpověděl.

„Jsi němý, nebo nemáš jméno?“ opět bez odpovědi.

„Tak ti budeme říkat idiot. Beztak jím jsi,“ stále žádná reakce.

„Proč si myslíš, že je idiot?“ nahrál mi Terky rovnou na smeč.

„Já myslel, že je to jasné?“ odvětil jsem s hraným překvapením.

„Nám to jasné je, ale tady idiot je přece idiot a ten to jen těžko dokáže pochopit,“ pochopila Jarmila oč mi jde.

„Někam položit bombu, nastavit odpočet a vzdálit se mimo dosah exploze dokáže každý,“ jal jsem se vysvětlovat. „Ale tady ten to zvorál a ta bombička mu bouchla v ruce, ani umřít při tom nedokázal, jaký to je idiot.“

„Hyska,“ pronesl terorista slabým hlasem.

„Vida, zase takový idiot to nebude. Když umí mluvit,“ utrousila Jarmila.

„Tak nám tedy pověz, co se to tam stalo, Hysko?“ vyzval ho Terky.

„Nic vám neřeknu,“ odpověděl slabým hlasem.

„Ale řekneš. Řekneš nám vše, co víš,“ prohlásil jsem sebejistě.

„Můžete mě klidně mučit, ale nic vám neprozradím.“

„Vida, tak ta vaše banda se honosí tím, jak je šlechetná, ačkoliv po desítkách vraždí slušné fagary. A na druhou stranu se nezdráhá mučit zajatce,“ pustil se do vězně Terky.

„My nikoho nemučíme a už rozhodně nevraždíme,“ odvětil slabě terorista.

„Podivný náhled na věc. A co dělala ta bomba, kterou jste odpálil?“ zkusila to Jarmila. „Vy to zřejmě berete tak, že zabíjejí ty vaše bomby. A né ten, kdo ji odpálí?“

„Co se mučení týče?“ připojil se Terky. „Dobře víte, že na celém Volraši bylo zakázáno v den prvního výročí velkého sjednocení.“

„Nic vám neřeknu,“ Znovu pronesl terorista slabým hlasem. Bylo na něm vidět, že je ještě velice slabý a potřebuje odpočívat. Jenže my jsme potřebovali informace, které nám mohl dát.

„Ty nám řekneš vše, co víš, Hysko,“ znova jsem mu řekl to samé co prve.

„Ne, neřeknu.“

„Ale ano, jinak tě za několik dní propustí z nemocnice do domácího ošetření. Ale ještě před tím nám unikne informace, že jsi nám prozradil spoustu cenných informací, které v brzké době povedou ke zdárnému zneškodnění všech teroristů.“

„To neuděláte,“ odvětil terorista slabým, ale poděšeným hlasem.

„Uděláme,“ připojila se Jarmila.

„Bestie,“ byla jediná jeho reakce.

„Dík,“ poděkoval jsem mu. „Od takové kreatury, jako jsi ty, to je poklona.“

„Zkus se na to podívat z našeho hlediska. Ty a celá ta vaše banda chcete svrhnout současné vládní struktury a obnovit starou krutovládu, samozřejmě pod vedením vašeho šéfa.“

„To, že se za současných podmínek všem žije lépe, ignorujete. Po svých krajanech požadujete, aby vás podpořili, přitom jim slibujete život v bídě.“

„A co děláte, abyste si zajistili jejich podporu? Navštěvujete veřejná místa, městské tržnice a větší společenské události a tam odpalujete bomby. Přitom zabijete a zmrzačíte mnoho slušných fagarů. Je vám jedno, kdo zemře a kdo bude zmrzačen, jako se to stalo tobě. Neřešíte to, a své oběti neodlišujete. Je vám jedno, jestli zabíjíte muže, ženy, či malé děti. Hlavně, že je zabijete.“

„To není pravda!“ pokusil se na mě vykřiknout terorista, ale moc se mu to nepovedlo. Byl na to příliš zesláblý.

„Tak nám řekni, co je pravda?“ požádala ho Jarmila.

„Nic vám neřeknu, každé mé slovo byste obratem překroutili.“

„Nebudeme si nic nalhávat, ty nám nechceš nic říct, protože se bojíš reakce svých spoluvrahů,“ vzal si slovo Terky. „Když mi tvůj ošetřující lékař volal, že jsi schopen krátkého výslechu, zeptal jsem se ho, kdy budeš schopen transportu. Sdělil mi, že to nebude dřív jak za pět dní.“

„Ty teď asi nechápeš, proč o tom mluvím, ale důvod je prostý. Jakmile nám dá lékař svolení k převozu, naložíme tě do zulytu a odvezeme na Kagel. To je planeta, na které máme uvězněné zajatce ze tří kontinentů. A na tebe tam už čeká jedna pěkná vězeňská cela. A tam se za tebou tví kamarádi dostanou, leda v poutech.“

„Nemůžete mně odvést na jinou planetu. Bez mého souhlasu by to byl únos.“

„Já jsem asi něco přehlédla, ale odkdy je uvěznění zločince únosem?“ Jarmila se neubránila této otázce.

„Podle důkazů, které máme, jsi zločinec, a proto budeš, přesně podle stále platných zákonů, poslán do vězení, kde si

počkáš na řádný soud. Tak nevím, jak to můžeš nazývat únosem. Obzvlášť když jsi svými slovy v podstatě potvrdil, že jsi zodpovědný za činy, jež ti klademe za vinu,“ připojil se Terky.

„Nemůžete mně poslat na jinou planetu. Bez mého svolení by to byl únos. A ten nemáte,“ trval na svém terorista.

„A ty jsi měl svolení svých obětí k tomu, abys je zabíjel a mrzačil?“

Na tuto otázku už Hyska neodpověděl a neodpověděl ani na žádnou jinou. Sice jsme se mu pokoušeli vysvětlit, že přesun na Kagel je i v jeho zájmu, neboť tam bude v bezpečí před svými kumpány. Jenže to bylo marné.

37. Ten klid je podezřelý

„Mám pro vás špatnou zprávu, šéfe.“

„Počkej, nech mě hádat. Že bys nenašla nikoho, kdo by si s tebou chtěl vyměnit nějaké ty klepy?“ trochu jsem si zažertoval na Jarmilin účet.

„Ten terorista, Hyska,“

„Co je sním?“ rázem jsem zpozorněl.

„Je mrtvý,“ pověděla mi stručně.

„Co se stalo? Nějaká zdravotní komplikace?“ napadlo mě.

„Ještě to nevědí, ale jeho stav se rychle zlepšoval.“

„A teď, téměř po týdnu, náhle zemřel,“ konstatoval jsem.

„Navíc se někam ztratil jeho ošetřující lékař.“

„To sice může být jen náhoda, ale velice o tom pochybuji.“

„Na náhodu nevěřím,“ souhlasila se mnou.

„Na Kagelu máme několik biologů,“ uvažoval jsem nahlas.

„Spoj se s nimi a požádej je o dobrovolníka, který nám zjistí příčinu smrti.“

„Rozkaz, šéfe.“

„Bez těch opičáren. A neříkej mi šéfe, už jsem ti to říkal snad tisíckrát.“

„Rozkaz, šéfe,“ odvětila pobaveně.

„Mazej, nebo dostaneš na zadek.“ zavrčel jsem na ní.

„Právě jsem se vrátila z Jidruvy. Geno biolog Tajven prohlédl tělo teroristy.“

„Výborně, a co zjistil?“

„Jako příčinu smrti určil nějaký místní jed.“

„Teď ještě přijít na to, jak se dostal do těla?“

„V žaludku nebyla ani stopa po tom jedu. A vzhledem k tomu, že na místní působí velice rychle. Plus stále nezvěstný ošetřující lékař...“

„Takže to byla smrtící injekce,“ usoudil jsem.

„V Jidruvy jsme došli ke stejnému závěru,“ souhlasila se mnou Jarmila.

„Asi jste nenašli stopu, vedoucí k tomu lékaři?“ chytal jsem se pomyslného stébla trávy.

„Nic, neměl ani rodinu. Večer nastoupil noční směnu a krátce po půlnoci tam ještě byl. Máme potvrzené, že ošetřoval jednu lehčí zlomeninu. Ale pak ho už nikdo neviděl.“

„Kdo tam vede vyšetřování?“

„Nějaká Siltuzy a váš starý známý Kamil Úmorný, šéfe.“

„Na Siltuzy si vzpomínám. Terky jí velice vychvaloval a Kamil je také schopný. Takže jestli to tam někdo může rozlousknout, tak to budou oni dva.“

„Požádala jsem pana Úmorného, aby podával hlášení každý den.“

„Dobrý nápad,“ pochválil jsem ji.

Sotva jsem dořekl poslední slovo, otevřely se dveře místnosti a dovnitř vešel Terky doprovázející císařovnu Šuží.

„Vaše Veličenstvo, Terky,“ pozdravil jsem oba příchozí.

„Co to dělá?“ zeptala se mě Šuží a ukázala na Jarmilu, která, aniž bych si toho všiml, vstala a udělala před císařovnou pukrle.

„Pukrle. Kdysi dávno se tímto způsobem zdravili pozemští monarchové,“ vysvětlil jsem rychle.

„Dobrá,“ pronesla Šuží a pozorně si prohlédla Jarmilu.

„Co vás sem přivádí, Šuží?“ zeptal jsem se.

„Terky mi před několika dny ohlásil, že jste zajali nějakého teroristu. A dnes přišel s tím, že ten terorista zemřel. Tak bych se o tom chtěla dozvědět něco víc.“

„Tak to bude rychlé,“ pronesl jsem, i když jen pro formu.
„Jediné, co víme, je, že byl zavražděn.“

„Zavražděn, kým a jak?“

„Dostal silnou dávku nějakého jedu. Geno biolog Tajven, se domnívá, že ji dostal injekcí,“ odpověděl jsem nejprve na druhou otázku.

„Co se týče toho kým? Tak to s jistotou nevíme, ale ošetřující lékař, který měl v noci službu, zmizel, a to beze stopy.“

„A co s tím budete dělat dál?“ chtěla vědět císařovna.

„Jsou tam dva naši nejlepší vyšetřovatelé. Siltuzy a Kamil Úmorný. Ale abych byl upřímný, tak pochybuji, že něco zjistí.“

„Proč si to myslíte? To nevěříte vlastním lidem?“

„Nejde o lidi, ale o teroristy.“

„Co je s nimi?“ připojil se Terky.

„Hysku jsme zajali téměř před týdnem.“

„To vím, vždyť jsem ho s tebou navštívil.“

„Ano Terky, ale vzpomeň si, že až do oné události, docházelo nejméně k jednomu útoku denně. Ale od té doby je naprostý klid.“

„Co tím myslíte, Jaroslave?“ nepochopila to císařovna.

„Ten náhlý klid je podezřelý, žádné výbuchy, ba ani nápisy. Takže, buď hodili flintu do žita, nebo se chystají na něco hodně velkého.“

„Co velkého?“

„Nemám ponětí, příteli. Ale obávám se, že se nám to nebude líbit.“

„Mně se to nelíbí už teď,“ poznamenala císařovna.

„Problém je v tom, že o těch teroristech nic nevíme. Alespoň kdybychom dokázali odhadnout jejich počet, ale podle jejich projevů víme, že jich je nejméně několik set. Ale ve skutečnosti jich může být i několik tisíc.“

„Já si myslím, že jich moc nebude,“ oponovala mi Jarmila.

„Podle čeho tak soudíš?“

„Jsou tu nějakých deset let, z toho prvních pět si vystačili s transparenty a čmáráním po domech. V druhé pětiletce začali používat výbušniny, ale používali je pouze mezi fagary. Nezničili jediný dům, či most. Také nepodnikli žádnou větší akci než exploze na tržišti. Proto se domnívám, že jich nebude mnoho. Navíc budou mít omezený přístup k výbušninám,“ vysvětlila nám svou myšlenku.

„Na tom by mohlo být něco pravdy,“ připustil jsem po krátkém zamyšlení.

„Takže si myslíte, že jim jen došly výbušniny?“

„Ta možnost tu je,“ odpověděl jsem na Terkyho dotaz.

„Myslím, že jsem tu otázku již položila, přesto se zeptám znova. Co s tím chcete dělat?“

„O Hyskovi jsme zjistili vše, co se dalo, jenže nám to je k ničemu. Až do té nehody vedl úplně normální život, sousedé si nikdy ničeho podezřelého nevšimli. V práci také nijak nevyčníval. Jen rodinu neměl, vyrůstal jako jedináček a rodiče mu zemřeli před několika lety,“ oznámil jsem císařovně, na co jsme dosud přišly.

„Jediné, co na něm bylo alespoň trochu zvláštní, je to, že byl samotář a neměl žádné přátele,“ doplnila Jarmila.

„Takže jsme zpátky na začátku,“ konstatovala Šuží.

„Skoro by se to tak dalo říct,“ připustil jsem.

„A co víte o tom zmizelém lékaři?“

„Ještě nic, vaše výsosti. Než jsem odletěla z Jidruvy, tak mi pan Úmorný slíbil, že ho proklepnou a hned, jak se něco dozvědí, tak nám pošle zprávu.“

„Předpokládám, že vám ještě nic neposlal?“

„Na to je ještě brzy. Vždyť od Hyksova posmrtného vyšetření uplynulo jen několik málo hodin,“ připomněl jsem onen poměrně krátký časový úsek.

„Pravda,“ připustila císařovna. „Tak až se něco dozvíte, dejte mi vědět tady přes Terkyho,“ požádala nás císařovna, načež odešla.

Několik následujících dní se naše smíšené jednotky snažily, seč mohly, jenže po tom zatraceném lékaři se slehla zem, možná i doslovně. Kdo ví, jestli se ho teroristé nezbavili jako nepohodlného svědka.

Každopádně se i nadále nijak neprojevovali. A to mě čím dál víc znepokojovalo.

38. Nyjvat útočí

Od vraždy zadrženého teroristy Hysky ve městě Jidruvy, uplynul více jak měsíc. A po celou tu dobu byl na celém Volraši naprostý klid. A to nás všechny dost znepokojovalo, neboť před Hyskovým zajetím prováděli teroristé nejméně jeden útok denně. Plus spousta Iživých nápisů na městských domech.

Celou dobu jsme očekávali, že teroristi přijdou s nějakou velkou akcí. Jenže nepřišli, naopak se stalo něco mnohem horšího a neočekávaného. A nejhorší na tom byla skutečnost, že jsme si za to, tak trochu, mohli sami, protože jsme si, tak říkáje, přestali hlídat záda.

„Jaroslave!“ vtrhl do mé pracovny poděšený Kamil. „Právě jsem mluvil s Terkym. Na Volraš útočí obrovské množství létajících pevností.“

„Cože?!“ to bylo jediné, na co jsem se zmohl.

„Prý jich jsou stovky, ne-li tisíce,“ ještě doplnil.

Ani mi nemusel říkat, kdo je tím útočníkem, protože to mohl být pouze Ragar z Nyjvatu.

„Prý už padla pobřežní města Dótuk, Kysji a Sedur.“

„Do háje,“ zaklel jsem.

„Jo a máš přijít na hlavní velitelství,“ dodal na závěr.

„Jak to asi vypadá s těmi rádiovými bakteriemi?“ uvažoval jsem nahlas, během cesty na velitelství. Naštěstí to bylo hned v sousední budově.

„Vojáci by už mohli být infikovaní,“ začal mi odpovídat Kamil. „Jenže tu ještě nemáme ani jeden aktivační satelit. A ručních vysílačů máme asi deset. Navíc, všechny jsou na Čigu.“

„Zkrátka jsme to zvorali,“ konstatoval jsem.

„Jaroslave, díky, že jste přišel,“ uvítala mě císařovna Šuží.

„Kamil mi právě sdělil, že na Volraš útočí Ragarovy létající obludy. A nepřítel už stihl obsadit tři pobřežní města.“

„Čtyři,“ opravila mě Mijga, vrchní velitelka ozbrojených sil Volrašského císařství, „před okamžikem dorazila zpráva o obsazení Žegži.“

„Už jste tam poslali své letectvo?“ napadlo mě.

„Ne. Nejprve musíme shromáždit větší počet bojových strojů,“ vysvětlila mi velitelka Mijga.

„Chápu, poslat několik strojů proti tak obrovské přesile by bylo holé šílenství.“

„Jen byste přišli o stroje a zkušené piloty,“ dokončil za mě Kamil.

„To nám je jasné,“ odvětil Terky.

„Myslela jsem, že Nyjvat hlídáte?“

„Udělalí jsme chybu, Vaše Veličenstvo. Jistě si vzpomínáte, co jsem vám říkal o neúspěšném pokusu svrhnout Ragara.“

„To ano, ale také jste mi říkal, že si je od té doby, hlídáte,“ odvětila Šuží.

„Nevím, jestli jsem se tehdy špatně vyjádřil, nebo jestli jste si má slova, vyložila mylně. Každopádně skutečnost byla taková, že jsme se na Nyjvat koukli jednou za čas.“

„Vůbec nás nenapadlo, že by mohli shromáždit ty své obrněné obludy na jednom místě a pak s nimi na někoho zaútočit,“ dokončil Kamil.

„Škoda, že vám to uniklo,“ odvětila císařovna smutně.

„Mě by, ale zajímalo, jak se flotila těch oblud, dostala až k vašemu pobřeží? Myslel jsem, že celé své pobřeží hlídáte pomocí radarů?“ napadlo mě.

„O tom můžeme jen spekulovat. Teoreticky mohli letět těsně nad hladinou, nebo naopak vysoko na obloze. Ale spíš se mi zdá, že vyslali nějaké komando, které vyřadilo naši radarovou stanici z provozu,“ odpověděla Mijga.

„O tom se můžete dohadovat později,“ přerušila nás císařovna, „teď chci vědět, jestli nám můžete pomoci?“

„Kamile, okamžitě se spoj s naší základnou na Čigu a požádej, ať sem někdo urychleně přiveze těch pár vysílaček. Jo, a ať letí v maximální výšce. A také ať se spojí se Zemí a požádají o pomoc. Nutně potřebujeme ty rádiové satelity a další vysílačky. A minulý týden bylo pozdě.“

Následně se Kamil přesunul do jednoho rohu, odkud se spojil s Čigem.

„Můžete nám objasnit, co ta vaše slova znamenala, Jaroslave?“

Po krátkém zamyšlení jsem se rozhodl odpovědět na otázku, kterou mi položila Šuží.

„Dobrá, beztak nevidím žádný důvod, proč to před vámi dále tajit. Jak dopadl pokus o převrat na Nyjvatu víte. Stejně tak víte, jakým způsobem proběhly převraty na předchozích kontinentech.“

„To vše víme,“ potvrdil generál Fongir, který až doposud mlčky postával trochu stranou.

„Tento obvyklý způsob se stal nepoužitelný, a proto naši geno biologové vyvinuli nový typ uspávacích bakterií. Ty jsme vypustili na Nyjvat, čímž se postupem času měla infikovat celá tamní populace. Rozdíl oproti původní variantě je v tom, že zasaženou osobu uspí až po aktivaci, která se provede vysláním jistého signálu na jisté frekvenci.“

„Takže můžete uspat celou útočnou armádu?“ napadlo Mijgu.

„To bohužel není až tak jednoduché.“

„A v čem je problém?“

„Ono jich je víc, veličenstvo. Aktivaci bakterií jsme plánovali až na později. Teď ještě nemáme jistotu, že jsou infikovány všechny posádky.“

„I kdybyste jich vyřadily polovinu, byla by to pro nás velká pomoc.“

„Vtom je další problém, generále. V plánu bylo použití několika malých satelitů umístěných na oběžné dráze nad Nyjvatem. Jenže z bezpečnostních důvodů, jsme je ještě nevypustili. Dokonce jsme je ještě ani nedovezli. A abych byl upřímný, tak nevím, jestli už byly vyrobeny.“

„To jsou velmi špatné zprávy,“ konstatovala Mijga.

„Zas tak černě bych to neviděl. Na Čigu máme deset malých ručních vysílačů. Jejich dosah bude dostatečný. Jedinou nevýhodou je, že dokáží vysílat pouze úzký rádiový paprsek.“

„Takže musíte zasáhnout konkrétní pevnost?“ napadlo generála.

„To zcela určitě. Navíc je dost možné, že jí budeme muset zasáhnout i vícekrát, a to na různých místech, jinak by mohlo hrozit, že usne jen část vojáků.“

„Lepší by bylo, kdyby stačil jeden zásah, ale i tak to je lepší, než kdybyste ty zbraně neměli.“

„To nejsou zbraně, generále,“ poopravil ho Kamil, který právě ukončil rozhovor s Čigem.

„Takže, ruční uspávačky jsou už na cestě. Navíc je nevezme jen jeden zulyt, ale rovnou deset zulytů s těmi nejlepšími piloty, kteří byli po ruce. Hned jakmile dorazí k těm létajícím obludám, tak se do nich pustí, ale nebude to dřív jak za dvě hodiny.“

„Rychleji to nejde?“

„Letí maximální možnou rychlostí, velitelko. Jenže z Čiga to sem je hodný kus cesty.“

„Měli jsme tu postavit igutli,“ povzdechl jsem si.

„A co Země?“ vzpomněl jsem si.

„Posílají nám asi stovku ručních, aktivačních, vysílaček, ale se satelity to nevypadá moc dobře. S největší pravděpodobností žádný nebude. Zeptal jsem se jich na nějakou alternativu, ale s ohledem na specifikace potřebného signálu to vidí dost černě.“

„Alespoň, že budou ty ruční,“ povzdechl jsem si.

„Takže, jestli to chápu správně, tak vy se domníváte, že nás dokážete uchránit před obrovskou leteckou bitvou?“ zeptala se na rovinu císařovna.

„Možná,“ zněla prostá odpověď, „každopádně se o to hodláme pokusit.“

„Ale rozkaz ke shromáždění našeho letectva ponecháme v platnosti. Pro jistotu, co kdyby to nevyšlo,“ okomentovala to Mijga.

„Nechte. Ostatně je dost možné, že některé, ne-li většina posádek ještě není infikovaná. A tudíž neusne.“

„Budeme doufat, že infikovaní už jsou dostatečně,“ vyslovil svou touhu generál Fongir.

„A co jejich pozemní jednotky?“ napadlo císařovnu.

„Musíme to vzít hezky jedno po druhém. Letectvo je pro nás nejnebezpečnější. Pozemní jednotky přijdou na řadu hned potom.“

„Jaký postup boje navrhuje?“ zajímalo vrchní velitelku Mijgu.

„Kamile, v zulytech letí jedna osoba nebo jich tam je víc?“

„Je tam pilot a střelec.“

„Předpokládám, že sebou mají vysílačky a spojí se s námi hned, jak se dostanou na dosah. Pak by mohli ostřelovat

nepřítele z bezpečné výšky. A u pozemních jednotek to bude podobné.“

Cesta první desítky zulytů nakonec trvala víc než tři hodny. Během té doby stihl nepřítel obsadit další dvě města a o tři se tvrdě bojovalo.

Vrchní velitelka Mijga k nim nakonec vyslala všechny letecké jednotky, které byly v doletu.

Nyjvatské útočné síly, sice měly drtivou přesilu, ale volrašské bojové obludy byly díky antigravu pólového typu výrazně rychlejší a obratnější. Což jim poskytovalo značnou výhodu, které také plně využily.

Jenže agresor tuto výhodu přebil počtem, a tak nebylo divu, že nakonec zvítězil. Ale to už dorazily naše zulyty, které se rozdělily do tří skupin a začaly na agresor, vysílat aktivační signály.

Krátce po přiletu začaly klesat první pevnosti. Jenže řízené přistání se podařilo asi tak jedné pětině. Ty ostatní se regulérně zřítily a vzhledem k množství munice na palubě jich většina explodovala.

Řadových vojáků nám sice bylo líto, ale přišli jako agresor, a tak se také chovali. Dokud mohli, ostřelovali vše, co se byť jen trochu pohnulo. Po skončení samotného konfliktu se ukázalo, že zabili více než padesát tisíc Volrašanů a další desítky tisíc jich zranily.

Ale to jsme se dozvěděli až o několik dní později. Samotná letecká bitva proběhla nanejdříve hladce. Během první půl hodiny padla dobrá čtvrtina nepřátelských pevností. Pak se k první

skupině připojilo dalších padesát zulytů s vysílačkami. V důsledku čehož se tempo několikanásobně zvětšilo.

Ale také se začaly plnit naše horší obavy. Některé pevnosti nereagovaly na signál a dále útočily na pozemní cíle. Zprvu se pokoušely útočit na zulyty, ale takovéto snahy byly předem odsouzeny k nezdaru. Naši byly příliš vysoko na nějaký účinný zásah, navíc zkuste si zaměřit dělo na něco tak malého, jako je zulyt vzdálený víc, než pět kilometrů.

Zkrátka nepříteli už teklo do bot a on si to uvědomil a začal se stahovat. Jenže to už dorazily další volrašské pevnosti, načež se strhla další letecká bitva. Avšak tentokrát byla přesila na straně domácího týmu.

A tak nebylo divu, když se zbylé nyjvatské pevnosti brzy odporoučely k zemi. Sice Volrašští vysílali výzvy ke kapitulaci, ale vše bylo marné. Nevzdala se ani jedna pevnost. Zřejmě na nich byli samí fanatici, nebo jim alespoň veleli.

V druhé vlně přišly na řadu pozemní jednotky. Na ty jsme zaútočily hned dvojmo. Jedny zulyty vysílaly aktivační signál k okamžitému uspání a druhé, které dorazily v průběhu letecké bitvy, používali tolik osvědčené Kubánské kuličky.

Dalo by se říct, že nám nikdo neunikl. Dokonce jsme zajali i všechny nepřátelské lodě. Jenže nepřítel měl i několik ponorek a ty nám unikly. Nepodařilo se nám zajmout ani jednu.

39. Ragar strašný

„Přesun zajatých vojáků, kteří se zúčastnili pozemní části přepadu, bude ukončen ještě dnes. Příslušníci námořních sil nepříteli jsou přesouváni taktéž rychle, ale každého zajatce musíme vytáhnout z podpalubí skrz úzké chodby. Čímž se to na druhou stranu značně brzdí. Ale jsem si jistá, že to během noci stihneme.“

„A co létající pevnosti?“ zeptal jsem se Unzy, vrchní plánovačky převratů na Ajtry, prvního pokusu na Nyjvatu a druhého převratu na Fartě.

„To už je těžší oříšek,“ přiznala. „Skrz pláště nevidíme. Tudíž nevíme, jestli spí všichni, nebo ne.“

„Tak je otevřete a vhodte dovnitř několik Kubánských kuliček,“ navrhla císařovna.

„O to se snažíme. Jenže ty obludy se dají otevřít jen zevnitř. Takže do nich musíme nejprve udělat otvor a tím tam tu kuličku vhodit. Pak několik minut počkat. Načež otvor zvětšíme natolik, aby se dovnitř protáhlo několik našich, kteří nám otevrou hlavní vchod,“ vysvětlila nám Unza.

„A v čem je problém?“ nepochopil generál Fongir.

„V tom, že ty zatracené mašiny mají spoustu kulometů,“ byla strohá odpověď.

„Tak je nejprve vyřadte z provozu. Vždyť máte ty rezonanční tavičky. S těmi si snadno změkčíte hlaveň a pak ji jednoduše ohnete,“ navrhl jí sebejistě.

„A nechcete se k nám přidat? Docela ráda bych viděla, jak ohýbáte hlaveň jednoho kulometu, zatímco na vás míří dalších pět. A každý z nich může kdykoliv spustit.“ Po těchto slovech se generál zatvářil poněkud zahanbeně.

„Na jak dlouho to odhaduješ?“ zeptal jsem se jí.

„Těžko říct, Jaroslave, ale určitě to stihneme dřív, než se ti prevítí proberou.“

„Výborně,“ pochválil jsem ji. „Ale teď z jiného soudku. Předpokládám, že to můžeš předat někomu jinému?“

„Proč? Chceš snad zaútočit na Nyjvat?“

„Je k tomu vhodná příležitost. Zkontrolovali jsme značnou část pobřeží a žádnou pevnost jsme nikde nepotkali. Jen ty pozemní bunkry tam pořád stojí, ale ty nás moc netrápí,“ prozradil jsem jí výsledek prvního průzkumu.

„Pozemního vojska jim asi také moc nezbylo. Lodí jsme zajali též pěknou řádku, ale to nás nemusí až tak zajímat. Hlavní jsou ty létající pevnosti,“ uvažovala Unza.

„Přesně z těchto důvodů si myslím, že by to mohlo vyjít. I když lehké to nebude. Po tom výprasku, který tu Ragar dostal, bude náš útok očekávat.“

„To je velmi pravděpodobné, Jaroslave. A co ty aktivační satelity?“ napadlo Unzu.

„Budou tu do pěti dnů. Pak ještě jeden den na vypuštění a usazení na oběžných drahách.“

„Takže to spustíme za šest dní. To už by Ragar mohl trochu polevit v ostražitosti,“ usoudila Unza.

„Pokud ho necháme na pokoji, tak ano. Ale mě ještě napadlo, že bychom se mohli pokusit, trochu ho znervóznět.“

„Jak?“ zajímalo císařovnu Šuží.

„Jednoduše, naše zulyty by mohly v nepravidelných intervalech prolétávat nad Nyjvatem. Samozřejmě tak, aby si jich každý všiml.“

„To by asi šlo,“ připustila Unza, „ale já bych radši ten klid a ztrátu obezřetnosti,“ ještě dodala.

„Dobrá, tak budeme dělat, jako by nic a potichoučku se připravíme. Shromáždíme všechny dostupné zulyty na Čigu a Ajtry.“

„Výborně, takže za šest dní jdeme do akce,“ uzavřela to Unza.

„Všichni spí, Zigy,“ ohlásil mi Huji.

„V tomhle domě to je stejné,“ přidala se k Hujimu Ipósa.

„Zatím to vypadá, že se celý Nyguz ponořil do říše snů.“

„Moment, Ipóso, nahlásím to nahoru.“

„Velitelství, tady Zigy, velitel přepadové jednotky Nyguz.“

„Slyšíme tě veliteli Zigy,“ zazněla odpověď.

„Všichni tady spí,“ ohlásil jsem. „Zatím jsme nenarazili na jedinou bdící osobu. Momentálně to vypadá, že celé hlavní město císařství Nyjvat usnulo.“

„To možná platí tam, kde jste, ale za rohem tomu může být jinak,“ vyzval Jaroslav mou jednotku k opatrnosti.

„Nemějte obavy, základno. Všech rizik si jsme dobře vědomi,“ odvětil jsem.

„Jak jste daleko od paláce?“ zeptala se vrchní velitelka Unza.

„Méně než tři sta metrů. Dokonce už vidíme hlavní bránu. Moment...“ požádal jsem o malé strpení.

„Zigy, hlavní brána do císařského paláce je otevřená a strážní leží na zemi.“

„Slyšeli jste to?“

„Vypadá to, že spí i palác,“ vyslovila svou domněnku velitelka Unza. Čímž potvrdila, že vše slyšela.

„Nijak se neunáhlete. Mohlo by se jednat o léčku,“ napadlo Mijgu, vrchní velitelku ozbrojených sil Volraše, která se k našemu

velitelskému štábu přidala, neboť byla velice zvědavá na metody, kterými zamýšlíme svrhnout Ragara.

„S tím počítáme,“ odpověděl jsem jí. „Dovnitř budeme chodit po malých skupinkách.“

„A co okolní budovy?“

„Všichni spí, Jaroslave. Zatím jsme nenarazily na jediného Nyjvařana, který by byl vzhůru. Ostatně prve jsem vám to hlásil.“

„Vypadá to, že se uspávacími bakteriemi stihla infikovat drtivá většina populace. Doposud nám bylo nahlášeno jen několik malých střetů.“

„To jsou dobré zprávy, Jaroslave.“

„Já vím, jenže císař je císař, kdo ví, jak to bude vypadat uvnitř paláce. Tak buďte opatrní,“ opět nás vyzval Jaroslav.

„První jednotka právě vstoupila do paláce,“ ohlásil jsem.

„Teď se ukáže.“

„Nesýčkej,“ napomenul Unzu Jaroslav.

„Právě nám signalizují, že je vše v pořádku. Posílám druhou skupinu.“

„Základno, narazily jsme na silně ozbrojenou jednotku nepřátel,“ ohlásil jsem potíže. „Aktivační frekvence na ně nezabírají,“ ještě jsem dodal.

„Zvláštní, za čtvrt hodiny, co jsou v paláci, nepotkali ani jediného bdícího a teď najednou tohle,“ zaslechl jsem z vysílačky Mijgin hlas.

„Hodte mezi ně pár Kubánských kuliček,“ zkusila nám poradit Unza.

„To nepůjde, mají nasazené plynové masky.“

„Tak použijte uspávací šípky,“ přidal se Jaroslav.

„To také nejde, na zbytku těla mají kovové brnění,“ sdělil jsem jim.

„Nějaký rychlý nápad?“ na Unzinu otázku nikdo neodpověděl.

„Už máme pět zraněných. Žádám o povolení použít smrtící zbraně.“

„Povolení uděleno,“ dostal jsem odpověď, po krátké chvíli.

„Nepřítel se dává na ústup,“ sdělil jsem do vysílačky po krátké přestřelce.

„Jaké jsou ztráty?“ chtěl vědět Jaroslav.

„Jedenáct lehčích zranění. Tři vážná, ale dostanou se z toho. A jeden mrtvý. Nepřátelských vojáků leží v chodbě devět, ale odsud nepoznám, v jakém jsou stavu.“

„Ungi, opatrně je prohlédni,“ nařídil jsem jednomu ze svých mužů.

„Všichni jsou mrtví, Zigy,“ hlásil mi Ungi za okamžik.

„Pro zraněné posíláme zdravotníky,“ zaznělo z vysílačky.

„Děkuji, velitelko.“

„Mám vám poslat nějaké posily?“ ještě se zeptala.

„Domnívám se, že to nebude zapotřebí,“ nejistě jsem odmítl nabídku vrchní velitelky.

„Pro jistotu je měj připravené,“ poradil jí Jaroslav.

„Vypadá to, že nepřítel míří do sklepení, Zigy“ ohlásil průzkumník.

„Možná se tam chtějí zabarikádovat,“ napadlo Mijgu.

„Možné by to bylo,“ připustil Jaroslav, „ale rozumné to určitě nebude.“

„Z jakého jiného důvodu by tam lezli?“ nenapadl Unzu jiný důvod.

„Těžko říct. Leda, že...“ na okamžik se Jaroslav odmlčel.

„Mohli by tam mít tajnou únikovou chodbu.“

„Základno,“ bezohledně jsem přerušil jejich úvahy.

„Slyšíme tě,“ řekla Unza do vysílačky.

„Průzkumník mi právě prozradil, že mezi nepřáteli zahlédl jednu značně odlišnou postavu.“

„Jak odlišnou?“ požádala Unza o upřesnění.

„Asi by bylo nejpřesnější říct, že je dost vymóděná.“

Průzkumník se domnívá, že by to mohl být sám Ragar.

A vzhledem k tomu, že jsme ho nikde nenašli a pod postele jsme se koukali, Jaroslave,“ to byla ode mne nárazka na místo, kde se ukrýval císař Valán a Jaroslav, nám to při každé příležitosti předhazoval. Asi proto, že to zde považujeme za projev nejvyšší zbabělosti. Což Jaroslav stále nedokáže pochopit. Inu, cizinec se v něm nezapře.

„Rozumíme ti, veliteli,“ odpověděl Jaroslavův pobavený hlas.

„Pokuste se ho zajmout živého. Ale pozor, jestli se opravdu jedná o Ragara, tak se obávám, že budou mít dobře připravenou únikovou cestu. Možná, že na ní budou i nějaké ty nepříjemné pastičky,“ nám sdělil svou domněnku Jaroslav.

„Zranění zůstanou zde. Ostatní vpřed,“ nařídil jsem nekompromisně mužstvu.

„A ty nás veď,“ pro změnu jsem nařídil onomu průzkumníkovi.

„Odsud mě poslaly spět s hlášením, Zigy.“

Zbytek průzkumné skupiny pokračoval dál, napadlo mě, ale nikdo další se zprávou nedorazil. Tak buď nemají co hlásit, nebo je dostal nepřítel. Uvažoval jsem, naštěstí jen v duchu.

„Jdeme dál,“ rozkázal jsem, načež jsem jako první vstoupil dovnitř. A hned jsem se zase zastavil. Předě mnou totiž bylo točité schodiště a vedlo jak dolů, tak i nahoru. Posel sice říkal, že šli do sklepení, ale...

„Šli dolů, Zigy,“ přispěchal průzkumník vida mé zaváhání.

„Jsi si jistý?“

„Naprosto jistý, schody nahoru vedou jen jedno patro a tam končí v malé pozorovatelně. A ta nemá žádný jiný východ, jen několik malých oken a těmi by se protáhlo nanejvýš malé dítě,“ vysvětlil mi cestou dolů.

Ale mě už začala vrtat hlavou jiná obava. Velitel průzkumné jednotky, kterou jsem poslal za uprchnuvšími nepřáteli, se rozhodl, že bude ragarovce sledovat zpovzdálí a vyčká, až se dáme dohromady po tom střetu a doženeme je, přece jen, nejsme profesionální vojáci.

Vcelku moudře se rozhodl, že nebudou používat vysílačky a v případě nutnosti za námi vyše posla. Jenže dosud poslal jen jednoho. Z čehož vyplývají dvě možnosti. Budto nemají co hlásit a nebo je ragarovci dostali.

A v tom se to stalo, zaslechl jsem nějaký slabý zvuk. A i když jsme se snažili být tichými, nějaký ten hluk jsme natropili. Tudíž jsme ledacos přeslechl.

Nicméně, jak jsme sestupovali níže, hluk sílil a já v něm brzy poznal zvuk střelby.

„Rychleji!“ nařídil jsem a sám přidal do kroku. Ragarovců bylo několiknásobně víc než našich a proto jsem neváhal ani na okamžik.

Museli jsme sejít ještě spoustu schodů, než se přede mnou objevila krátká chodba, na jejímž konci se krčil jeden z mých mužů a vedle něho leželo několik těl.

Nikdo z nás nezaváhal ani na okamžik. Jako jeden jsme pokračovali k onomu muži a ihned se k jeho velké úlevě zapojili do boje.

„Ustup do chodby!“ nařídil jsem vojákovi.

„Co se tu stalo?“ zeptal jsem se poté, co jsem se k němu připojil.

„Na konci chodby je větší sál, kterým protéká nějaká říčka. Když jsme sem dorazili, zjistili jsme, že nepřátelé nasedají do malých loděk a chystají se odplout po proudu.“

„Derfa rozhodla, že jim v tom musíme zabránit. A tak jsme na ně začali střílet. Jenže se nám to moc nepovedlo a několik loděk vyklouzlo a na jedné z nich byl císař Ragar.“

„Jsi si jistý, že to byl on?“

„Ano Zygy, už měl sundanou plynovou masku a já dobře viděl jeho tvář.“

„Musíme za ním a...“, dál jsem to nedořekl, přerušila mě ohlušující rána následovaná oblakem prachu.

„Zigy, nepřátelé odpálili jeden z tunelů,“ ohlásil mi jeden z vojáků, když se prach trochu usadil. „Vypadá to, že ta exploze zabila zbylé ragarovce,“ dodal.

„Zigy, musíme odsud rychle odejít. Ten výbuch uzavřel odtokový tunel. Vodní hladina teď rychle stoupá. Odhadem máme pět minut, než to tu bude celé pod vodou a kdo ví, jak vysoko voda vystoupá na tom prokletém schodišti.“

V tom měl Ungi pravdu. To schodiště je proklatě dlouhé a voda v něm vystoupá čert ví kam.

„Mrtvým už nepomůžeme, vemte zraněné a rychle odsud!“ nařídil jsem o zlomek vteřiny později. A v duchu jsem dodal, takže Ragar nám nakonec upláchl.

40. Hlášení průzkumníků

„Tak jsem slyšel, že vám císař Ragar utekl, Jaroslave.“

„To jsi slyšel špatně, Terky.“

„Chceš mi říct, že jste ho chytili?“

„To ne, příteli.“

„To nechápu? Jestli jste ho nechytily, tak to znamená, že vám utekl. Jiná možnost mě nenapadá.“

„Nechytily jsme ho a ani nám neutekl.“

„Přiznávám, že jsem poněkud zmaten. A nebo si se praštil do hlavy.“

„Neutekl,“ zopakoval jsem. „Uplaval.“

„Co prosím?“ nechápal Terky. Upřímně řečeno, ani jsem se mu nedivil.

„Zkrátka nasedl do ponorky a odplul. V takovém případě nemůžeš tvrdit, že utekl. Když plaval.“

„Kvůli tobě si tu ponorku určitě nevezme na záda a nebude s ní utíkat po souši,“ odvětil Terky pobaveně.

„Mohl by to zkusit.“ Tak teď už plácám stejné nesmysly jako Yrty a Vajga.

„Takže vám Ragar upláchl v nějaké ponorce. A vzhledem k tomu, že jsi přišel za mnou, předpokládám, že si to zamířil někam k nám, na Volraš.“

„Máme jednu takovou nejistou stopu. Nebo spíš náznak.“

„Tak na to jsem zvědavý,“ přiznal Terky.

„V Ragarově pracovně jsme našli hromadu spálených dokumentů. Jarmile se poštěstilo a našla kousek nedohořelého papíru. A na něm bylo část slova. Stálo tam imat a několik čísel, ale ty nám jsou k ničemu. Nejsou kompletní a podle všeho se jednalo o nějaký účetní dokument.“

„Abych byl upřímný, tak žádný imat neznám,“ připustil Terky.

„Ani já ne,“ souhlasil jsem.

„Ale Jarmile to něco připomnělo. Vzpomeň si na naše první setkání.“

„Tehdy jsme mluvily o teroristech a o tom, kdo by za nimi mohl stát. Jenže, jak si vzpomínám, tak jsme na nikoho nepřišly,“ vzpomínal Terky.

„Ale nějaké ty kandidáty jsme našli. Vzpomeň si, co třeba Váli,“ napověděl jsem mu.

„Váli z Nimatu? Moment, Nimat - imat. Ty myslíš, že Ragar uprchl na Nimat?“

„Podobnost v těch slovech je dost velká a Váli z Nimatu jsme do seznamu podezřelých zařadili.“

„To sice ano, ale jak do toho zapadá Ragar z Nyjvatu?“
Terkymu nedocházelo očividné.

„Je to jen ničím nepodložená teorie, ale Ragar je mohl podporovat.“

„To by ale byla příšerná zrada Volraše!“ neudržel se Terky a popustil páru.

„Možná, ale nezapomínej, že se jedná o pouhou domněnku. Klidně to může být jen shoda náhod.“

„Každopádně to musíme prověřit,“ pronesl nekompromisně.

„To ano, ale diskrétně,“ souhlasil jsem s ním.

„Letka pevností by asi nebyla moc diskrétní?“ odtušil.

„Ani nenápadná.“

„Co tedy navrhuješ?“

„Tu letku bych si ponechal někde poblíž. Jen jako zálohu. Na samotný ostrov poletíme s několika zulyty. Dalších, řekněme stovku, ponecháme také někde poblíž. A pak se ukáže.“

„Souhlasím, Jaroslave, ale pod jednou podmínkou.“

„Jakou podmínkou?“

„Že na Nimat půjdu s vámi.“

„Jak si přeješ, příteli. Ostatně, ty jsi zde doma. Ale teď mi o tom ostrově něco řekni.“

„Rád, ale co bys o něm chtěl vědět?“

„Vše, co by se nám mohlo hodit. O Nimatu vím jen to, že patří jakési Váli a máte tam nějakou zbrojní továrnu.“

„Ta továrna vyrábí náboje do palných zbraní a střely do menších děl.“

„Ta Váli, kde přesně žije?“

„Na severním pobřeží, vystupuje tam do moře poměrně vysoký útes a na něm má Váli své obydlí.“

„A jak to obydlí vypadá?“

„Vlastně to je taková malá pevnost.“

„Pevnost?“ podivil jsem se.

„Ano.“

„Něco mi říká, že tam nemůžeme přijít jen tak a požádat ji, aby nám vydala Ragara. Takže, jak si myslíš, že se dostaneme dovnitř?“

„Velmi obtížně. Dovnitř vede jen jeden vchod a ten je, pokud se nic nezměnilo, nepřetržitě stráženo.“

„Nepotěšil jsi mě, Terky.

„Tak, co jste zjistili na Nimatu?“ zeptal jsem se Jury a Dergy, kteří se před chvílí vrátili z průzkumu ostrova.

„Moc toho není, pane,“ ujal se slova Dergy.

„To mě moc nepřekvapuje. Ostatní toho také moc nezjistili.“

„O Ragarovi jsme nic nezjistili a o ponorce jsme také neslyšeli.“

„To ano,“ skočila mu do řeči Jury,“ ale slyšeli jsme nějakou šuškanou o tom, že v útesu pod palácem je dobře ukrytý malý přístav. Zvenčí je prý dokonale zamaskovaný.“

„Ale to nemáme nikterak potvrzené,“ oponoval jí Dergy, „klidně se může jednat o báchorku vyprávěnou opilými rybáři.“

„To může,“ připustila Jury, „ale nahlásit to musíme. Co kdyby na tom bylo něco pravdy.“

„To je v pořádku. Řekněte nám vše, co jste se dozvěděli a my si to už nějak přebereme,“ přerušil je Jaroslav.

„Co dalšího jste zjistili?“ pobídl jsem je.

„Jak jsem již řekl, o Ragarovi jsme nic nezjistili, ale mezi fagary se šeptá o nějakých cizincích v pevnosti.“

„To je zajímavá zpráva. Co nám o těch cizincích můžete říct dalšího?“

„Nic, pane.“

„Škoda,“ povzdechl jsem si.

„Ale viděli jsme tam Tujika,“ prozradil nám Dergy.

„Podle místních je v pevnosti, víc než častým hostem,“ rychle doplnila Jury.

„A to je kdo?“ zeptal se Jaroslav.

„To je jeden z četného příbuzenstva starého hraběte Dema,“ prozradil jsem mu to, na co jsem přišel v okamžiku, kdy Dergy to jméno vyslovil.

„Ty jste si měli prověřit,“ připomněl mi Jaroslav, co mi tehdy doporučil.

„To jsme také udělali.“

„A?“ zeptal se.

„A nic. Konkrétní výsledek jeho prověrky si nepamatuji, ale můžeme se na něj podívat do záznamů.“

„To může chvíli počkat. Mě by ještě zajímalo, jak se daří obyvatelům Nimatu? A jak s nimi Váli zachází?“ zeptal se Jaroslav mích dvou agentů.

„Upřímně řečeno, nic moc to tam není. Řadoví fagarové tam jsou dost chudí. Podle toho, co jsme zaslechli, platí vysoké daně, které se dost často zvyšují a vrchnost je velmi přísná. Zdálo se mi, že místní mají strach,“ vysvětlil Dergy.

„Není ostrov chudý na zdroje a na úrodnou půdu?“ napadlo Jaroslava.

„Ne. Na Nimatu je několik bohatých dolů a půda je tam velmi úrodná. I pastvin tam mají dostatek,“ odpověděla Jaroslavovi Jury.

„Myslím, že nám to bude stačit. Odvedli jste dobrou práci, děkuji vám. Můžete jít,“ ukončil jsem rozhovor.

„Tak co si o tom myslíš?“ zeptal jsem se Jaroslava, když ti dva opustily mou pracovnu.

„Upřímně řečeno, nevím. Ten ostrov mi přijde dost odlišný od zbytku Volraše. Sice nám nepřinesli jediný důkaz o tom, že by Váli spolupracovala s Ragarem, ale na druhou stranu nám řekli, že v pevnosti jsou nějakí cizinci. K tomu ta spekulace o ukrytém námořním doku a Tujkova častá přítomnost.“

„Ta by se dala vysvětlit tím, že se Tujka uchází o Váli,“ navrhl jsem.

„I to je možné, ale nejdřív bych rád věděl, jak dopadla prověrka těch dvou.“

„Tady to máme. U Váli to je stručné, nikam nejezdí, s nikým se pravidelně nestýká a veřejně se projevuje minimálně.“

„A Tujka?“

„Tam je to poněkud odlišné. Sice se také veřejně nijak neprojevuje. Zato však většinu svého času tráví na neznámém místě.“

„Hádám, že už neznámé není,“ odtušil Jaroslav.

„Souhlasím,“ uznal jsem.

„Myslíš, že bychom tam měli poslat speciální jednotku, aby to tam obsadila?“ zeptal jsem se po krátkém zamyšlení.

„Myslím, že ne. Proti Váli, nemáme jediný důkaz, a pokud tam Ragar je, mohl by nám zase uprchnout.“

„To je sice možné,“ připustil jsem, „ale když bude náš útok překvapivý a dostatečně rychlý...“

„To nemusí stačit,“ skočil mi do řeči Jaroslav. „Ta pevnost je sice poměrně malá, ale ty, můj příteli, zapomínáš na to ukryté přístaviště.“

„Jeho existence není nijak potvrzená.“

„To není ani Ragarova přítomnost.“

„Co tedy navrhuješ?“

„Nad hladinou nic vidět není. Tím si jsem jist.“

„Proč?“ nechápal jsem.

„Přístaviště na takovém místě neutajíš. Hned vedle je poměrně velké město a spousta rybářů. Něčeho takového by si museli všimnout. Proto si jsem jistý, že pokud tam něco takového je? Bude to dobře maskované a nebo...“ na okamžik se odmlčel.

„A nebo je vstup hluboko pod hladinou.“

„Takže tam nejprve vyšleme průzkumnou ponorku.“

„A máte nějakou vhodnou? Mám na mysli nějakou malou a nenápadnou,“ zeptal se mě.

„Co zulyt? Nedokázal by se pohybovat i pod vodou?“ napadlo mě.

„Takže malou ponorku nemáte,“ pochopil Jaroslav. „Zulyty jsou příliš lehké a na vodě jen plavou. Na Uguru k nim připevnili balastní nádrže, takže je dokázali použít jako evakuační ponorky, ale dopředný pohyb byl katastrofálně pomalý.“

„Takže to také nepůjde,“ pochopil jsem.

„Zajdu na Zem, tam se nějaká ta robotická miniponorka najde.“

„Vy na Zemi něco takového máte?“ vylétlo ze mě překvapeně.

„Jistěže. Jinak bych o tom nemluvil.“

„Tak to je dobré. A co dál? Když se potvrdí existence onoho přístavu?“

41. Poslední kolo

„Vítejte v našem velícím štábu, jejich Veličenstvo,“ přivítal mě Kamil. Jeden z Jaroslavových přátel.

„Tomuhle říkáte velící štáb? Vždyť vás tu je jen pět,“ zeptala jsem se, aniž bych si všímala způsobu, kterým mě ten muž oslovil. Ostatně mi to ani nevadilo, dokonce mě to trochu pobavilo.

„Na tuto operaci to bude bohatě stačit,“ odvětila Mijga, vrchní velitelka Volrašské armády.

„Rozumíš tomu, barone,“ obrátila jsem se na Terkyho, vrchního velitele policie.

„Nemusíte mít obavy, výsosti. Operace, která za okamžik začne, nás v podstatě ani nepotřebuje. My tu jsme jen pro jistotu. Jako záloha, kdyby se něco pokazilo a naši potřebovali pomoc,“ vysvětlil mi Terky.

„A hlavně jsou zvědaví, jak to všechno dopadne a nechtějí čekat déle, než je nezbytně nutné,“ ozval se Jaroslav.

„Všechny jednotky jsou na svých místech a čekají na konečný rozkaz k útoku,“ přerušila nás Jarmila.

„Račte se pohodlně usadit, veličenstvo, neboť představení začíná,“ pronesl Jaroslav s úsměvem ve tváři. Vzápětí se obrátil na Jarmilu a dal ji souhlas k zahájení akce.

„Veliteli Nogore, Nautilus má povolení zahájit první fázi,“ zazněl místností Jarmilin hlas.

„Rozumím, základno. Nautilus vyrazí vpřed,“ ozvalo se z vysílačky potvrzení.

„Uspávací plyn byl úspěšně vypuštěn. Zahajuji pětiminutový odpočet. Přes vodní hladinu vidím několik strážných. Naštěstí si nás ještě nevšimli,“ ohlásil velitel jednotky Nautilus.

„Vypadá to, že začínají vrávorat,“ ohlásil velitel Nogor těsně před druhou minutou od vypuštění uspávacích bakterií.

„Dva strážní padli k zemi,“ ohlásil po třetí minutě.

„Zahajuji druhou fázi,“ ohlásil se velitel Nogor do třetice. Tentokrát po uplynutí páté minuty.

„Přístaviště je čisté, na molu měli jen dva strážné a ti spí. Skupina jedna a dva, pořádně to tu prohledejte a zajistěte všechny východy,“ ozývaly se z vysílačky rozkazy určené pro jednotlivé skupiny.

„Ještě musí zajistit nepřátelskou ponorku,“ pošeptal mi Jaroslav.

„Boční vstup do ponorky je otevřen. Skupina tři, dovnitř. Skupina čtyři zůstane prozatím se mnou.“

„Velitelství, Nimatský dok je kompletně zajištěn,“ ohlásil velitel Nogor po téměř deseti minutách. „V ponorce jsme zajali čtyři nepřátelské vojáky. Překvapili jsme je neozbrojené, díky čemuž neměli šanci postavit se nám na odpor a celkem rozumně se vzdali. Vyvedli jsme je ven z ponorky, kde po třech minutách usnuli.“

„Dále jsme zajistili dva východy. Schodiště a výtah, oba směřují kamsi nahoru.“

„Skvělá práce, Nautile,“ pochválila je Mijga. „Zůstaňte ve střehu, za okamžik zahájíme třetí fázi operace.“

„Jaroslave, teď je to na tobě,“ předala mu Mijga pomyslné velení nad operací.

„Všechny letky okamžitě vpřed,“ nařídil Jaroslav, aniž by ztratil, byť jen jednu vteřinu.

„Asi za jednu minutu budeme nad pevností,“ ozvala se po několika minutách napjatého ticha velitelka letky Zunzi.

„Hlásím nad očekávání úspěšný průběh prvního náletu. Hlídky musely být naším náletem zcela zaskočené, obranou palbu

z pevnostních kulometů zahájily, až když jsme byli dobrých tři sta metrů za pevností a děla se neozvala vůbec.“

„Dobrá zpráva,“ okomentoval to Jaroslav. „Máte nějaké zraněné? A jak dopadl samotný shoz Kubánských kuliček?“

„Zraněný nebyl nikdo, ale několik zulytů bude potřebovat nový lak. Co se shozu týče, podle koncové hlídky to vypadá dobře. Některé kuličky sice šly mimo pevnost a některé se rozbily o střechy, ale většina jich dopadla, kam měla.“

„Pětiminutový odpočet běží,“ sdělil do vysílačky Kamil.

„Pozemní oddíl je na určeném místě před pevností a poslední výsadkový zulyt právě odletěl.“

„Výborně, vyčkejte na místě, než nebeský oddíl obsadí bránu a otevře vám vchod,“ připomněl jim Jaroslav.

„Nebeský oddíle, za půl minuty vyrážíte,“ upozornil je Kamil.

„Jsme připraveni,“ odpověděl velitel Ursix.

„Vpřed!“ nařídil Kamil, když doběhlo oněch pět minut.

„Slyšeli jste rozkaz, každý má určený cíl. Tak nechci vidět žádné přešlapy,“ pronesl Ursix několik posledních slov.

„Okamžitě zahajte sestup.“ Nebeský oddíl letěl několik kilometrů za pozemním oddílem a bombardovací letkou.

„Hlaste každou reakci obránců,“ vyzvala je Mijga.

„Klesli jsme pod pět set metrů. Pevnost prozatím nijak nereaguje.“

„Tři sta metrů, všude klid.“

„Sto metrů a stále žádná obranná reakce.“

„Ze schodiště na nás zaútočila skupina vojáků a jsou mezi nimi Nyjvaťané,“ ohlásil přepadení Nogor, velitel jednotky Nautilus.

„Kolik jich je?“ zareagovala Mijga.

„Přistáli jsme, nikde se nic nehýbe.“

„Rychle zajistěte okolí a otevřete vstupní bránu,“ nařídil Nebeské letce Jaroslav.

„Počet útočníků není možné určit. Schodiště je úzké a točité. Momentálně nám to poskytuje značnou výhodu. My jsme rozptýlení a nepřátelé přicházejí po dvou,“ odpověděl Jaroslavovy Nogor.

„Udržíte se?“ hned se zeptal.

„Mám tu dobré střelce a každý má stovku šipek.“

„Rozumím, Nautile,“ porozuměl mu Jaroslav.

„Brána se otvírá,“ ozvala se Ursix.

„Pozemní oddíl, vpřed!“ zareagoval Kamil.

„Pozemní oddíl je v pevnosti,“ ohlásil Ursix, který se tak stal jeho velitelem. „V přední části pevnosti, je naprostý klid. Nikde nikdo bdící,“ pokračoval ve stručném popisu.

„Nautile, jak jste na tom?“ zeptala se Mijga.

„Vše pod kontrolou, útočníci značně zpomalili. Dle mého odhadu se chystají k ústupu zpět do pevnosti.

„Rozumím, veliteli Nogure.“

„Veliteli Ursixy, velitel Nogur se domnívá, že nepřátelé, kteří na něho útočí, brzy ustoupí zpět do pevnosti. Tak mějte oči na stopkách. Nevíme, kde se mohou objevit a kolik jich je,“ varovala ho Mijga.

„Už jsme stihli obsadit polovinu pevnosti. Tak doufám, že stihneme obsadit i ten zbytek, než sem dorazí.“

„Pokuste se najít vstup do podzemí. Podle Nogura se jedná o poměrně úzké točité schodiště a nějaký výtah,“ přidala se k varování i Jarmila.

„Už je to tady, ustupují.“

„Pošlete za nimi několik vojáků Nogure, ale ať na ně moc netlačí. Pozemní oddíl ještě neobsadil celou pevnost.“

„Rozumím, Jaroslave.“

„Veliteli Ursixy, jak to vypadá u vás?“

„Postupujeme vpřed, většina místních spí, ale né všichni. Už jsme narazili na skupinu bdících vojáků a v jedné místnosti se ukrývalo asi deset sloužících. Řekli jsme jim, co se děje, a pak je uspali. Čistě pro jistotu.“

„Správné rozhodnutí, Ursixy. Nechat si bdícího nepřítele v zádech by byla hloupost,“ souhlasil Jaroslav s velitelovým rozhodnutím. „Velitel jednotky Nautilus nám právě ohlásil, že nepřítel ustupuje.“

„To jste mě zrovna moc nepotěšil.“

„Část Nautilu je pronásleduje. Tak doufám, že se brzy dostanou mezi kladivo a kovadlinu.“

„Ten vchod jsme ještě neobjevili,“ připomněl nám velitel Ursix.

„Předpokládám, že Váli, Tujka, či Ragar, zůstávají také neobjevení.“

„To předpokládáš správně,“ odpověděl velitel.

„Určitě jsou s tou skupinou v podzemí,“ usoudila Jarmila.

„S tím už dávno počítám,“ přiznal Jaroslav.

„Tak kde máš ty vojáky, Jaroslave?“ zajímalo velitele Ursixe.

„Dok je v úrovni moře a vy jste o dobrých dvě stě metrů výš. To vyšlapat chvíli trvá. Obzvlášť, když si neustále musíte krýt záda,“ odpověděl mu Jaroslav, ale moc přesvědčeně nezněl.

„Půl hodiny jim to trvat nemůže,“ odtušil Kamil.

„Pokračujte v pátrání po vchodu. Podle toho, co nám hlásí velitel Nautilu, postupují kolmo vzhůru a dle jejich odhadu k vám musí dorazit každým okamžikem.“

„Okamžik, Jaroslave,“ požádal Ursix o strpení.

„Je po všem,“ pronesl Velitel Ursix překvapeně.

„Jak po všem?“ nechápala Mijga.

„Stručně řečeno, kladivo narazilo do kovadliny. Před okamžikem, se před jednou ne příliš početnou skupinou vojáků, otevřela zeď, a to doslova. Z otvoru vyšlo několik vojáků. Místních i nyjvatských. Naši nezaváhali a několikrát na ně vystřelili, pak do otvoru vhodili několik Kubánských kuliček a tím bylo po boji. Podle toho, co mi ohlásili, tak mezi uspanými jsou všechny tři cílové osoby.“

„Takže je po všem?“ zeptala jsem se. Pro jistotu.

„Ano, je po všem. Úplně po všem. Můžeme jít domů, přátelé. Právě byl zadržen, poslední Fagarský diktátor.“

OBSAH

1. Setkání na Lifotu
2. Otázky a odpovědi
3. Vesmírné společenství
4. Planeta Země
5. Návrat na Fagaru
6. První setkání
7. Odboj
8. V podzemí
9. Yrty
10. Vůdci odboje
11. Zrádce
12. Ajtry
13. Hlídka
14. Vojenské tažení
15. Přepadení
16. Anratus z hvězd
17. Zrychlené přípravy
18. Převrat
19. Období klidu
20. Revoluce, nebo tak něco
21. Farta
22. Čtvrtý kontinent
23. Špióni z Nyjvatu
24. Jak dál?
25. Neviditelná invaze
26. Farta na druhou
27. Rael
28. Osvobození vězňů

- 29. Raelina minulost
- 30. Překvapení
- 31. Císařovna Šuží
- 32. Volraš
- 33. Schůzka
- 34. Debata
- 35. Teroristé útočí
- 36. Zajatec
- 37. Ten klid je podezřelý
- 38. Nyjvat útočí
- 39. Ragar strašný
- 40. Hlášení průzkumníků
- 41. Poslední kolo